

ΣΟΦΙΑ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ

ΣΟΦΙΑ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ 1

- Σοφ. Σολ. 1,1 **Αγαπήσατε δικαιοσύνην, οί κρίνοντες τήν γῆν, φρονήσατε περί τοῦ Κυρίου ἐν ἀγαθότητι, καί ἐν ἀπλότητι καρδίας ζητήσατε αὐτόν·**
- Σοφ. Σολ. 1,1 **Σεις οἱ ἄρχοντες καὶ κριταὶ τῶν λαῶν τῆς γῆς ἀγαπήσατε τὴν δικαιοσύνην, ὑπὸ τὴν στενὴν καὶ τὴν εὐρείαν σημασίαν τῆς λέξεως. Σκεφθῆτε ὀρθά περὶ τοῦ Κυρίου, με εὐλικρινή καὶ ἀγαθὴν διάθεσιν· με ἀπλότητα καὶ ἀδόλον καρδίαν ἀναζητήσατε αὐτόν.**
- Σοφ. Σολ. 1,2 **ὅτι εὐρίσκεται τοῖς μὴ πειράζουσιν αὐτόν, ἐμφανίζεται δὲ τοῖς μὴ ἀπιστοῦσιν αὐτῷ.**
- Σοφ. Σολ. 1,2 **Διότι ὁ Κύριος εὐρίσκεται ἐν μέσῳ τῶν ἀνθρώπων, ποὺ δὲν ἀνθίστανται στὸ θέλημά του. Ἐμφανίζεται εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι δὲν ἀπιστοῦν πρὸς αὐτόν.**
- Σοφ. Σολ. 1,3 **σκολιοὶ γὰρ λογισμοὶ χωρίζουσιν ἀπὸ Θεοῦ, δοκιμαζομένη τε ἡ δύναμις ἐλέγχει τοὺς ἄφρονες.**
- Σοφ. Σολ. 1,3 **Διότι τὰ διεστραμμένα φρονήματα καὶ συναισθήματα τῆς καρδίας χωρίζουν τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἡ καταφρονουμένη θεία δύναμις τιμωρεῖ στὸν κατάλληλον καιρὸν τοὺς ἄφρονες καταφρονητάς τῆς.**
- Σοφ. Σολ. 1,4 **ὅτι εἰς κακότεχνον ψυχὴν οὐκ εἰσελεύσεται σοφία, οὐδὲ κατοικήσει ἐν σώματι κατάχρεω ἁμαρτίας·**
- Σοφ. Σολ. 1,4 **Εἰς κακότεχνον ψυχὴν, ποὺ μηχανεῦεται πάντοτε τὸ πονηρόν, δὲν θὰ εἰσέλθῃ ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ καὶ εἰς σῶμα καταχρεωμένον με τὰς πολλὰς ἁμαρτίας δὲν θὰ κατοικήσῃ ἡ θεία σοφία.**
- Σοφ. Σολ. 1,5 **ἅγιον γὰρ πνεῦμα παιδεΐας φεύξεται δόλον καὶ ἀπαναστήσεται ἀπὸ λογισμῶν ἀσυνέτων καὶ ἐλεγχθήσεται ἐπελθούσης ἀδικίας.**
- Σοφ. Σολ. 1,5 **Διότι τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, τὸ ὁποῖον παιδαγωγεῖ καὶ μορφώνει τοὺς ἀνθρώπους, ἀποφεύγει τὰς δολίας ψυχὰς, φεύγει καὶ ἰσταται μακρὰν ἀπὸ ἀσυνέτους ἀνθρώπων, ποὺ σκέπτονται τὸ πονηρόν καὶ οἱ ὁποῖοι θὰ τιμωρηθοῦν, ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα νὰ κριθοῦν αἱ ἀδικίαι τῶν.**
- Σοφ. Σολ. 1,6 **φιλόανθρωπον γὰρ πνεῦμα σοφία καὶ οὐκ ἀθώωσει βλάσφημον ἀπὸ χειλέων αὐτοῦ· ὅτι τῶν νεφρῶν αὐτοῦ μάρτυς ὁ Θεὸς καὶ τῆς καρδίας αὐτοῦ ἐπίσκοπος ἀληθὴς καὶ τῆς γλώσσης ἀκουστής·**
- Σοφ. Σολ. 1,6 **Ἡ θεία σοφία εἶναι πνεῦμα πλήρες ἀγάπης πρὸς τοὺς ἀνθρώπους· ἀλλὰ αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι θὰ ἀφήσῃ ἀτιμώρητον καὶ θὰ ἀναγνωρίσῃ ὡς ἀθῶον τὸν βλάσφημον, ὁ ὁποῖός με τὰ λόγια τοῦ κατεφέρετο κατὰ τοῦ Θεοῦ. Διότι ὁ Θεὸς εἶναι ὁ ἀκριβὴς μάρτυς τῶν συναισθημάτων του, ὁ παρατηρητὴς τῶν σκέψεων τοῦ πονηροῦ ἀνθρώπου, καὶ ἀκοῦει τὰ λόγια, ποὺ βγαίνουν ἀπὸ τὴν γλῶσσαν του.**
- Σοφ. Σολ. 1,7 **ὅτι πνεῦμα Κυρίου πεπλήρωκε τὴν οἰκουμένην, καὶ τὸ συνέχον τὰ πάντα γινώσιν ἔχει φωνῆς.**
- Σοφ. Σολ. 1,7 **Τὰ πάντα βλέπει ὁ Θεός, διότι τὸ Πνεῦμα τοῦ Κυρίου πληροῖ με τὴν θεϊαν παρουσίαν τοῦ ὅλην τὴν οἰκουμένην. Συγκρατεῖ καὶ κυβερνᾷ τὰ σύμπαντα καὶ γνωρίζει ὅλα, ὅσα λέγονται ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους.**
- Σοφ. Σολ. 1,8 **διὰ τοῦτο φθεγγόμενος ἄδικα οὐδεὶς μὴ λάθῃ, οὐδὲ μὴ παροδεύσῃ αὐτόν ἐλέγχουσα ἡ δίκη.**
- Σοφ. Σολ. 1,8 **Διὰ τοῦτο καὶ κανεῖς ἀπὸ ἐκείνους, ποὺ ὁμλοῦν καὶ πράττουν ἄδικα, δὲν θὰ διαφύγῃ τὴν προσοχὴν καὶ τὴν γνώσιν τοῦ Κυρίου. Αὐτόν δὲν θὰ τὸν προσπεράσῃ ἀτιμώρητον ἡ τὰ πάντα ἐλέγχουσα καὶ τὸ δίκαιον ἀποδίδουσα θεία δίκη.**
- Σοφ. Σολ. 1,9 **ἐν γὰρ διαβουλίῳ ἀσεβοῦς ἐξέτασις ἔσται, λόγων δὲ αὐτοῦ ἀκοή πρὸς Κύριον ἤξει εἰς ἔλεγχον ἀνομημάτων αὐτοῦ·**
- Σοφ. Σολ. 1,9 **Διότι καὶ αὐτὰ τὰ πλέον μυστικά καὶ ἀπόκρυφα διαβουλίαι τῶν ἀσεβῶν ἀνθρώπων θὰ ἐξετασθοῦν καὶ θὰ κριθοῦν. Καὶ ὅσα αὐτοὶ οἱ ἀσεβεῖς ἐκστομίζουσιν, φθάνουν πρὸς τὸν Κύριον, δια νὰ υποβληθοῦν εἰς ἐλεγχον καὶ τιμωρηθοῦν αἱ παρανομίαι τῶν.**
- Σοφ. Σολ. 1,10 **ὅτι οὔς ζηλώσεως ἀκροῖται τὰ πάντα, καὶ θροῦς γογγυσμῶν οὐκ ἀποκρύπτεται.**
- Σοφ. Σολ. 1,10 **Διότι τὸ προσεκτικόν καὶ ζηλοτύπως παρακολουθοῦν τὰ πάντα ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ἀκοῦει τὰς ἀσεβείας τῶν. Δὲν μὲνει εἰς αὐτὸ ἀγνωστος καὶ κρύφος οὔτε ὁ ελαφρότερος ψίθυρος γογγυσμοῦ ἐναντίον του.**
- Σοφ. Σολ. 1,11 **φυλάξασθε τοῖνυν γογγυσμὸν ἀνωφελῆ καὶ ἀπὸ καταλαλιᾶς φείσασθε γλώσσης· ὅτι φθῆγμα λαθραῖον κενὸν οὐ πορεύσεται, στόμα δὲ καταψευδόμενον ἀναιρεῖ ψυχὴν.**
- Σοφ. Σολ. 1,11 **Ἀποφύγετε, λοιπόν, κάθε ἀσεβὴ γογγυσμὸν κατὰ τοῦ Θεοῦ καὶ φυλάξατε τὴν γλῶσσαν σας ἀπὸ τὴν κατάκρισιν ἐναντίον τῶν ἐνεργειῶν τοῦ Θεοῦ. Διότι καὶ πλέον ἀπόκρυφος φράσις δὲν θὰ πέσῃ στὸ κενόν, χωρὶς νὰ ἐπισύρῃ τὴν δικαίαν τιμωρίαν. Στόμα δὲ, ποὺ ἐκτοξεύει ψεῦδη κατὰ τοῦ Θεοῦ, θὰ ἐπιφέρῃ θάνατον εἰς τὴν ψυχὴν.**
- Σοφ. Σολ. 1,12 **μὴ ζηλοῦτε θάνατον ἐν πλάνῃ ζωῆς ὑμῶν, μηδὲ ἐπισπᾶσθε ὄλεθρον ἔργοις χειρῶν ὑμῶν·**
- Σοφ. Σολ. 1,12 **Μὴ, πλανώμενοι εἰς τὴν καθημερινὴν πορείαν τῆς ζωῆς σας, ἐκλύετε ἀκαίρως ἐπάνω σας τὸν θάνατον. Μὴ με τὰ πονηρὰ ἔργα τῶν χειρῶν σας σύρετε ἐπάνω σας τὴν καταστροφὴν.**
- Σοφ. Σολ. 1,13 **ὅτι ὁ Θεὸς θάνατον οὐκ ἐποίησεν, οὐδὲ τέρπεται ἐπ' ἀπωλείᾳ ζώντων.**
- Σοφ. Σολ. 1,13 **Διότι δὲν εἶναι ὁ Θεός, ποὺ ἔκαμε τὸν θάνατον, οὔτε καὶ εὐχαριστεῖται δια τὸν ὄλεθρον τῶν ἀνθρώπων.**

- Σοφ. Σολ. 1,14 ἔκτισε γὰρ εἰς τὸ εἶναι τὰ πάντα, καὶ σωτήριον αἱ γενέσεις τοῦ κόσμου, καὶ οὐκ ἔστιν ἐν αὐταῖς φάρμακον ὀλέθρου οὔτε ἄδου βασιλεῖον ἐπὶ γῆς.
- Σοφ. Σολ. 1,14 Αὐτὸς εδημιούργησε τὰ πάντα, δια να ὑπάρχουν. Απ' ἀρχῆς ἐκτίσσε τὰ σύμπαντα, δια να ζουν και να διασώζονται ἀπὸ κάθε καταστροφῆν. Δεν ὑπῆρχεν εἰς αὐτὰ τὸ δηλητήριον τοῦ ὀλέθρου και τῆς καταστροφῆς· οὔτε τὸ βασιλεῖον τοῦ ἄδου εἶχεν ἐνθρονισθῆ ἐπὶ τῆς γῆς·
- Σοφ. Σολ. 1,15 δικαιοσύνη γὰρ ἀθάνατός ἐστιν.
- Σοφ. Σολ. 1,15 διότι ἡ δικαιοσύνη, ἡ ἀρετὴ, μένει ἀθάνατος.
- Σοφ. Σολ. 1,16 Ἀσεβεῖς δὲ ταῖς χερσὶ καὶ τοῖς λόγοις προσεκαλέσαντο αὐτόν, φίλον ἠγησάμενοι αὐτόν ἐτάκῃσαν καὶ συνθήκην ἔθεντο πρὸς αὐτόν, ὅτι ἄξιοι εἰσι τῆς ἐκείνου μερίδος εἶναι.
- Σοφ. Σολ. 1,16 Ἀλλὰ οἱ ἀσεβεῖς με τὰ ἴδια τῶν τα χέρια και με τὰ λόγια τῶν ἐπέσυραν ἐναντίον τῶν τὸν θάνατον. Τὸν ἐθεώρησαν φίλον τῶν και ἔλυωσαν κάτω ἀπὸ τὸ βάρος τῆς ἀμαρτίας. Συνήψαν συνθήκην με αὐτόν και υπεδουλώθησαν. Ἐτσι εδείχθησαν, ὅτι εἶναι ἄξια θύματα και κτήματα τοῦ θανάτου.

ΣΟΦΙΑ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ 2

- Σοφ. Σολ. 2,1 Εἶπον γὰρ ἐν ἑαυτοῖς λογισάμενοι οὐκ ὀρθῶς· ὀλίγος ἐστὶ καὶ λυπηρὸς ὁ βίος ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστιν ἴσους ἐν τελευτῇ ἀνθρώπου, καὶ οὐκ ἐγνώσθη ὁ ἀναλύσας ἐξ ἄδου.
- Σοφ. Σολ. 2,1 Οἱ ἀσεβεῖς, ἐσφαλμένως ἐσκέφθησαν και εἶπαν ἀπὸ μέσα τῶν· “βραχεῖα, γεμάτη λύπες και κόπους εἶναι ἡ ζωὴ μας. Δεν ὑπάρχει δε ἐλπίς, ὅτι θα ζήσωμεν πέραν ἀπὸ τὸν τάφον. Ἀλλωστε κανεῖς δεν ἐπανήλθεν ἀπὸ τὸν ἄδην, δια να γνωστοποιήσῃ εἰς ἡμᾶς τα ἐκεῖ.
- Σοφ. Σολ. 2,2 ὅτι αὐτοσχεδίως ἐγεννήθημεν, καὶ μετὰ τοῦτο ἐσόμεθα ὡς οὐχ ὑπάρξαντες· ὅτι καπνὸς ἢ πνοὴ ἐν ῥῖσιν ἡμῶν, καὶ ὁ λόγος σπινθήρ ἐν κινήσει καρδίας ἡμῶν,
- Σοφ. Σολ. 2,2 Αὐτομάτως και τυχαίως ἐγεννήθημεν στον κόσμον. Μετὰ δε τὸν θάνατον θα ἐπανεέλθωμεν εἰς τέτοιαν κατάστασιν, ὡς εἴαν ποτὲ δεν ὑπῆρξαμεν. Καπνός, που διαλύεται, εἶναι ἡ πνοὴ τῶν ρωθῶντων μας· ὁ δε λόγος μας σαν σπινθήρ, ὁ ὁποῖος προέρχεται ἀπὸ τὰς ἐπιθυμίας και τὰς κινήσεις τῆς καρδίας μας
- Σοφ. Σολ. 2,3 οὗ ὁ βροσθέντος τέφρα ἀποβήσεται τὸ σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα διαχυθήσεται ὡς χαῦνος ἀήρ.
- Σοφ. Σολ. 2,3 Ὅταν δε ὁ λόγος μας σβῆσῃ και λήξῃ ἡ ζωὴ μας, τὸ σῶμα μας θα γίνῃ στάκτη. Και αὐτὸ, που λέγομεν πνεῦμα, θα διαλυθῇ ὡσαν κούφιος ἀνεμος.
- Σοφ. Σολ. 2,4 καὶ τὸ ὄνομα ἡμῶν ἐπιλησθήσεται ἐν χρόνῳ, καὶ οὐθεὶς μνημονεύσει τῶν ἔργων ἡμῶν· καὶ παρελεύσεται ὁ βίος ἡμῶν ὡς ἴχνη νεφέλης καὶ ὡς ὀμίχλη διασκεδασθήσεται διωχθεῖσα ὑπὸ ἀκτίνων ἡλίου καὶ ὑπὸ θερμότητος αὐτοῦ βαρυνθεῖσα.
- Σοφ. Σολ. 2,4 Τὸ ὄνομα μας, καθὼς θα παρέρχεται ὁ χρόνος, θα λησμονηθῆ και κανεῖς δεν θα ἐνθυμῆται τὰ ἔργα μας. Ἡ ζωὴ μας θα περάσῃ σαν τὸ σύννεφο, που δεν ἀφήνει ἴχνη, σαν τὴν ὀμίχλην που διασκορπίζεται, διωκομένη ἀπὸ τὰς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου και διαλυομένη ἀπὸ τὴν θερμότητα αὐτοῦ.
- Σοφ. Σολ. 2,5 σκιᾶς γὰρ πάροδος ὁ βίος ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστιν ἀναποδισμὸς τῆς τελευτῆς ἡμῶν, ὅτι κατεσφραγίσθη, καὶ οὐδεὶς ἀναστρέφει.
- Σοφ. Σολ. 2,5 Σαν σκία περνᾷ ὁ βίος μας και καμμία ἐπιστροφή δεν ὑπάρχει ἀπὸ τὸν θάνατον, διότι ἡ ζωὴ ἐτερματίσθη και ἐσφραγίσθη ὀριστικῶς, και κανεῖς δεν ἐπιστρέφει ἔπειτα ἀπὸ τὸν θάνατον εἰς αὐτήν.
- Σοφ. Σολ. 2,6 δεῦτε οὖν καὶ ἀπολαύσωμεν τῶν ὄντων ἀγαθῶν καὶ χρῆσώμεθα τῇ κτίσει ὡς ἐν νεότητι σπουδαίως.
- Σοφ. Σολ. 2,6 Ἐμπρός, λοιπόν, ἀς ἀπολαύσωμεν τὰ ἀγαθὰ, που ὑπάρχουν γύρω μας, ὅσον ἡμποροῦμεν περισσότερο, και σαν με νεανικὴν ὀρμὴν ἀς χαρώμεν τὸν κόσμον.
- Σοφ. Σολ. 2,7 οἴνου πολυτελοῦς καὶ μύρων πλησθῶμεν, καὶ μὴ παροδευσάτω ἡμᾶς ἄνθος ἀέρος.
- Σοφ. Σολ. 2,7 Ἀς μεθύσωμεν ἀπὸ τὸν πλέον ἀκριβόν οἶνον, ἀς λουσθῶμεν με ἀρώματα και ἀς μὴ ἀφήσωμεν να περάσῃ, χωρὶς να τὸ ἀπολαύσωμεν, κανένα ἀπὸ τὰ ἀνθη τῆς ἀνοιξέως.
- Σοφ. Σολ. 2,8 στεψώμεθα ῥόδων κάλυξι πρὶν ἢ μαρανθῆναι.
- Σοφ. Σολ. 2,8 Ἀς στεφανώσωμεν τὸ κεφάλι μας με τριαντάφυλλα πρὶν ἢ αὐτὰ μαρανθῶν.
- Σοφ. Σολ. 2,9 μηδεὶς ἡμῶν ἄμοιρος ἔστω τῆς ἡμετέρας ἀγερωγίας, πανταχῇ καταλίπωμεν σύμβολα τῆς εὐφροσύνης, ὅτι αὕτη ἢ μερὶς ἡμῶν καὶ ὁ κλῆρος οὗτος.
- Σοφ. Σολ. 2,9 Κανεῖς ἀπὸ ἡμᾶς ἀς μὴ μείνη ἀμέτοχος ἀπὸ τὰς μεγαλοπρεπεῖς ἀπολαύσεις μας. Πανταχοῦ δε ἀς ἀφήσωμεν τὰ ἴχνη τῶν διασκεδάσεων, διότι αὐτὴ ἡ εὐφροσύνη και διασκέδασίς μας εἶναι τὸ μερίδιόν μας και ἡ κληρονομία μας ἐπάνω εἰς τὴν γῆν.
- Σοφ. Σολ. 2,10 καταδυναστεύσωμεν πέννητα δίκαιον, μὴ φεισώμεθα χήρας, μηδὲ πρεσβύτου ἐντραπῶμεν πολιάς πολυχρονίους.
- Σοφ. Σολ. 2,10 Ἀς καταπιέσωμεν και ἀς ἐκμεταλλευθῶμεν τὸν πτωχόν δίκαιον. Ἀς μὴ λυπηθῶμεν τὴν ἀδύνατη χήρα, ἀς μὴ

- εντραπώμεν τα πολυχρόνια άσπρα μαλλιά του γέροντος.
Σοφ. Σολ. 2,11 ἔστω δὲ ἡμῶν ἡ ἰσχύς νόμος τῆς δικαιοσύνης, τὸ γὰρ ἀσθενὲς ἄχρηστον ἐλέγχεται.
Σοφ. Σολ. 2,11 Ἡ δύναμίς μας ας εἶναι δι' ἡμᾶς ὁ νόμος τῆς δικαιοσύνης μας, διότι ἡ ἀδυναμία ἀποδεικνύεται ἐπάνω εἰς τὰ πράγματα ἀχρηστος καὶ ἐπιβλαβής.
- Σοφ. Σολ. 2,12 ἐνεδρεύσωμεν δὲ τὸν δίκαιον, ὅτι δύσχρηστος ἡμῖν ἐστὶ καὶ ἐναντιοῦται τοῖς ἔργοις ἡμῶν καὶ ὄνειδίζει ἡμῖν ἁμαρτήματα νόμου καὶ ἐπιφημίζει ἡμῖν ἁμαρτήματα παιδείας ἡμῶν·
Σοφ. Σολ. 2,12 Ἀς στήσωμεν ἐνέδρας καὶ παγίδας, δια να συλλάβωμεν τὸν δίκαιον, διότι δεν ἠμποροῦμεν να τον χρησιμοποιήσωμεν, ὅπως θέλομεν. Ἐναντιώνεται εἰς τὰ ἔργα μας, μας κατακρίνει με δριμύτητα ὡς παραβάτας τοῦ θεοῦ νόμου. Μας δυσφημίζει χαρακτηρίζων ὡς ἐσφαλμένην τὴν ἀγωγὴν μας καὶ τὴν νοοτροπία μας.
- Σοφ. Σολ. 2,13 ἐπαγγέλλεται γινῶσιν ἔχειν Θεοῦ καὶ παῖδα Κυρίου ἑαυτὸν ὀνομάζει·
Σοφ. Σολ. 2,13 Ἀυτοπροβάλλεται, ὡς εἰς αὐτὸς καὶ μόνος ἔχει γινῶσιν τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ θεοῦ θελήματος, καὶ ὀνομάζει τὸν εαυτὸν τοῦ τέκνον καὶ δούλον τοῦ Κυρίου.
- Σοφ. Σολ. 2,14 ἐγένετο ἡμῖν εἰς ἔλεγχον ἐννοιῶν ἡμῶν· βαρὺς ἐστὶν ἡμῖν καὶ βλεπόμενος,
Σοφ. Σολ. 2,14 Ἐχει γίνεῖ καθημερινὸς ἐλεγχὸς μας, τῆς νοοτροπίας καὶ τῆς συμπεριφορᾶς μας. Εἶναι βαρὺς καὶ ἀνυπόφορος καὶ πού τον βλέπομεν μόνον.
- Σοφ. Σολ. 2,15 ὅτι ἀνόμοιος τοῖς ἄλλοις ὁ βίος αὐτοῦ, καὶ ἐξηλλαγμένοι αἱ τρίβοι αὐτοῦ·
Σοφ. Σολ. 2,15 Διότι ἡ ζωὴ του δεν εἶναι ὁμοία με τὴν ζωὴν τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. Διαφορετικοὶ οἱ δρόμοι καὶ οἱ τρόποι τοῦ βίου του.
- Σοφ. Σολ. 2,16 εἰς κίβδηλον ἐλογίσθημεν αὐτῷ, καὶ ἀπέχεται τῶν ὁδῶν ἡμῶν ὡς ἀπὸ ἀκαθαρσιῶν· μακαρίζει ἔσχατα δικαίων καὶ ἀλαζονεύεται πατέρα Θεόν.
Σοφ. Σολ. 2,16 Ἐχομεν θεωρηθῆ ἀπὸ αὐτὸν ὡς κίβδηλα νομίσματα καὶ ἀπομακρύνεται ἀπὸ τοὺς δρόμους τῆς ζωῆς μας, σαν ἀπὸ ἀκαθαρσίας. Θεωρεῖ μακαρίαν τὴν ζωὴν καὶ τὴν τελευτὴν τῶν δικαίων ἀνθρώπων καὶ ἀλαζονεύεται λέγων, ὅτι ἔχει πατέρα τὸν Θεόν.
- Σοφ. Σολ. 2,17 ἴδωμεν εἰ οἱ λόγοι αὐτοῦ ἀληθεῖς, καὶ πειράσωμεν τὰ ἐν ἐκβάσει αὐτοῦ·
Σοφ. Σολ. 2,17 Λοιπὸν, ας τὸν υποβάλωμεν εἰς δοκιμασίας καὶ ας ἴδωμεν, εἰ αἱ διακηρύξεις αὐταὶ ἐκφράζουν τὰς ἀληθινὰς πεποιθήσους. Ἀς θέσωμεν εἰς δοκιμασίαν μέχρι καὶ θανάτου τὴν ζωὴν του.
- Σοφ. Σολ. 2,18 εἰ γὰρ ἐστὶν ὁ δίκαιος υἱὸς Θεοῦ, ἀντιλήψεται αὐτοῦ καὶ ρύσεται αὐτὸν ἐκ χειρὸς ἀνθεστηκότων.
Σοφ. Σολ. 2,18 Διότι, εἰ ὁ δίκαιος αὐτὸς εἶναι, ὅπως ἰσχυρίζεται, υἱὸς τοῦ Θεοῦ, τότε ὁ Κύριος θα τὸν προστατεύσει καὶ θα τὸν γλυτώσει ἀπὸ τὰ χέρια τῶν θανασίμων ἐχθρῶν του.
- Σοφ. Σολ. 2,19 ὕβρει καὶ βασάνῳ ἐτάσωμεν αὐτὸν, ἵνα γινῶμεν τὴν ἐπικείκειαν αὐτοῦ καὶ δοκιμάσωμεν τὴν ἀνεξικακίαν αὐτοῦ·
Σοφ. Σολ. 2,19 Θα τὸν υβρίσωμεν, θα τὸν ἐξευτελίσωμεν, θα τὸν υποβάλωμεν εἰς βασανισμοὺς, δια να ἴδωμεν τὴν ἠρεμίαν καὶ μακροθυμίαν του, δια να ἐλέγξωμεν τὴν ἀνεξικακίαν του.
- Σοφ. Σολ. 2,20 θανάτῳ ἀσχῆμονι καταδικάσωμεν αὐτὸν, ἔσται γὰρ αὐτοῦ ἐπισκοπὴ ἐκ λόγων αὐτοῦ.
Σοφ. Σολ. 2,20 Ἀς τὸν καταδικάσωμεν καὶ ας τὸν ἐκτελέσωμεν με σκληρὸν καὶ ἐξευτελιστικὸν θάνατον καὶ τότε θα ἴδωμεν, ἀν πράγματι θα τὸν ἐπισκεφθῆ καὶ θα τὸν προστατεύσει ὁ Θεός, ὅπως αὐτὸς ἰσχυρίζεται”.
- Σοφ. Σολ. 2,21 Ταῦτα ἐλογίσαντο, καὶ ἐπλανήθησαν· ἀπετύφλωσε γὰρ αὐτοὺς ἡ κακία αὐτῶν,
Σοφ. Σολ. 2,21 Ἀυτὰ τὰ πονηρὰ ἐσκέφθησαν οἱ ἀσεβεῖς καὶ ἐπλανήθησαν, διότι τοὺς ἔχει τυφλώσει πλέον ἐξ ὀλοκλήρου ἡ κακία τῶν.
- Σοφ. Σολ. 2,22 καὶ οὐκ ἔγνωσαν μυστήρια Θεοῦ, οὐδὲ μισθὸν ἠλπίσαν ὀσιότητος, οὐδὲ ἔκριναν γέρας ψυχῶν ἀμώμων.
Σοφ. Σολ. 2,22 Δεν ἐγνώρισαν τὰ μυστήρια τοῦ Θεοῦ, τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν πρόνοιάν του, δεν ἐπίστευσαν εἰς τὴν δικαίαν ἀνταμοιβήν, πού περιμένει τοὺς ὀσίους. Δεν εἶχαν φωτισμένην τὴν κρίσιν, δια να ἐνοήσουν τὰ βραβεῖα τοῦ Θεοῦ εἰς τὰς ψυχὰς τῶν δικαίων.
- Σοφ. Σολ. 2,23 ὅτι ὁ Θεὸς ἔκτισε τὸν ἄνθρωπον ἐπ’ ἀφθαρσίᾳ καὶ εἰκόνα τῆς ἰδίας ἰδιότητος ἐποίησεν αὐτὸν·
Σοφ. Σολ. 2,23 Ὁ Θεός ἐδημιούργησε τὸν ἄνθρωπον ἀφθαρτον καὶ ἀθάνατον. Τὸν ἐπλασε σύμφωνα με τὴν ἰδικὴν του εἰκόνα.
- Σοφ. Σολ. 2,24 φθόνῳ δὲ διαβόλου θάνατος εἰσῆλθεν εἰς τὸν κόσμον,
Σοφ. Σολ. 2,24 Ἀλλὰ ἐξ αἰτίας τοῦ φθόνου τοῦ διαβόλου εἰσῆλθε καὶ ἐκυριάρχησεν ὁ θάνατος στὸν κόσμον.
- Σοφ. Σολ. 2,25 πειράζουσι δὲ αὐτὸν οἱ τῆς ἐκείνου μερίδος ὄντες.
Σοφ. Σολ. 2,25 Καὶ οἱ ἀσεβεῖς, οἱ ὁποῖοι ἀνήκουν εἰς τὴν παράταξιν τοῦ διαβόλου, πειράζουν σήμερον καὶ θέτουν ὑπὸ δοκιμασίαν τὸν δίκαιον.

ΣΟΦΙΑ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ 3

- Σοφ. Σολ. 3,1 Δικαίων δὲ ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν βάσανος.

- Σοφ. Σολ. 3,1 Η ζωή όμως των δικαίων ευρίσκεται κάτω από το παντοδύναμον προστατευτικόν χέρι του Θεού, και καμμιά θλίψις και βάσανος δεν θα τους εγγίση, χωρίς ο Θεός να το επιτρέψη.
- Σοφ. Σολ. 3,2
Σοφ. Σολ. 3,2 ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν
Εἰς τα μάτια των αφρόνων ο θάνατός των θεωρήθη ως αφανισμός και μηδέσεις και η έξοδός των από τον κόσμο αυτών ως οδύνη και τιμωρία·
- Σοφ. Σολ. 3,3
Σοφ. Σολ. 3,3 καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα, οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ.
η αναχώρησις των από την ζωήν αυτήν ως όλεθρος και απώλεια. Εκείνοι όμως υπάρχουν και ζουν εν ειρήνῃ.
- Σοφ. Σολ. 3,4
Σοφ. Σολ. 3,4 καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν καλασθῶσιν, ἢ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης·
Διότι και εάν ακόμη εις τα μάτια των ανθρώπων και εκ μέρους των ανθρώπων πάσχουν και θλίβονται, έχουν αυτοί σταθεράν και ακλόνητον την πεποιθησίν των εις την αθάνατον και μακαρίαν ζωήν.
- Σοφ. Σολ. 3,5
Σοφ. Σολ. 3,5 καὶ ὀλίγα παιδευθέντες μεγάλα εὐεργετηθήσονται, ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέειρασεν αὐτοὺς καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ·
Και εάν ὀλίγον ταλαιπωρηθούν και βασανισθούν εις την παρούσαν ζωήν, θα λάβουν μεγάλας αμοιβάς και βραβεῖα εις την αιωνιότητα. Διότι ο ἴδιος ο Κυριος ἔθεσεν αὐτοὺς ὑπὸ δοκιμασίαν δια των θλίψεων και τους εὔρεν ἀξιους να βραβευθούν και να αμειφθούν ἀπὸ αὐτόν.
- Σοφ. Σολ. 3,6
Σοφ. Σολ. 3,6 ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτοὺς καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτοὺς.
Τους εδοκίμασεν, ὅπως ο χρυσοχόος δοκιμάζει και καθαρίζει τον χρυσόν δια του πυρός, και τους εδέχθη ευαρέστως, ὅπως δέχεται τα προσφερόμενα ὀλοκαυτώματα των θυσιῶν.
- Σοφ. Σολ. 3,7
Σοφ. Σολ. 3,7 καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμπουσι καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται·
Αυτοί, ὅταν ο παντοδύναμος και πανάγαθος Κυριος τους επισκεφθῆ, θα λάμπουν και σαν σπινθήρες εις τις καλαμιές θα διατρέχουν λαμπρά τας κοινωνίας των ανθρώπων.
- Σοφ. Σολ. 3,8
Σοφ. Σολ. 3,8 κρινοῦσιν ἔθνη καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας.
Αυτοί θα αναδειχθούν κριταί και δικασταί των ασεβῶν ανθρώπων. Θα κυριαρχήσουν ἐπάνω στους λαοὺς, διότι ο Κυριος θα εἶναι βασιλεὺς των στους αἰῶνας των αἰώνων.
- Σοφ. Σολ. 3,9
Σοφ. Σολ. 3,9 οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὀσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.
Ὅσοι ἔχουν στηριγμένην ακλόνητον την πεποιθησίν των στον Θεόν, θα γνωρίσουν και θα κατανοήσουν την ἀλήθειαν· και οι πιστοὶ με ἀγάπην θα υπομένουν τας δοκιμασίας και θα παραμένουν πλησίον του Θεοῦ, διότι η θεία χάρις και το ἔλεος δίδονται στους ὀσίους του Θεοῦ και η στοργικὴ του ελοπτεία και προστασία στους εκλεκτοὺς του.
- Σοφ. Σολ. 3,10
Σοφ. Σολ. 3,10 Οἱ δὲ ἀσεβεῖς καθὰ ἐλογίσαντο ἔξουσιν ἐπιτιμίαν, οἱ ἀμελήσαντες τοῦ δικαίου καὶ τοῦ Κυρίου ἀποστάντες.
Οι δε ασεβεῖς, σύμφωνα με τας αμαρτωλάς αὐτῶν ἐπιθυμίας και σκέψεις και πράξεις, θα πάρουν την δικαίαν τιμωρίαν· αυτοί, που κατεφρόνησαν τον δίκαιον και ἀπεμακρύνθησαν ἀπὸ τον Θεόν.
- Σοφ. Σολ. 3,11
Σοφ. Σολ. 3,11 σοφίαν γὰρ καὶ παιδεῖαν ὁ ἐξουθενῶν ταλαίπωρος, καὶ κενὴ ἢ ἐλπίς αὐτῶν, καὶ οἱ κόποι ἀνόνητοι καὶ ἄχρηστα τὰ ἔργα αὐτῶν·
Διότι εκείνος, που εξουθενώνει και καταφρονεῖ την θείαν σοφίαν και παιδαγωγίαν, εἶναι ταλαίπωρος και δυστυχής. Η ἐλπίδα των προς μίαν ἀνετον και χαρμόσυνον ζωήν εἶναι κούφια και ἀνόητος. Οι κόποι των ἀνωφελείς, τα ἔργα των ἀχρηστα.
- Σοφ. Σολ. 3,12
Σοφ. Σολ. 3,12 αἱ γυναῖκες αὐτῶν ἄφρονες, καὶ πονηρὰ τὰ τέκνα αὐτῶν, ἐπικατάρατος ἢ γένεσις αὐτῶν.
Αι γυναῖκες των ἀμυαλοι και ἀσύνετοι, ὅπως αυτοί, και τα τέκνα των ασεβῆ και αμαρτωλά· κατηραμένοι θα εἶναι και οι ἀπόγονοί των.
- Σοφ. Σολ. 3,13
Σοφ. Σολ. 3,13 ὅτι μακαρία στείρα ἢ ἀμίαντος, ἥτις οὐκ ἔγνω κοίτην ἐν παραπτώματι, ἔξει καρπὸν ἐν ἐπισκοπῇ ψυχῶν,
Εξ ἀντιθέτου εἶναι μακαρία η ἐνάρετος εκείνη γυναῖκα, η ὁποία, ἔστω και αν ἔμεινε στείρα, δεν ἐμολύνθη ἀπὸ ἄλλον ἄνδρα. Δεν ἐγνώρισεν ἄλλον ἄνδρα εις την κλίνην της, ὥστε να παρασυρθῆ εις την αμαρτίαν. Αυτή, ὡς καρπὸν της ἀρετῆς της, θα ἔχη την ἀμοιβήν της, ὅταν ο Κυριος ἐν τη ἀγαθότητι του επισκεφθῆ την ζωήν των δικαίων.
- Σοφ. Σολ. 3,14
Σοφ. Σολ. 3,14 καὶ εὐνοῦχος ὁ μὴ ἐργασάμενος ἐν χειρὶ ἀνόμημα, μηδὲ ἐνθυμηθεὶς κατὰ τοῦ Κυρίου πονηρὰ, δοθήσεται γὰρ αὐτῷ τῆς πίστεως χάρις ἐκλεκτὴ καὶ κληρὸς ἐν ναῷ Κυρίου θυμηρέστερος.
Και αὐτός ακόμη ο ευνούχος, ο ὁποῖος ὁμως δεν διέπραξε παρανομίαν τινὰ με το χέρι του, οὔτε ἐσκέφθη κάτι το πονηρόν ἐναντίον του Κυρίου, θα βραβευθῆ δια την ἀξιοπιστίαν του, διότι θα δοθῆ εις αὐτόν ἐκλεκτὴ δωρεά, τιμητικὴ και ευχάριστος θέσις στον ναόν του Κυρίου.
- Σοφ. Σολ. 3,15
Σοφ. Σολ. 3,15 ἀγαθῶν γὰρ πόνων καρπὸς εὐκλεῆς, καὶ ἀδιάπτωτος ἢ ρίζα τῆς φρονήσεως.
Διότι ἐνδοξος καρπὸς προέρχεται πάντοτε ἀπὸ τους καλοὺς και σύμφωνα προς το θέλημα του Θεοῦ κόπους. Ζωντανὴ δε και συνεχῶς καρποφόρος παραμένει η ρίζα της ὀρθοφροσύνης και συνέσεως.
- Σοφ. Σολ. 3,16
Σοφ. Σολ. 3,16 τέκνα δὲ μοιχῶν ἀτέλεστα ἔσται, καὶ ἐκ παρανόμου κοίτης σπέρμα ἀφανισθήσεται.
Εξ ἀντιθέτου τα τέκνα των μοιχῶν ποτὲ δεν θα προοδεύσουν. Παιδιά παρανόμου κλίνης σύντομα θα

εξολοθρευθούν.

- Σοφ. Σολ. 3,17 **ἐάν τε γὰρ μακρόβιοι γένωνται, εἰς οὐθὲν λογισθήσονται, καὶ ἄτιμον ἐπ' ἐσχάτων τὸ γῆρας αὐτῶν·**
Σοφ. Σολ. 3,17 **Και εἰς ἀκόμη ζήσουν μακρὸν βίον, δεν θα ἔχουν εκ μέρους των ἀνθρώπων καμμίαν υπόληψιν και εκτίμησιν. Και αὐτὸ ἀκόμη το γῆρας των θα εἶναι καταφρονημένον και ἀνυπόληπτον.**
- Σοφ. Σολ. 3,18 **ἐάν τε ὀξέως τελευτήσωσιν, οὐχ ἔξουσιν ἐλπίδα, οὐδὲ ἐν ἡμέρᾳ διαγνώσεως παραμύθιον·**
Σοφ. Σολ. 3,18 **Εἰς ἀποθάνουν ἐνωρίς, δεν θα ἔχουν καμμίαν ἐλπίδα εἰς την μετὰ θάνατον ζωὴν. Οὐτε και καμμίαν ἐλπίδα και παρηγορίαν, ὅταν ο Κύριος φανερώσῃ τα κρυπτά των ἀνθρώπων.**
- Σοφ. Σολ. 3,19 **γενεᾶς γὰρ ἀδίκου χαλεπὰ τὰ τέλη.**
Σοφ. Σολ. 3,19 **Διότι γενεᾶς πονηρᾶς και ἀσεβοῦς τρομερὰ θα εἶναι τα τέλη της ἐπιγείου ζωῆς και η πέραν του τάφου ζωῆς.**

ΣΟΦΙΑ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ 4

- Σοφ. Σολ. 4,1 **Κρείσσων ἀτεκνία μετὰ ἀρετῆς· ἀθανασία γὰρ ἐστὶν ἐν μνήμῃ αὐτῆς, ὅτι και παρὰ Θεῶ γινώσκεται και παρὰ ἀνθρώποις·**
Σοφ. Σολ. 4,1 **Απὸ την πολυτεκνίαν των ἀσεβῶν προτιμότερα εἶναι η ἀτεκνία μετὰ ἀρετῆς. Διότι η μνήμη της ἀρετῆς παραμένει ἀθάνατος, ἀναγνωρίζεται ως καλὴ και ἐπαινετὴ εκ μέρους Θεοῦ και ἀνθρώπων.**
- Σοφ. Σολ. 4,2 **παροῦσάν τε μιμοῦνται αὐτήν και ποθοῦσιν ἀπελθοῦσαν· και ἐν τῷ αἰῶνι στεφανηφοροῦσα πομπεῦει τὸν τῶν ἀμιάτων ἄθλων ἀγῶνα νικήσασα.**
Σοφ. Σολ. 4,2 **Οἱ ἀνθρωποὶ, ὅταν την βλέπουν ἐν τῷ προσώπῳ και τῷ βίῳ του ἐναρέτου, την μιμοῦνται. Ὄταν δε ο ἐνάρετος ἐκδημήσῃ, ἐπιθυμοῦν να εὐρίσκητο πλησίον των πάντοτε. Ο ἐνάρετος, στεφανωμένος με δόξαν εἰς την αἰωνίαν ζωὴν, θριαμβεῦει, διότι ἐνίκησε και κατῶρθωσεν ἄθλους στον ἀγῶνα της ἀρετῆς χωρίς κανένα φεγάδι.**
- Σοφ. Σολ. 4,3 **πολύγονον δὲ ἀσεβῶν πλῆθος οὐ χρησιμεύσει, και ἐκ νόθων μοσχευμάτων οὐ δώσει ρίζαν εἰς βάθος, οὐδὲ ἀσφαλῆ βάσιν ἐδράσει·**
Σοφ. Σολ. 4,3 **Η πολυτεκνία των ἀσεβῶν και το πλῆθος των ἀπογόνων των εἰς τίποτε δεν χρησιμεύει. Οἱ νόθοι υἱοὶ δεν θα ριζώσουν εἰς βάθος. Δεν θα θεμελιωθῶν εἰς ἀσφαλῆ βάσιν· θα εξαφανισθῶν.**
- Σοφ. Σολ. 4,4 **κἂν γὰρ ἐν κλάδοις πρὸς καιρὸν ἀναθάλη, ἐπισφαλῶς βεβηκότα ὑπὸ ἀνέμου σαλευθήσεται και ὑπὸ βίας ἀνέμων ἐκριζωθήσεται.**
Σοφ. Σολ. 4,4 **Αλλὰ και ἀν μερικοὶ κλάδοι των πρὸς καιρὸν ἀναθάλουν και βλαστήσουν, ἐπειδὴ το ὅλον δένδρον δεν ἔχει ριζώσει βαθεῖα και δεν στηρίζεται εἰς ἀσφαλῆ θεμέλια, θα συγκλονίζεται ἀπὸ τον ἀνεμον, και στο τέλος ἀπὸ την ἰσχυρὰν πνοὴν των ἀνέμων θα ξεριζωθῆ.**
- Σοφ. Σολ. 4,5 **περικλασθήσονται κλώνες ἀτέλεστοι, και ὁ καρπὸς αὐτῶν ἄχρηστος, ἄωρος εἰς βρώσιν και εἰς οὐθὲν ἐπιτήδειος·**
Σοφ. Σολ. 4,5 **Ἀσχημάτιστα και ἀκαρπα θα σπάσουν τα κλώνια των. Αλλὰ και ἀν προλάβουν να δέσουν καρπὸν, αὐτὸς θα εἶναι ἀχρηστος, ἄωρος πρὸς βρώσιν και ἀκατάλληλος δι' οἰανδήποτε χρῆσιν.**
- Σοφ. Σολ. 4,6 **ἐκ γὰρ ἀνόμων ὑπνῶν τέκνα γεννώμενα μάρτυρες εἰσι πονηρίας κατὰ γονέων ἐν ἐξετασμῷ αὐτῶν.**
Σοφ. Σολ. 4,6 **Τα τέκνα, τα ὁποῖα γεννῶνται ἀπὸ παρανόμους νυκτερινὰς συναντήσεις ἀσεβῶν γονέων, θα εἶναι μάρτυρες κατηγορίας ἐναντίον της πονηρίας των γονέων των κατὰ την ἡμέραν, κατὰ την ὁποῖαν θα κριθῶν αὐτοὶ.**
- Σοφ. Σολ. 4,7 **Δίκαιος δὲ ἐάν φθάσῃ τελευτήσῃ, ἐν ἀναπαύσει ἔσται·**
Σοφ. Σολ. 4,7 **Ο δίκαιος ὅμως, και εἰς ἀκόμη συμβῆ να ἀποθάνῃ πρόωρα, θα εἰσελθῆ εἰς την αἰωνίαν ἀνάπαυσιν.**
- Σοφ. Σολ. 4,8 **γῆρας γὰρ τίμιον οὐ τὸ πολυχρόνιον οὐδὲ ἀριθμῷ ἐτῶν μεμέτρηται·**
Σοφ. Σολ. 4,8 **Τιμημένον και ἐνδοξον γῆρας δεν εἶναι το πολυχρόνιον, οὐτε προσμετράται η ἀξία του ἀνθρώπου σύμφωνα με τον ἀριθμὸν των ἐτῶν του.**
- Σοφ. Σολ. 4,9 **πολιὰ δὲ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώποις και ἡλικία γῆρας βίος ἀκηλίδωτος.**
Σοφ. Σολ. 4,9 **Λευκά και τιμημένα ἄσπρα μαλλιά δια τον ἀνθρωπον εἶναι οχι τα πολλὰ ἔτη, ἀλλὰ η σύνεσις. Και δεν εἶναι καθ' ἐαυτὴν σεβαστὴ γεροντικὴ ἡλικία, ἀλλὰ ἐκεῖνη που ἔχει ως χαρακτηριστικὸν της γνώρισμα τον ἀγιον και ἀκηλίδωτον βίον.**
- Σοφ. Σολ. 4,10 **εὐάρεστος τῷ Θεῷ γενόμενος ἠγαπήθη και ζῶν μετὰ ἀμαρτωλῶν μετετέθη·**
Σοφ. Σολ. 4,10 **Ο δίκαιος, ἐπειδὴ ἐγένεν εὐάρεστος στον Θεόν, ἠγαπήθη ἀπὸ αὐτόν και ἐνὸς ἐζούσε μετὰ των ἀμαρτωλῶν, χωρίς να παρασυρθῆ εἰς την ἀμαρτίαν, μετετέθη εἰς την ἄλλην ζωὴν.**
- Σοφ. Σολ. 4,11 **ἠρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξη σύνεσιν αὐτοῦ ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ·**
Σοφ. Σολ. 4,11 **Ἠρπάγη ἀπὸ τον Θεόν, δια να μη του ἀλλάξῃ η κακία την σύνεσιν και δια να μη εξαπατήσῃ και ἀποπλανήσῃ την ψυχὴν του η δολιότης της ἀμαρτίας.**
- Σοφ. Σολ. 4,12 **βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλά, και ῥεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεῦει νοῦν ἄκακον.**
Σοφ. Σολ. 4,12 **Διότι η ἐλξίς και η μαγεία της φαυλότητος ἐπισκοτίζει την ὀρθοφροσύνην και τον καλὸν βίον. Ρεμβασμοὶ δε του**

- νου εις αμαρτωλάς περιοχάς βλάπτουν και διαστρέφουν την αθώαν και άκακον καρδιαν.
- Σοφ. Σολ. 4,13 **Τελειωθείς έν όλίγω έπλήρωσε χρόνους μακρούς,**
Σοφ. Σολ. 4,13 Ο δικαίος, τελειοποιηθείς εις μικρόν χρονικόν διάστημα, είναι ωσάν να συνεπλήρωσε πολλά χρόνια εναρέτου ζωής.
- Σοφ. Σολ. 4,14 **Άρεστή γάρ ήν Κυρίω ή ψυχή αυτού· διά τούτο έσπευσεν έκ μέσου πονηρίας, οί δέ λαοί ίδόντες και μή νοήσαντες, μηδέ θέντες επί διανοία τὸ τοιοῦτον,**
Σοφ. Σολ. 4,14 Έτσι δε η ψυχή του έγινε ευάρεστος στον Κυριον. Δια τούτο έσπευσε και έφυγε σύντομα ανάμεσα από τας πονηρίας των ανθρώπων. Οι ασεβείς όμως άνθρωποι, όταν είδαν την πρόωρον εκδημίαν του, δεν κατενόησαν την αιτίαν της, δεν έβαλαν στο μυαλό των τον σκοπόν, δια τον οποίον ανηράγη ο δικαίος.
- Σοφ. Σολ. 4,15 **Ότι χάρις και έλεος έν τοίς έκλεκτοίς αυτού και έπισκοπή έν τοίς όσίοις αυτού.**
Σοφ. Σολ. 4,15 Διότι η αγαθή επίσκεψις του Θεού προς τους εκλεκτούς και αφοσιωμένους εις αυτόν είναι χάρις και έλεος.
Σοφ. Σολ. 4,16 **Κατακρινεί δέ δικαίος καμών τούς ζώντας άσεβείς και νεότης τελεσθεισα ταχέως πολυετές γήρας άδίκου·**
Σοφ. Σολ. 4,16 Ο δικαίος, ο οποίος εκοπίασεν στον αγώνα της αρετής, θα γίνη κριτής αυτών, που ζουν με ασέβειαν. Και εναρέτος νεότης, που έλαβε σύντομον τέλος, θα κρίνη το αμαρτωλόν γήρας.
- Σοφ. Σολ. 4,17 **Όψονται γάρ τελευτήν σοφοῦ και ού νοήσουσι τί έβουλεύσατο περι αυτού και εις τί ήσφαλίσατο αυτόν ό Κύριος,**
Σοφ. Σολ. 4,17 Οι ασεβείς όμως θα ίδουν την πρόωρον τελευτήν του κατά Θεόν σοφού και δεν θα κατανοήσουν, τι εσκέφθη δι' αυτόν ο Θεός και πως τον επροστάτευσε, και τον εξησφάλισεν εις την αιωνιότητα ο Κυριος.
- Σοφ. Σολ. 4,18 **Όψονται και έξουθενήσουσιν, αυτούς δέ ό Κύριος έκγελάσεται**
Σοφ. Σολ. 4,18 Θα ίδουν τον πρόωρον θάνατον των δικαίων και θα τους εξουθενώσουν. Ο Κυριος όμως θα γελάση εμπαικτικώς εις βάρος των ασεβών.
- Σοφ. Σολ. 4,19 **Και έσονται μετά τούτο εις πτώμα άτιμον και εις ύβριν έν νεκροίς δι' αιώνας, ότι ρήξει αυτούς άφώνους πρηνείς και σαλεύσει αυτούς έκ θεμελίων και έως έσχάτου χερσωθήσονται και έσονται έν όδύνη, και ή μνήμη αυτών άπολεΐται.**
Σοφ. Σολ. 4,19 Έπειτα από αυτά πτώμα περιφρονημένον και ακάθαρτον θα κατανήσουν κατά τον θάνατόν των οι ασεβείς. Αιώνιος εμπαιγμός θα είναι αυτοί ανάμεσα στους νεκρούς. Διότι ο Κυριος θα τους συντρίψη. Θα τους ρίψη στο έδαφος πρηνείς και αφώνους, θα τους συγκλονίση εκ θεμελίων. Ερημος και άκαρπος θα μείνη η γενεά των ωσάν το χέρσον έδαφος. Μέσα στον άδην θα ευρίσκωνται εις πόνον και θλίψιν και αυτή ακόμη η ανάμνησις των θα αφανισθή εις την γην.
- Σοφ. Σολ. 4,20 **Έλεύσονται έν συλλογισμῶ άμαρτημάτων αυτών δειλοί, και έλέγξει αυτούς έξεναντίας τὰ άνομήματα αυτών.**
Σοφ. Σολ. 4,20 Εκεί, δειλοί και τρομαγμένοι, θα ενθυμηθούν τα αμαρτήματά των, όταν ο Κυριος ως δικαιοκρίτης ελέγξη ενώπιόν των τας παρανομίας των.

ΣΟΦΙΑ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ 5

- Σοφ. Σολ. 5,1 **Τότε στήσεται έν παρρήσία πολλή ό δικαίος κατά πρόσωπον τῶν θλιψάντων αυτόν και τῶν άθετούντων τούς πόνους αυτού.**
Σοφ. Σολ. 5,1 Τότε, κατά την ημεραν εκείνην της κρίσεως, θα σταθή με πολύ θάρρος ο δικαίος ενώπιον εκείνων, οι οποίοι τον έθλιψαν και κατεπάτησαν τους κόπους του.
- Σοφ. Σολ. 5,2 **Ιδόντες ταραθθήσονται φόβω δεινῶ και έκστήσονται επί τῶ παραδόξω τῆς σωτηρίας.**
Σοφ. Σολ. 5,2 Εκείνοι, όταν θα τον ίδουν, θα ταραχθούν, θα καταληφθούν από δεινόν φόβον, θα καταπλαγούν δια την απροσδόκητον σωτηρίαν του.
- Σοφ. Σολ. 5,3 **Έροῦσιν έν έαυτοίς μετανοοῦντες και διά στενοχωρίαν πνεύματος στενάξονται και έροῦσιν·**
Σοφ. Σολ. 5,3 Μεταμελούμενοι δε δια την ελεεινήν συμπεριφοράν των απέναντι εκείνου και υπό το κράτος μεγάλης ψυχικής αγωνίας ευρισκόμενοι, θα αναστενάξουν και θα πουν.
- Σοφ. Σολ. 5,4 **Όυτος ήν όν έσοχόμεν ποτε εις γέλωτα και εις παραβολήν όνειδισμού οί άφρονες· τόν βίον αυτού έλογισάμεθα μανίαν και τήν τελευτήν αυτού άτιμον.**
Σοφ. Σολ. 5,4 “Αυτός δεν είναι εκείνος, τον οποίον ημείς οι ασύνετοι και μωροί περιγελούσαμεν και τον είχαμε καταστήσει εμπαικτικήν παροιμίαν; Ενομίσαμεν ότι όλη του η ζωή ήτο μία τρέλλα, και ότι η τελευτή του υπήρξε καταφρονεμένη και άδοξος.
- Σοφ. Σολ. 5,5 **Πώς κατελογίσθη έν υιοίς Θεοῦ και έν άγίοις ό κληρος αυτού έστιν;**
Σοφ. Σολ. 5,5 Πως όμως τώρα έχει καταταχθή μεταξύ των υιών του Θεού, η δε θέσις του και η κληρονομία του ευρίσκεται μεταξύ των αγίων;

- Σοφ. Σολ. 5,6 ἄρα ἐπλανήθημεν ἀπὸ ὁδοῦ ἀληθείας, καὶ τὸ τῆς δικαιοσύνης φῶς οὐκ ἔλαμψεν ἡμῖν, καὶ ὁ ἥλιος οὐκ ἀνέτειλεν ἡμῖν·
- Σοφ. Σολ. 5,6 Ἀρα ἡμεῖς ἐπλανήθημεν ἀπὸ τον δρόμον της αληθείας, και το φως της θείας δικαιοσύνης δεν ἔλαμψεν εις ἡμᾶς. Ο δε ἥλιος της πνευματικῆς γνώσεως δεν ἀνέτειλεν δι' ἡμᾶς.
- Σοφ. Σολ. 5,7 ἀνομίας ἐνεπλήσθημεν τριβοῖς καὶ ἀπωλείας καὶ διωδεύσαμεν ἐρήμους ἀβάτους, τὴν δὲ ὁδὸν Κυρίου οὐκ ἔγνωμεν.
- Σοφ. Σολ. 5,7 Εχορτάσαμεν μέσα στους δρόμους της παρανομίας και της απωλείας. Διήλθομεν χώρας ερήμους και αδιαβάτους, αλλά τον δρόμον του Κυρίου δεν τον εγνωρίσαμεν.
- Σοφ. Σολ. 5,8 τί ὠφέλησεν ἡμᾶς ἡ ὑπερηφάνια; καὶ τί πλοῦτος μετὰ ἀλαζονίας συμβέβληται ἡμῖν;
- Σοφ. Σολ. 5,8 Εἰς τι, λοιπόν, μας ὠφέλησεν ἡ υπερηφάνειά μας; Κατὰ τι συνέβαλεν εἰς τὴν εὐτυχίαν μας ὁ πλοῦτος μετὰ τῆς ἀλαζονείας μας;
- Σοφ. Σολ. 5,9 παρήλθεν ἐκεῖναι πάντα ὡς σκιά καὶ ὡς ἀγγελία παρατρέχουσα·
- Σοφ. Σολ. 5,9 Ὡς σκία πλέον ἐπέρασαν ὅλα ἐκεῖνα και ὡς μία φευγαλέα φῆμη, ἡ ὁποία ἐρχεται, φεύγει και λησμονεῖται.
- Σοφ. Σολ. 5,10 ὡς ναῦς διερχομένη κυμαινόμενον ὕδωρ, ἧς διαβάσης οὐκ ἔστιν ἴχνος εὐρεῖν, οὐδὲ ἀτραπὸν τρόπιος αὐτῆς ἐν κύμασιν·
- Σοφ. Σολ. 5,10 Ὡσάν πλοῖον, που διέρχεται το κυματίζον νερό της θαλάσσης και του ὁποῖου ἴχνος της διαβάσεώς του δεν εἶναι δυνατόν να εὑρεθῆ οὔτε δρόμος ἀπὸ τον ὁποῖον ἐπέρασεν ἡ καρὶνα του ἀνάμεσα ἀπὸ τα κύματα.
- Σοφ. Σολ. 5,11 ἢ ὡς ὄρνέου διαπτάντος ἀέρα οὐθὲν εὐρίσκεται τεκμήριον πορείας, πληγῆ δὲ ταρσῶν μασπιζόμενον πνεῦμα κοῦφον καὶ σχιζόμενον βία ῥοίζου, κινουμένων πτερύγων διωδεύθη, καὶ μετὰ τοῦτο οὐχ εὐρέθη σημεῖον ἐπιβάσεως ἐν αὐτῷ·
- Σοφ. Σολ. 5,11 Ἡ ὡσάν ἓνα πτηνόν, ὅταν πετὰ και διασχίζῃ τον ἀέρα, χωρὶς να ἀφήνῃ κανένα ἴχνος της πορείας του. Με τα ἰσχυρὰ κινήματα των πτερῶν του κτυπὰ τον ελαφρόν ἀνεμον, σχίζει αὐτόν ὀρμητικῶς και με συριγμόν, κινεῖ τας πτέρυγὰς του και διέρχεται δια μέσου αὐτοῦ, και ἐπειτα δεν εὐρίσκεται πλέον κανένα σημεῖον της διαβάσεώς του δια του ἀέρος.
- Σοφ. Σολ. 5,12 ἢ ὡς βέλους βληθέντος ἐπὶ σκοπόν, τμηθεὶς ὁ ἀήρ εὐθέως εἰς ἑαυτὸν ἀνελύθη ὡς ἀγνοῆσαι τὴν διοδὸν αὐτοῦ.
- Σοφ. Σολ. 5,12 Ἡ ὡσάν βέλος, το ὁποῖον ἐξετοξεύθη ἐναντίον ὀρισμένου στόχου και διέσχισε κατ' εὐθείαν γραμμὴν τον ἀέρα, ὁ ὁποῖος ὁμως μετὰ τὴν διάβασιν του βέλους ἐπανέρχεται εἰς τὴν προτέραν του κατάστασιν, ὡστε να εἶναι ἀγνωστος ἡ διοδος του βέλους.
- Σοφ. Σολ. 5,13 οὕτως καὶ ἡμεῖς γεννηθέντες ἐξελίπομεν καὶ ἀρετῆς μὲν σημεῖον οὐδὲν ἔσχομεν δεῖξαι, ἐν δὲ τῇ κακίᾳ ἡμῶν κατεδαπανήθημεν.
- Σοφ. Σολ. 5,13 Ἐτσι και ἡμεῖς· ἐγεννήθημεν και ἀπεθάνομεν και κανένα σημεῖον ἀρετῆς δεν ἔχομεν να παρουσιάσωμεν. Κατεδαπανήσαμεν τὴν ζωὴν και τας δυνάμεις μας εἰς τὴν κακίαν μας!”
- Σοφ. Σολ. 5,14 ὅτι ἐλπίς ἀσεβοῦς ὡς φερόμενος χνοῦς ὑπὸ ἀνέμου καὶ ὡς πάχνη ὑπὸ λαίλαπος διωχθεῖσα λεπτή καὶ ὡς καπνὸς ὑπὸ ἀνέμου διεχύθη καὶ ὡς μνεῖα καταλύτου μονοήμερου παρῶδευσε.
- Σοφ. Σολ. 5,14 Ἡ ἐλπίς του ἀσεβοῦς πρὸς εὐτυχίαν και ἐπιτυχίαν ὀμοιάζει με το χνοῦδι, που το παρασύρει ὁ ἀνεμος, με τὴν λεπτὴν πάχνην, τὴν ὁποῖαν καταδιώκει λαίλαψ· με τον καπνόν που τον διασκορπίζει ὁ ἀνεμος. Ἡ μνήμη του ὀμοιάζει με τὴν ἀνάμνησιν ἐνός διαβάτου, ὁ ὁποῖος δια μίαν μόνην ἡμέραν κατέλυσεν εἰς ξενοδοχεῖον και κατόπιν ἐφυγεν.
- Σοφ. Σολ. 5,15 Δίκαιοι δὲ εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστω.
- Σοφ. Σολ. 5,15 Οἱ δίκαιοι ὁμως ζουν αἰωνίως και ἡ δικαία ανταμοιβὴ των εὐρίσκεται εἰς τα χέρια του Κυρίου. Ὁ Ὑψιστος πάντοτε φροντίζει δι' αὐτούς εἰς τὴν παρούσαν και τὴν μέλλουσαν ζωὴν.
- Σοφ. Σολ. 5,16 διὰ τοῦτο λήψονται τὸ βασιλεῖον τῆς εὐπρεπείας καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου, ὅτι τῆ δεξιᾷ σκεπάσει αὐτούς καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν.
- Σοφ. Σολ. 5,16 Δια τοῦτο και θα λάβουν ἀπὸ τα χέρια του Κυρίου τὴν ἐνδοξὸν βασιλείαν των οὐρανῶν, το βασιλικόν διάδημα του αἰωνίου κάλλους. Διότι ὁ Κυριος με τὴν προστατευτικὴν δεξιάν του θα τους σκεπάσῃ και με τον ἀκατανίκητον βραχίονά του θα τους ὑπερασπίσῃ ἐναντίον των ἐχθρῶν των.
- Σοφ. Σολ. 5,17 λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν·
- Σοφ. Σολ. 5,17 Ὁ Κυριος θα λάβῃ ὡς πανοπλίαν του τὴν δικαίαν του ὀργὴν και θα χρησιμοποιήσῃ ὡς ὀπλα ἐναντίον των ἐχθρῶν του και αὐτὰς τας δυνάμεις της φύσεως.
- Σοφ. Σολ. 5,18 ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνην καὶ περιθήσεται κόρυθα κρίσιν ἀνυπόκριτον·
- Σοφ. Σολ. 5,18 Θα ἐνδυθῆ ὡς ἀκατανίκητον και ἀδιαπέραστον θώρακα τὴν δικαιοσύνην και θα φορέσῃ ὡς περικεφαλαίαν τὴν ἀντικειμενικὴν και δικαίον κρίσιν του.
- Σοφ. Σολ. 5,19 λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον ὀσιότητα,
- Σοφ. Σολ. 5,19 Ὡς ἀσπίδα ἀκαταμάχητον θα ἐνδυθῆ τὴν ἀγιότητά του,

- Σοφ. Σολ. 5,20 ὄξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὄργην εἰς ῥομφαίαν, συνεκπολεμήσει δὲ αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas.
 Σοφ. Σολ. 5,20 και ὡs καλοακονισμένην ρομφαίαν θα χρησιμοποίησῃ τὴν δικαίον ὄργην του. Μαζὶ του δε εναντίον των παραφρόνων αυτῶν ασεβῶν ανθρωπῶν θα πολεμήσουν ὅλαι αι δυνάμεις της φύσεως.
- Σοφ. Σολ. 5,21 πορεύονται εὖστοχοι βολίδες ἀστραπῶν καὶ ὡs ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται,
 Σοφ. Σολ. 5,21 Οι κεραυνοί, σαν εὖστοχα αποτελεσματικά βλήματα, θα εκσφενδονισθοῦν εναντίον των ασεβῶν, και σαν ἀπὸ καλοτενωμένον τόξον, ανάμεσα ἀπὸ τα νέφη θα εκσφενδονισθοῦν και θα πλῆξουν τους ασεβεῖs.
- Σοφ. Σολ. 5,22 καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ῥιφήσονται χάλαζαι. ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμωs.
 Σοφ. Σολ. 5,22 Ὡs ἀπὸ σφενδόνῃν θα εκσφενδονισθῇ ἀπὸ τον ουρανὸν πολλῇ και μεγάλῃ χάλαζα, θα αγανακτήσῃ και θα στραφῇ εναντίον των και αὐτὸ το ὕδωρ της θαλάσσης. Οι δε ποταμοὶ ἰμέ αφινιδίας πλημύρας θα κατακλύσουν και θα πνίξουν αυτούs.
- Σοφ. Σολ. 5,23 ἀντιστήσεται αὐτοῖs πνεῦμα δυνάμεωs καὶ ὡs λαῖλαψ ἐκλικμήσει αὐτούs, καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν.
 Σοφ. Σολ. 5,23 Ἐναντίον αυτῶν των ασεβῶν θα εκσπάσῃ ὑμητικὸs ἀνεμοs· και φοβερά λαίλαψ θα τους λιχνίση και θα τους διασκορπίσῃ πρὸs ὅλα τα σημεία. Η παρανομία θα ἐρημώσῃ βέβαια, ὅλην τὴν γην και η κακοπραγία των ασεβῶν θα ανατρέψῃ θρόνους αρχόντων ἐπὶ της γῆs· ἀλλὰ αὐτὸ θα εἶναι το τέλος των ασεβῶν ανθρωπῶν.

ΣΟΦΙΑ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ 6

- Σοφ. Σολ. 6,1 Ἀκούσατε οὖν, βασιλεῖs, καὶ σύνετε· μάθετε, δικασταὶ περάτων γῆs.
 Σοφ. Σολ. 6,1 Ακούσατε λοιπὸν αυτὰ, βασιλεῖs, και συνετισθήτε. Μαθετε καλά σεις οι δικασταὶ ὅλης της οικουμένηs.
- Σοφ. Σολ. 6,2 ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους καὶ γεγαιρωμένοι ἐπὶ ὄχλοιs ἐθνῶν·
 Σοφ. Σολ. 6,2 Ακούσατε σεις, οι ὁποῖοι κυριαρχεῖτε στους λαοὺs και οι ὁποῖοι αλαζονεύεσθε δια τὴν ἐξουσίαν, που ἔχετε ἐπάνω εἰs πλήθη ἐθνῶν.
- Σοφ. Σολ. 6,3 ὅτι ἐδόθη παρὰ τοῦ Κυρίου ἡ κράτησιs ὑμῖν καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου, ὃs ἐξετάσει ὑμῶν τὰ ἔργα καὶ τὰs βουλάs διερευνήσει·
 Σοφ. Σολ. 6,3 Μαθετε ὅτι εκ μέρους του Κυρίου ἔχει δοθῇ εἰs σας η ἐξουσία, και η κυριαρχία σας ἐπάνω στους λαοὺs ἀπὸ τον Ὑψιστον, ο ὁποῖοs θα ἐξετάσῃ και θα ἐλέγξῃ τα ἔργα σας και θα ἐρευνῆσῃ τὰs σκέψεις και τὰs αποφάσεις σας.
- Σοφ. Σολ. 6,4 ὅτι ὑπηρεταὶ ὄντες τῆs αὐτοῦ βασιλείας οὐκ ἐκρίνατε ὀρθῶs, οὐδὲ ἐφυλάξατε νόμον, οὐδὲ κατὰ τὴν βουλήν τοῦ Θεοῦ ἐπορεύθητε.
 Σοφ. Σολ. 6,4 Θα σας ἐλέγξῃ, διότι αν και εἰσθε ὑπηρεταὶ του ἰδικου του βασιλείου, δεν εκρίνατε και δεν ἐδικάσατε ὀρθῶs. Δεν ἐτηρήσατε τον νόμον του Θεοῦ και δεν ἐβαδίσατε οὔτε ἐζῆσατε σύμφωνα με το θεῖον θέλημα.
- Σοφ. Σολ. 6,5 φρικτῶs καὶ ταχέωs ἐπιστήσεται ὑμῖν, ὅτι κρίσιs ἀπότομοs ἐν τοῖs ὑπερέχουσι γίνεται.
 Σοφ. Σολ. 6,5 Φρικτῇ και ταχεῖα θα ἐπιτέσῃ εναντίον σας η τιμωρία, διότι τρομερά πάντοτε και αφνίδια εἶναι η τιμωρία των παρανόμων αρχόντων.
- Σοφ. Σολ. 6,6 ὁ γὰρ ἐλάχιστοs συγγνωστόs ἐστιν ἐλέουs, δυνατοὶ δὲ δυνατῶs ἐτασθήσονται·
 Σοφ. Σολ. 6,6 Διότι οι ἀσημοι και απλοῖκοὶ ἀνθρωποι εἶναι ἀξιοι συγγνώμηs και ἐλέουs εκ μέρους του Θεοῦ. Οι ἀρχοντες ὁμωs θα κριθοῦν και θα δικασθοῦν με αυστηρότητα.
- Σοφ. Σολ. 6,7 οὐ γὰρ ὑποστελεῖται πρόσωπον ὁ πάντων δεσπότηs, οὐδὲ ἐντραπήσεται μέγεθος, ὅτι μικρὸν καὶ μέγαν αὐτόs ἐποίησεν ὁμοίωs τε προνοεῖ περὶ πάντων·
 Σοφ. Σολ. 6,7 Διότι δεν θα υποστεῖλῃ το πρόσωπὸν του ο Δεσπότηs του συμπαντοs, οὔτε θα υποσταλῇ πρὸ του μεγέθους της ἐξουσίας των αρχόντων. Διότι αυτόs ἐδημιούργησε και τους μικροὺs και τους μεγάλουs και αυτόs ἐπίσης προνοεῖ δι' ὅλουs.
- Σοφ. Σολ. 6,8 τοῖs δὲ κραταιοῖs ἰσχυρά ἐφίσταται ἔρευνα.
 Σοφ. Σολ. 6,8 Αυστηρά και λεπτομερῆs ἔρευνα και ἐξέτασιs ἐπιφυλάσσεται δια τους ἰσχυροὺs.
- Σοφ. Σολ. 6,9 πρὸs ὑμᾶs οὖν, ὧ τύρανοι, οἱ λόγοι μου, ἵνα μάθητε σοφίαν καὶ μὴ παραπέσητε·
 Σοφ. Σολ. 6,9 Πρὸs σας λοιπὸν, ὦ ἀρχοντες της γῆs, απευθύνονται οι λόγοι μου αυτοί, δια να μάθετε τὴν ἀληθινῇν σοφίαν και να μη παραπέσετε στους δρόμους της παρανομίας.
- Σοφ. Σολ. 6,10 οἱ γὰρ φυλάξαντες ὀσίωs τὰ ὅσια ὀσιωθήσονται, καὶ οἱ διδαχθέντεs αὐτὰ εὐρήσουσιν ἀπολογίαν.
 Σοφ. Σολ. 6,10 Διότι ὅσοι με ευσέβειαν ἐτήρησαν το ἅγιον θέλημα του Θεοῦ, θα γίνουν ἅγιοι. Και ὅσοι ἐδιδάχθησαν και ἀπεδέχθησαν τὴν θεῖαν σοφίαν, θα εὐρουν και θα ἔχουν ἀπολογίαν κατὰ τὴν ἡμέραν της κρίσεωs.
- Σοφ. Σολ. 6,11 ἐπιθυμήσατε οὖν τῶν λόγων μου, ποθήσατε καὶ παιδευθήσεσθε.
 Σοφ. Σολ. 6,11 Ἀs ἀνάψη, λοιπὸν, εἰs σας η ἐπιθυμία των λόγων μου αυτῶν. Ποθήσατε τὴν σοφίαν μου και δι' αυτῆs θα παιδαγωγηθῆτε και θα μορφωθῆτε.

- Σοφ. Σολ. 6,12 Λαμπρά και άμάραντος έστιν ή σοφία και εύχερώς θεωρεΐται ύπό τών άγαπόντων αύτήν και εύρίσκειται ύπό τών ζητούντων αύτήν,
- Σοφ. Σολ. 6,12 Λαμπρά και αιωνία είναι η σοφία. Με ευκολίαν γίνεται αντιληπτή και κατανοητή, από όσους την αγαπούν. Και εύκολα ανευρίσκειται από εκείνους, που την αναζητούν.
- Σοφ. Σολ. 6,13 φθάνει τούς έπιθυμοΐντας προγνωσθΐναι.
- Σοφ. Σολ. 6,13 Καταφθάνει αυτούς, που επιθυμούν να την γνωρίσουν και την κατανοήσουν.
- Σοφ. Σολ. 6,14 ό όρθρίσας πρός αύτήν ού κοπιάσει, πάρεδρον γάρ εύρήσει τών πυλών αύτοΐ.
- Σοφ. Σολ. 6,14 Εκείνος ο οποίος από το γλυκοχάραμα, από αυτήν ακόμη την ανατολήν της ζωής του προσέρχεται προς αυτήν, δεν θα κοπιήσει, διότι η θεία σοφία θα στήση την έδραν της εις τας πύλας του οίκου του.
- Σοφ. Σολ. 6,15 τó γάρ ένθυμηθΐναι περι αύτΐς φρονήσεως τελειότης, και ό άγρυπνήσας δι' αύτήν ταχέως άμέριμος έσται·
- Σοφ. Σολ. 6,15 Το να σκέπτεται κανείς και μελετά αυτήν είναι δείγμα μεγάλης συνέσεως. Και εκείνος που αγρυπνεί δια την απόκτησίν της, πολύ γρήγορα θα απαλλαγΐ από τας καταθλιπτικές μερίμνας και θα έχη ειρηνικήν την ζωήν.
- Σοφ. Σολ. 6,16 ότι τούς άξιους αύτΐς αύτη περιέρχεται ζητοΐσα και έν ταΐς τρίβοις φαντάζεται αύτοΐς εύμενώς και έν πάση έπινοΐα ύπαντΐ αύτοΐς.
- Σοφ. Σολ. 6,16 Η ίδια η σοφία του Θεού περιέρχεται αδó και εκεί και αναζητεί τους αξίους της. Ολόλαμπρη και ευμενής παρουσιάζεται στους δρόμους της ζωής των, και εις κάθε σκέψιν των τους βοηθεί πάντοτε.
- Σοφ. Σολ. 6,17 άρχή γάρ αύτΐς ή άληθεστάτη παιδείας έπιθυμία, φροντίς δέ παιδείας άγάπη,
- Σοφ. Σολ. 6,17 Διότι αρχή της κατά Θεόν σοφίας είναι η ειλικρινής επιθυμία της μορφώσεως, φροντίς δε και σκοπός, στον οποίον κατατείνει η παιδεία, είναι η άγάπη του Θεού.
- Σοφ. Σολ. 6,18 άγάπη δέ τήρησις νόμων αύτΐς, προσοχή δέ νόμων βεβαΐωσις άφθαρσίας,
- Σοφ. Σολ. 6,18 Της άγάπης δε εκδήλωσις είναι η τήρησις των νόμων της θείας σοφίας. Η προσεκτική δε τήρησις των θείων νόμων είναι η βεβαΐα εγγύησις της πέραν του τάφου αθανασίας.
- Σοφ. Σολ. 6,19 άφθαρσία δέ έγγύς εΐναι ποιεί Θεοΐ.
- Σοφ. Σολ. 6,19 Η δε αθανασία κάμνει τον άνθρωπον να εύρίσκειται πάντοτε πλησίον του αιωνίου Θεού.
- Σοφ. Σολ. 6,20 έπιθυμία άρα σοφίας άνάγει επί βασιλείαν.
- Σοφ. Σολ. 6,20 Άρα η ειλικρινής επιθυμία και η απόκτησις της θείας σοφίας ανεβάζουν τον άνθρωπον εις την βασιλείαν του Θεού.
- Σοφ. Σολ. 6,21 εί οΐν ήδεσθε επί θρόνοις και σκήπτροις, τύραννοι λαών, τιμήσατε σοφίαν, ίνα εις τόν αΐωνα βασιλεύσητε.
- Σοφ. Σολ. 6,21 Εάν λοιπόν σεις, άρχοντες των λαών, ευχαριστήσθε εις θρόνους και εις σκήπτρα, τιμήσατε και αγαπήσατε την θείαν σοφίαν, δια να βασιλεύσετε στους αιώνας.
- Σοφ. Σολ. 6,22 τί δέ έστι σοφία και πώς έγένετο, άπαγγελώ και ούκ άποκρύψω ύμΐν μυστήρια, αλλά άπ' άρχΐς γενέσεως έξιχνιάσω και θήσω εις τó έμφανές τήν γνώσιν αύτΐς και ού μη παροδεΐσω τήν άλήθειαν.
- Σοφ. Σολ. 6,22 Τι δε είναι αυτή η σοφία και πως έγινε, θα σας το αναγγείλω και δεν θα κρύψω από σας τα μυστήρια του Θεού. Άλλα θα φέρω αυτά εις φως από την αρχήν της δημιουργίας, θα καταστήσω φανεράν την γνώσιν αυτΐς και δεν θα αντιπαρέλθω την θείαν αλήθειαν.
- Σοφ. Σολ. 6,23 οΐτε μην φθόνω τετηκότι συνοδεΐσω, ότι οΐτος ού κοινωνήσει σοφία.
- Σοφ. Σολ. 6,23 Δεν θα συμπεριπατήσω ούτε θα συναστραφώ με άνθρωπον, που τον λυώνει ο φθόνος, διότι αυτός δεν θέλει να έχη καμμίαν επικοινωνίαν και σχέσιν με την σοφίαν.
- Σοφ. Σολ. 6,24 πλήθος δέ σοφών σωτηρία κόσμου, και βασιλεύς φρόνιμος εύστάθεια δήμου.
- Σοφ. Σολ. 6,24 Το πλήθος των κατά Θεόν σοφών είναι ασφάλεια και σωτηρία δια τον κόσμον. Ο δε κατά Θεόν συνετός βασιλεύς αποτελεί εγγύησιν της σταθερότητος του λαού του.
- Σοφ. Σολ. 6,25 ώστε παιδεΐσθε τοΐς ρήμασί μου, και ώφεληθήσεσθε.
- Σοφ. Σολ. 6,25 Ωστε παιδαγωγηθήτε και μορφωθήτε με τα λόγια της σοφίας μου και θα αποκομίσετε μεγάλην ωφέλειαν.

ΣΟΦΙΑ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ 7

- Σοφ. Σολ. 7,1 Εΐμι μόν κάγω θνητός άνθρωπος ίσος άπασι και γηγενοΐς άπόγονος πρωτοπλάστου· και έν κοιλία μητρός έγλύφην σάρξ
- Σοφ. Σολ. 7,1 Και εγώ, που σας ομιλώ αυτήν την στιγμήν, είμαι άνθρωπος θνητός, όμοιος και ίσος με όλους τους άλλους ανθρώπους. Άπόγονος του πρώτου ανθρώπου, που επλάσθη από το χώμα. Εις την κοιλίαν της μητρός μου έλαβα την ανθρωπίνην σάρκα και μορφήν,
- Σοφ. Σολ. 7,2 δεκαμηνιαΐω χρόνω παγείς έν αίματι έκ σπέρματος άνδρός και ήδονΐς ύπνω συνελοΐουσης,
- Σοφ. Σολ. 7,2 Εις δεκάμηνον χρονικόν διάστημα επήρα την σταθεράν μορφήν του ανθρώπου μέσα στο μητρικόν αίμα από το

- σπέρμα του ανδρός, κατά την ηδονικήν σαρκικήν συνάντησιν επί κλίνης.
Σοφ. Σολ. 7,3 καὶ ἐγὼ δὲ γενόμενος ἔσπασα τὸν κοινὸν ἀέρα καὶ ἐπὶ τὴν ὁμοιοπαθῆ κατέπεσον γῆν, πρώτην φωνὴν τὴν ὁμοίαν πᾶσιν ἴσα κλαίων·
- Σοφ. Σολ. 7,3 Καὶ ἐγὼ, ὅταν ἐγεννήθην, ἔσπασα με το κλάμα μου τον κοινόν αέρα, τον οποίον και ανέπνευσα. Ἐπεσα και εὐρέθην εἰς τὴν ὁμοίαν με ὅλους τους ανθρώπους γην. Ἀφήκα τὴν πρώτην φωνὴν ὁμοίαν πρὸς τὴν τῶν ἄλλων ἀνθρώπων και ἐκλαια, ὅπως ἐκεῖνοι.
- Σοφ. Σολ. 7,4 ἐν σπαργάνοις ἀνετράφην καὶ ἐν φροντίσιν·
- Σοφ. Σολ. 7,4 Ἀνετράφην, ὅπως οἱ ἄλλοι, τυλιγμένους εἰς τὰ σπάργανα και με τὰς φροντίδας τῶν ἄλλων.
- Σοφ. Σολ. 7,5 οὐδεὶς γὰρ βασιλεὺς ἐτέραν ἔσχε γενέσεως ἀρχὴν,
- Σοφ. Σολ. 7,5 Κανείς, οὔτε και ο βασιλεὺς ἀκόμη, δεν ἐπῆρε διαφορετικὴν ἀρχὴν τῆς γεννήσεως και τῆς υπάρξεώς του.
- Σοφ. Σολ. 7,6 μία δὲ πάντων εἴσοδος εἰς τὸν βίον, ἔξοδος τε ἴση.
- Σοφ. Σολ. 7,6 Μια και ἡ αὐτὴ εἶναι ἡ εἴσοδος ὅλων τῶν ἀνθρώπων εἰς τὴν ζωὴν, ἡ ἰδίᾳ δε ἔξοδος ἐπιφυλάσσεται δι' αὐτοῦς, ο θάνατος.
- Σοφ. Σολ. 7,7 διὰ τοῦτο ἠύξάμην, καὶ φρόνησις ἐδόθη μοι· ἐπεκαλεσάμην, καὶ ἤλθε μοι πνεῦμα σοφίας.
- Σοφ. Σολ. 7,7 Γνωρίζω, λοιπόν, τὴν εἴσοδόν μου στον κόσμον, ὅπως και τὴν ἔξοδόν μου ἀπὸ αὐτόν. Προσηυχήθην στον Θεόν, ἐζήτησα σοφίαν και σύνεσιν και μου ἐδόθη. Τον παρεκάλεσα, και ἦλθεν εἰς ἐμὲ πνεῦμα σοφίας.
- Σοφ. Σολ. 7,8 προέκρινα αὐτὴν σκῆπτρων καὶ θρόνων καὶ πλοῦτον οὐδὲν ἡγήσάμην ἐν συγκρίσει αὐτῆς·
- Σοφ. Σολ. 7,8 Αὐτὴν ἐπροτίμησα ἀπὸ βασιλικά σκῆπτρα και θρόνους και ἐμπρὸς εἰς αὐτὴν ὡς ἓνα τίποτε εθεώρησα τὰ πλούτη του κόσμου.
- Σοφ. Σολ. 7,9 οὐδὲ ὡμοίωσα αὐτῇ λίθον ἀτίμητον, ὅτι ὁ πᾶς χρυσὸς ἐν ὄψει αὐτῆς ψάμμος ὀλίγη, καὶ ὡς πηλὸς λογισθήσεται ἄργυρος ἐναντίον αὐτῆς.
- Σοφ. Σολ. 7,9 Οὔτε πρὸς ἀνεκτίμητον ἀδάμαντα δεν παρομοίωσα αὐτὴν, διότι ὅλος ο χρυσὸς ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν σοφίαν εἶναι σαν λίγη ἄμμος, και ο ἄργυρος ὡσάν λάσπη θεωρεῖται ἐνώπιον αὐτῆς.
- Σοφ. Σολ. 7,10 ὑπὲρ ὑγίειαν καὶ εὐμορφίαν ἠγάπησα αὐτὴν καὶ προειλόμην αὐτὴν ἀντὶ φωτὸς ἔχειν, ὅτι ἀκοίμητον τὸ ἐκ ταύτης φέγγος.
- Σοφ. Σολ. 7,10 Τὴν ἐχὼ ἀγαπήσει περισσότερο και ἀπὸ αὐτὴν ἀκόμη τὴν υγίειαν και ἀπὸ το κάλλος. Τὴν ἐπροτίμησα περισσότερο και ἀπὸ το φῶς. Διότι εἰς τὴν πραγματικότητα το φῶς, που ἀκτινοβολεῖ ἡ σοφία, εἶναι ἀσβεστον και αἰώνιον.
- Σοφ. Σολ. 7,11 ἦλθε δὲ μοι τὰ ἀγαθὰ ὁμοῦ πάντα μετ' αὐτῆς καὶ ἀναρίθμητος πλοῦτος ἐν χερσὶν αὐτῆς.
- Σοφ. Σολ. 7,11 Ἀλλὰ μαζὴ με τὴν σοφίαν ἦλθαν εἰς ἐμὲ και ὅλα μαζὴ τὰ ἀγαθὰ. Διότι εἰς τὰ χέρια αὐτῆς ὑπάρχει ἀνυπολόγιστος πλοῦτος.
- Σοφ. Σολ. 7,12 εὐφράνθην δὲ ἐπὶ πᾶσιν, ὅτι αὐτῶν ἠγεῖται σοφία, ἡγνόουν δὲ αὐτὴν γενέτιν εἶναι τούτων.
- Σοφ. Σολ. 7,12 Ἡυφράνθην δε εἰς ὅλα τὰ υλικά και πνευματικά ἀγαθὰ, διότι ἡ σοφία προπορεύεται και αὐτὰ τὴν ἀκολουθοῦν. Πρὶν δε ἀποκτήσω τὴν σοφίαν, δεν ἐγνωρίζα ὅτι αὐτὴ εἶναι ἡ μήτηρ ὅλων τούτων τῶν ἀγαθῶν.
- Σοφ. Σολ. 7,13 ἀδόλως τε ἔμαθον ἀφθόνως τε μεταδίδωμι, τὸν πλοῦτον αὐτῆς οὐκ ἀποκρύπτομαι·
- Σοφ. Σολ. 7,13 Με ἀγνότητα και πρὸς καθαρὸς σκοποὺς ἔμαθα τὴν σοφίαν· χωρὶς φθόνον τὴν μεταδίδω. Δεν ἀποκρύπτω τον ἀνεκτίμητον αὐτῆς πλοῦτον.
- Σοφ. Σολ. 7,14 ἀνεκλιπῆς γὰρ θησαυρὸς ἐστὶν ἀνθρώποις, ὃν οἱ χρῆσάμενοι πρὸς Θεὸν ἐστείλαντο φιλίαν διὰ τὰς ἐκ παιδείας δωρεὰς συσταθέντες.
- Σοφ. Σολ. 7,14 Ἡ σοφία εἶναι ἀνεξάντλητος θησαυρὸς δια τους ἀνθρώπους, τον οποίον αὐτοί, ὅταν καταλλήλως και προθύμως χρησιμοποιοῦν, συνάπτουν φιλίαν πρὸς τον Θεόν, διότι αὐτοσυνιστώνται και γίνονται δεκτοὶ ἀπὸ αὐτόν χάρις εἰς τὰς μεγάλας δωρεὰς, τὰς ὁποίας ἔχουν λάβει δια τῆς ὀρθῆς παιδείας.
- Σοφ. Σολ. 7,15 Ἐμοὶ δὲ δῶν ὁ Θεὸς εἰπεῖν κατὰ γνώμην καὶ ἐνθυμηθῆναι ἀξίως τῶν δεδομένων, ὅτι αὐτὸς και τῆς σοφίας ὁδηγὸς ἐστὶ και τῶν σοφῶν διορθωτῆς.
- Σοφ. Σολ. 7,15 Εὐχόμεαι δε να μου δώση ο Θεὸς ἰκανότητα να ἐκφράσω τον θαυμασμόν μου δια τὴν σοφίαν, και με εὐγνωμοσύνη να ἐνθυμούμαι πάντοτε τὰς δωρεὰς του Θεοῦ, διότι αὐτὸς εἶναι ὁ ὁδηγὸς και χορηγὸς τῆς σοφίας, ο παιδαγωγὸς και διορθωτῆς τῶν σοφῶν.
- Σοφ. Σολ. 7,16 ἐν γὰρ χειρὶ αὐτοῦ καὶ ἡμεῖς και οἱ λόγοι ἡμῶν πᾶσα τε φρόνησις και ἐργατειῶν ἐπιστήμη.
- Σοφ. Σολ. 7,16 Διότι εἰς τὰ χέρια αὐτοῦ εὐρισκόμεθα και ἡμεῖς και οἱ λόγοι μας, ἡ σύνεσις μας ὅπως και ἡ ἐπιστήμη τῶν διαφορῶν ἐργῶν.
- Σοφ. Σολ. 7,17 αὐτὸς γὰρ μοι ἔδωκε τῶν ὄντων γνώσιν ἀψευδῆ εἰδέναι σύστασιν κόσμου καὶ ἐνέργειαν στοιχείων,
- Σοφ. Σολ. 7,17 Αὐτὸς μου ἔχει δώσει τὴν ἀληθὴ γνώσιν τῶν ὄντων, ὥστε να γνωρίσω πῶς συνεστήθη ὁ κόσμος και πῶς ἐνεργοῦν τὰ ἐπὶ μέρους στοιχεῖα τῆς φύσεως.
- Σοφ. Σολ. 7,18 ἀρχὴν καὶ τέλος καὶ μεσότητα χρόνων, τροπῶν ἀλλαγὰς καὶ μεταβολὰς καιρῶν,
- Σοφ. Σολ. 7,18 Να γνωρίσω τὴν ἀρχὴν, τὸ μέσον και τὸ τέλος τῶν χρόνων, τὴν ἀλλαγὴν του ἡλιοστασίου και τὰς μεταβολὰς τῶν

εποχών του έτους.

- Σοφ. Σολ. 7,19 ένιαυτῶν κύκλους καὶ ἀστέρων θέσεις,
Σοφ. Σολ. 7,19 Τους κύκλους των ετών και τας θέσεις των αστέρων.
Σοφ. Σολ. 7,20 φύσεις ζώων καὶ θυμούς θηρίων, πνευμάτων βίας καὶ διαλογισμούς ἀνθρώπων, διαφορὰς φυτῶν καὶ δυνάμεις ριζῶν,
Σοφ. Σολ. 7,20 Τας φύσεις των ζώων, τα ένστικτα των θηρίων τας ορμάς των ανέμων, τους διαλογισμούς των ανθρώπων, τας διαφορὰς, που υπάρχουν μεταξύ των φυτῶν και τας δυνάμεις των ριζῶν.
Σοφ. Σολ. 7,21 ὅσα τέ ἐστὶ κρυπτὰ καὶ ἐμφανῆ ἔγνω· ἡ γὰρ πάντων τεχνίτις ἐδίδαξέ με σοφία.
Σοφ. Σολ. 7,21 Χαρὶς εἰς τὴν θεῖαν σοφίαν ἐγὼ ἐγνώρισα ὅλα τα ἀπόκρυφα και φανερά ὄντα και τας ιδιότητας αυτῶν. Η σοφία, η οποία εκ του μηδενός ἐδημιούργησε και κατευθύνει τα πάντα, με ἐδίδαξε αυτά.
Σοφ. Σολ. 7,22 Ἔστι γὰρ ἐν αὐτῇ πνεῦμα νοερόν, ἅγιον, μονογενές, πολυμερές, λεπτόν, εὐκίνητον, τρανόν, ἀμόλυντον, σαφές, ἀπήμαντον, φιλάγαθον, ὄξύ, ἀκώλυτον, εὐεργετικόν,
Σοφ. Σολ. 7,22 Αυτὴ δε η σοφία του Θεοῦ ἔχει πνεῦμα ἀπολύτου νοήσεως, ἅγιον, μοναδικόν στον ουράνιον και ἐπίγειον κόσμον, πολυτρόπων ενεργειῶν, αἴλλον, εὐκίνητον, ἀπειρομέγεθες, ἀμόλυντον, σαφές, ἀπρόσβλητον και ἀτρωτον ἀπό οἰανδήποτε ἀτέλειαν. Διεσδυτικόν, εὐεργετικόν, πνεῦμα, το ὁποῖον υπερνικά ὅλα τα ἐμπόδια και ἀγαπὰ πάντοτε το ἀγαθόν.
Σοφ. Σολ. 7,23 φιλάνθρωπον, βέβαιον, ἀσφαλές, ἀμέριμον, παντοδύναμον, πανεπίσκοπον καὶ διὰ πάντων χωροῦν πνευμάτων νοερῶν καθαρῶν λεπτοτάτων.
Σοφ. Σολ. 7,23 Αυτό εἶναι φιλάνθρωπον, σταθερόν, ἀλάθητον, ἀπό καμμίαν δεν πέζεται μέριμαν, παντοδύναμον, ἐποπτεύει και κατευθύνει τα πάντα. Εἰσχωρεῖ εἰς ὅλα τα πνεύματα ἀγγέλων και ἀνθρώπων, τα νοερά, τα καθαρὰ, τα λεπτότατα.
Σοφ. Σολ. 7,24 πάσης γὰρ κινήσεως κινητικώτερον σοφία, διήκει δὲ καὶ χωρεῖ διὰ πάντων διὰ τὴν καθαρότητα·
Σοφ. Σολ. 7,24 Η σοφία ἔχει τὴν ἀπόλυτον ἐξ εαυτῆς κίνησιν, ἀπειρῶς ἀνωτέρα ἀπό κάθε τι, το ὁποῖον κινεῖται εἰς τὴν γην και τον ουρανόν. Χαρὶς εἰς τὴν ἀπόλυτον αὐτῆς καθαρότητα εἰσδύει και προχωρεῖ δια μέσου ὅλων των ἐπιγείων και των ουρανίων προσώπων και πραγμάτων.
Σοφ. Σολ. 7,25 ἀτμίς γὰρ ἐστὶ τῆς τοῦ Θεοῦ δυνάμεως καὶ ἀπόρροια τῆς τοῦ Παντοκράτορος δόξης εἰλικρινῆς· διὰ τοῦτο οὐδὲν μεμιαμμένον εἰς αὐτὴν παρεμπίπτει.
Σοφ. Σολ. 7,25 Διότι αὐτὴ εἶναι πνοη, τρόπον τινά, του παντοδυνάμου Θεοῦ, ολοκάθαρον ἀπαύγασμα της δόξης του παντοκράτορα. Δια τοῦτο τίποτε το μολυσμένον δεν πεισέρχεται εἰς αὐτὴν και δεν τὴν μολύνει.
Σοφ. Σολ. 7,26 ἀπαύγασμα γὰρ ἐστὶ φωτὸς αἰδίου καὶ ἔσοπτρον ἀκηλιδωτον τῆς τοῦ Θεοῦ ἐνεργείας καὶ εἰκῶν τῆς ἀγαθότητος αὐτοῦ.
Σοφ. Σολ. 7,26 Αυτὴ εἶναι το φωτεινόν ἀπαύγασμα του θεῖου, ἀμεταβλήτου, αἰωνίου φωτός· ολοκάθαρον κάτοπτρον της ενεργείας του Θεοῦ, εἰκῶν και ἐκφρασις της ἀγαθότητος του Θεοῦ.
Σοφ. Σολ. 7,27 μία δὲ οὔσα πάντα δύναται καὶ μένουσα ἐν αὐτῇ τὰ πάντα καινίζει καὶ κατὰ γενεὰς εἰς ψυχὰς ὅσας μεταβαίνουσα φίλους Θεοῦ καὶ προφήτας κατασκευάζει·
Σοφ. Σολ. 7,27 Και ἐνὼ εἶναι μία μόνον, δύναται να κάμη τα πάντα ὡς παντοδύναμος. Μένει καθ' εαυτὴν ἀναλλοίωτος και ἀνακαινίζει τα πάντα. Ἀπό γενεὰς εἰς γενεάν μεταβαίνει και ἐνθρονίζεται εἰς ψυχὰς οσίας. Παιδαγωγεῖ και μορφώνει φίλους Θεοῦ και προφήτας.
Σοφ. Σολ. 7,28 οὐθὲν γὰρ ἀγαπᾷ ὁ Θεὸς εἰ μὴ τὸν σοφία συνοικοῦντα.
Σοφ. Σολ. 7,28 Κανένα ἄλλο λογικόν ον δεν ἀγαπὰ ὁ Θεός, εἰμὴ μόνον ἐκεῖνο, το ὁποῖον συγκατοικεῖ με τὴν θεῖαν σοφίαν.
Σοφ. Σολ. 7,29 ἔστι γὰρ αὕτη εὐπρεπεστέρα ἡλίου καὶ ὑπὲρ πᾶσαν ἄστρον θέσιν, φωτὶ συγκρινομένη, εὐρίσκεται προτέρα·
Σοφ. Σολ. 7,29 Αυτὴ εἶναι ὠραιότερα και λαμπροτρα ἀπό τον ἥλιον, ἀνωτέρα ἀπό ὅλα τα ἀστρικά σύμπαντα, συγκρινομένη δε προς το φως υπερέχει και προηγείται ἀπό αὐτό.
Σοφ. Σολ. 7,30 τοῦτο μὲν γὰρ διαδέχεται νύξ, σοφίας δὲ οὐ κατισχύει κακία.
Σοφ. Σολ. 7,30 Διότι το μὲν υλικόν φως το διαδέχεται η νύκτα· κανένα ὁμως σκότος και καμμία σκία κακίας δεν ἠμπορεῖ να κυριαρχήσῃ εἰς τὴν θεῖαν σοφίαν.

ΣΟΦΙΑ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ 8

- Σοφ. Σολ. 8,1 Διατείνει δὲ ἀπὸ πέρατος εἰς πέρας εὐρώστως καὶ διοικεῖ τὰ πάντα χρηστῶς.
Σοφ. Σολ. 8,1 Η θεῖα σοφία ἐπεκτείνει μετὰ δυνάμεως τὴν κυριαρχίαν της ἀπό το ένα ἄκρον του κόσμου ἕως το ἄλλο, και διοικεῖ τα πάντα με εὐεργετικὴν καλωσύνην και ἀγαθότητα.
Σοφ. Σολ. 8,2 Ταύτην ἐφίλησα καὶ ἐξεζήτησα ἐκ νεότητός μου καὶ ἐζήτησα νύμφην ἀγαγέσθαι ἐμαυτῷ καὶ ἐραστής ἐγενόμην τοῦ κάλλους αὐτῆς.

- Σοφ. Σολ. 8,2 Αυτήν εγώ ηγάπησα με ὅλην μου την δύναμιν. Την ανεζήτησα ἀπὸ αὐτὰ ἀκόμα τα νεανικά μου χρόνια. Επεθύμησα να την λάβω σύζυγόν μου. Εγίνα εραστής του κάλλους της.
- Σοφ. Σολ. 8,3 εὐγένειαν δοξάζει συμβίωσιν Θεοῦ ἔχουσα, καὶ ὁ πάντων δεσπότης ἠγάπησεν αὐτήν·
Σοφ. Σολ. 8,3 Ἡ αἰωνία συμβίωσις της μετὰ του Θεοῦ κάμνει να ακτινοβολή η ευγένεια της καταγωγῆς της. Ὁ Κύριος και Δεσπότης του σύμπαντος την ἔχει αγαπήσει προαιωνίως και την αγαπά πάντοτε.
- Σοφ. Σολ. 8,4 μύστις γάρ ἐστι τῆς τοῦ Θεοῦ ἐπιστήμης καὶ αἰρετῆς τῶν ἔργων αὐτοῦ.
Σοφ. Σολ. 8,4 Αυτή κατέχει πλήρως εις βάθος και πλάτος την ἀπειρον γνώσιν του Θεοῦ και χειραγωγεί προς αυτήν τους ανθρώπους. Αυτή επιλέγει τα ἔργα, τα οποία ο Θεός δημιουργεί.
- Σοφ. Σολ. 8,5 εἰ δὲ πλοῦτός ἐστιν ἐπιθυμητὸν κτῆμα ἐν βίῳ, τί σοφίας πλουσιώτερον τῆς τὰ πάντα ἐργαζομένης;
Σοφ. Σολ. 8,5 Ἐάν ο πλούτος είναι δια τον βίον πολὺ επιθυμητὸν αγαθόν, πόσω μάλλον η σοφία είναι τιμιώτερον και πολὺ περισσότερον επιθυμητὸν αγαθόν, η σοφία η οποία κατεργάζεται πάντα τα αγαθὰ;
- Σοφ. Σολ. 8,6 εἰ δὲ φρόνησις ἐργάζεται, τίς αὐτῆς τῶν ὄντων μᾶλλον ἐστι τεχνίτις;
Σοφ. Σολ. 8,6 Ἐάν η διάνοια και η σύνεσις των ανθρώπων εργάζεται αγαθὰ, πόσω μάλλον η σοφία του Θεοῦ είναι η τεχνίτις, που κατεργάζεται ὅλα γενικῶς τα καλά ἔργα;
- Σοφ. Σολ. 8,7 καὶ εἰ δικαιοσύνην ἀγαπᾷ τις, οἱ πόνοι ταύτης εἰσὶν ἀρεταί· σωφροσύνην γὰρ καὶ φρόνησιν ἐκδιδάσκει, δικαιοσύνην καὶ ἀνδρείαν, ὧν χρησιμώτερον οὐδὲν ἐστιν ἐν βίῳ ἀνθρώποις.
Σοφ. Σολ. 8,7 Ἐάν δε κανεῖς επιθυμῆ την κατὰ το δυνατόν δικαιοσύνην, την αρετὴν, ας σκεφθῆ ὅτι οἱ καρποὶ της σοφίας είναι ακριβῶς αἱ ἀρεταί. Διότι αυτή διδάσκει την σωφροσύνην και την σύνεσιν, την δικαιοσύνην και την ἀνδρείαν, ἀρετὰς ἀπὸ τας οποίας δεν υπάρχει τίποτε ἄλλο χρησιμώτερον στον βίον των ανθρώπων.
- Σοφ. Σολ. 8,8 εἰ δὲ καὶ πολυπειρίαν ποθεῖ τις, οἶδε τὰ ἀρχαῖα καὶ τὰ μέλλοντα εἰκάζειν, ἐπίσταται στροφὰς λόγων καὶ λύσεις αἰνιγμάτων, σημεῖα καὶ τέρατα προγινώσκει καὶ ἐκβάσεις καιρῶν καὶ χρόνων.
Σοφ. Σολ. 8,8 Επιθυμεί κανεῖς πολλήν γνώσιν και πείραν; Ἀς σκεφθῆ, ὅτι η σοφία γνωρίζει τα ἀρχαῖα, προβλέπει και προαναγγέλλει τα μέλλοντα, κάτεχε καλῶς τους πολυπλόκους και δυσνοήτους λόγους, τας λύσεις των γριφωδῶν φράσεων. Γνωρίζει ακριβῶς και προαναγγέλλει μεγάλα και μικρά, θαυμαστά πάντοτε, γεγονότα. Ὅπως επίσης διαδοχὰς εποχῶν και χρόνων.
- Σοφ. Σολ. 8,9 ἔκρινα τοῖνυν ταύτην ἀγαθέσθαι πρὸς συμβίωσιν, εἰδὼς ὅτι ἔσται μοι σύμβουλος ἀγαθῶν καὶ παραινέσεις φροντίδων καὶ λύπης.
Σοφ. Σολ. 8,9 Ἐκρινα, λοιπόν, εγὼ ὀρθόν και ἀπεφάσισα αυτήν να πάρω ὡς σύντροφον της ζωῆς μου, δια να ζήσω μαζί της ὅλον μου τον βίον, διότι γνωρίζω καλά ὅτι αυτή θα είναι πολὺτιμος σύμβουλος μου εις κάθε καλόν, ὅπως επίσης θαρραλέα προτροπὴ και παρηγορία εις τας φροντίδας και τας λύπας της ζωῆς.
- Σοφ. Σολ. 8,10 ἔξω δι' αὐτήν δόξαν ἐν ὄχλοις καὶ τιμὴν παρὰ πρεσβυτέροις ὁ νέος·
Σοφ. Σολ. 8,10 Ἐξω εις αυτήν και δια μέσου αυτής θα ἀποκτήσω δόξαν μεταξύ του λαοῦ, ἐκτίμησιν δε και ὑπόληψιν μεταξύ των πρεσβυτέρων ἀπὸ αυτήν ἀκόμη την νεότητά μου.
- Σοφ. Σολ. 8,11 ὄξυς εὐρεθήσομαι ἐν κρίσει καὶ ἐν ὄψει δυναστῶν θαυμασθήσομαι·
Σοφ. Σολ. 8,11 Ἐξω εις αυτήν θα ἀποκτήσω οξύτητα διανοίας και ευθύτητα κρίσεως εις τας δίκας, ἐνώπιον δε των μεγάλων της γῆς θα εἶμαι ἀξιοθαύμαστος.
- Σοφ. Σολ. 8,12 σιγῶντά με περιμενοῦσι καὶ φθεγγομένῳ προσέξουσι καὶ λαλοῦντος ἐπὶ πλεῖον χεῖρα ἐπιθήσουσιν ἐπὶ στόμα αὐτῶν.
Σοφ. Σολ. 8,12 Ὅταν σιωπῶ, θα με περιμένουν να ομιλήσω· και ὅταν εγὼ θα ομιλῶ, θα με προσέχουν. Και ὅταν παρατείνω την ομιλίαν μου ἐπὶ πολὺ, ἐκεῖνοι θα θέτουν το χέρι των στο στόμα των, δηλοῦντες ὅτι πρέπει ὅλοι να σιωπήσουν, δια να με ακούσουν.
- Σοφ. Σολ. 8,13 ἔξω δι' αὐτήν ἀθανασίαν καὶ μνήμην αἰώνιον τοῖς μετ' ἐμὲ ἀπολείψω.
Σοφ. Σολ. 8,13 Ἐξω εις αυτήν θα ἀποκτήσω την ἀθανασίαν και θα ἀφήσω αἰωνίαν μνήμην εις ἐκείνους, οἱ οποίοι θα ἐλθουν υστέρᾳ ἀπὸ ἐμέ.
- Σοφ. Σολ. 8,14 διοικήσω λαούς, καὶ ἔθνη ὑποταγήσεται μοι·
Σοφ. Σολ. 8,14 Ἀπὸ αυτήν φωτιζόμενος και χειραγωγούμενος θα διοικήσω λαούς, ἔθνη δε ξένα θα υποταχθῶν εις ἐμέ.
- Σοφ. Σολ. 8,15 φοβηθήσονται με ἀκούσαντες τύραννοι φρικτοί, ἐν πλήθει φανοῦμαι ἀγαθός καὶ ἐν πολέμῳ ἀνδρεῖός.
Σοφ. Σολ. 8,15 Φοβεροὶ δε και σκληροὶ τύραννοι θα με φοβούνται, και μόνον το ὄνομά μου ὅταν ακοῦουν. Μεταξὺ του λαοῦ θα εἶμαι και θα φαίνομαι ευμενῆς και ευεργετικός, εις δε τους πολέμους ἀνδρεῖός.
- Σοφ. Σολ. 8,16 εἰσελθὼν εἰς τὸν οἶκόν μου προσαναπαύσομαι αὐτῇ· οὐ γὰρ ἔχει πικρίαν ἢ συναναστροφή αὐτῆς, οὐδὲ ὀδύνην ἢ συμβίωσις αὐτῆς, ἀλλὰ εὐφροσύνην καὶ χαρὰν.
Σοφ. Σολ. 8,16 Ὅταν επιστρέφω στον οἶκόν μου, θα ἀναπαύωμαι εἰρηνικός και χαρούμενος πλησίον της. Διότι η συναναστροφή με την σοφίαν δεν ἔχει καμμίαν πικρίαν, και η συμβίωσις με αυτήν δεν προκαλεῖ καμμίαν λύπην και θλίψιν. Ἀλλὰ, τουναντίον, φέρει ευφροσύνην και χαρὰν.
- Σοφ. Σολ. 8,17 ταῦτα λογισάμενος ἐν ἑμαυτῷ καὶ φροντίσας ἐν καρδίᾳ μου ὅτι ἐστιν ἀθανασία ἐν συγγενείᾳ σοφίας

- Σοφ. Σολ. 8,17 Αυτά εσκέφθην επανειλημμένως από μέσα μου, και με σοβαρότητα τα εμελέτησα με την διάνοιαν και την καρδιαν μου, ότι δηλαδή εις την μετά της σοφίας ένωσιν και συμβίωσιν υπάρχει η αθανασία,
- Σοφ. Σολ. 8,18 καί έν φιλιὰ αύτῆς τέρψις άγαθή και έν πόνοις χειρῶν αύτῆς πλοῦτος άνεκλιπῆς και έν συγγυμνασίᾳ όμιλίαις αύτῆς φρόνησις και εύκλεια έν κοινωνίᾳ λόγων αύτῆς, περιήειν ζητῶν ὅπως λάβω αύτήν εις έμαυτόν.
- Σοφ. Σολ. 8,18 εις την φιλιαν της η αγνή τέρψις, στους κόπους των χειρῶν της ανεξάντλητος ο πλούτος, εις την καλλιέργειαν των μετ' αυτῆς σχέσεων υπάρχει η σύνεσις, δόξα δε εις την συμμετοχήν και αποδοχήν των λόγων της. Ταῦτα, λοιπόν, αφού εσκέφθην ενύριζα και αναζητούσα αυτην, δια να λάβω ως σύζυγόν μου εις όλον το διάστημα της ζωῆς μου.
- Σοφ. Σολ. 8,19 παῖς δὲ ἤμην εύφυῆς ψυχῆς τε έλαχον άγαθῆς,
- Σοφ. Σολ. 8,19 Από αυτῆς ακόμη της παιδικῆς μου ηλικίας ἤμην ευφυῆς, έλαβα δε ως δώρον από τον Θεόν ψυχὴν αγαθὴν·
- Σοφ. Σολ. 8,20 μάλλον δὲ άγαθὸς ὢν ἤλθον εις σώμα άμίαντον.
- Σοφ. Σολ. 8,20 μάλλον δὲ, επειδὴ ακριβῶς ἤμουν αγαθός, ἤλθα εις σώμα άρτιον και ακηλίδωτον.
- Σοφ. Σολ. 8,21 γνούς δὲ ότι οὐκ ἄλλως ἔσομαι έγκρατῆς, εάν μὴ ὁ Θεός δῶ -και τοῦτο δ' ἦν φρονήσεως τὸ εἶδέναι τίνος ἡ χάρις- ένέτυχον τῷ Κυρίῳ και έδεήθην αύτοῦ και εἶπον ἐξ ὅλης τῆς καρδίας μου.
- Σοφ. Σολ. 8,21 Επειδὴ δε εγνώρισα καλά, ότι δεν είναι δυνατόν κατ' άλλον τρόπον να αποκτήση κανείς την σοφίαν, εάν ο Θεός δεν του την δώση- και αυτό είναι τεκμήριον συνέσεως, το να γνωρίζης από ποιόν προέρχεται αυτη η δωρεά,- ελλησίασα τον Κυριον και τον παρεκάλεσα με όλην μου την καρδιαν και είπα·

ΣΟΦΙΑ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ 9

- Σοφ. Σολ. 9,1 Θεὲ πατέρων και Κύριε τοῦ έλέους ὁ ποιήσας τὰ πάντα έν λόγῳ σου
- Σοφ. Σολ. 9,1 Θεὲ των προγόνων μου, Κυριε του ελέους, συ ο οποίος δια μόνου του λόγου σου εδημιούργησες τα σύμπαντα
- Σοφ. Σολ. 9,2 και τῆ σοφίᾳ σου κατεσκεύεσας ἄνθρωπον, ἴνα δεσπόζῃ τῶν ὑπὸ σοῦ γενομένων κτισμάτων
- Σοφ. Σολ. 9,2 και με την θείαν σου σοφίαν έπλασες τον άνθρωπον, στον οποίον έδωσες το προσόν να είναι κύριος όλων των δημιουργημάτων σου,
- Σοφ. Σολ. 9,3 και διέπη τὸν κόσμον έν οσιότητι και δικαιοσύνη και έν εύθύτητι ψυχῆς κρίσιν κρίνη,
- Σοφ. Σολ. 9,3 να επιβλέπη και κυβερνά τον κόσμον με αφοσίωσιν προς σε και με δικαιοσύνην προς τους ανθρώπους και να εκδίδη κατά τας δίκας δικαίας αποφάσεις με ευθύτητα και αντικειμενικότητα καρδίας,
- Σοφ. Σολ. 9,4 δός μοι τὴν τῶν σῶν θρόνων πάρεδρον σοφίαν και μὴ με άποδοκιμάσης έκ παιδῶν σου.
- Σοφ. Σολ. 9,4 δος μου την σοφίαν, η οποία παρακάθεται εις θρόνον κοντά στον ιδικόν σου θρόνον και μη με αποδοκιμάσης από την τάξιν των δούλων σου.
- Σοφ. Σολ. 9,5 ὅτι ἐγὼ δοῦλος σὸς και υἱὸς τῆς παιδίσκης σου, ἄνθρωπος άσθενῆς και ὀλιγοχρόνιος και έλάσσω έν συνέσει κρίσεως και νόμων·
- Σοφ. Σολ. 9,5 Διότι εγώ είμαι ιδικός σου δούλος, υἱός της ιδικῆς σου δούλης, της μητρός μου. Άνθρωπος αδύνατος, του οποίου ο βίος είναι βραχύς επί της γης, μικρός και αδύνατος εις ορθὰς κρίσεις και εις την γνώσιν των ιδικῶν σου νόμων.
- Σοφ. Σολ. 9,6 κἂν γάρ τις ἦ τέλειος έν υιοῖς ανθρώπων, τῆς από σοῦ σοφίας άπούσης, εις οὐδὲν λογισθῆσεται.
- Σοφ. Σολ. 9,6 Και εάν, έστω, υπάρξη κανείς τέλειος μεταξύ των άλλων ανθρώπων, όταν από αυτόν απρυσιαζῆ η σοφία σου, είναι ένα τίποτε ενώπιον σου και ενώπιον των ορθοφρονούντων ανθρώπων.
- Σοφ. Σολ. 9,7 σύ με προείλω βασιλέα λαοῦ σου και δικαστὴν υἱῶν σου και θυγατέρων·
- Σοφ. Σολ. 9,7 Συ, με εξέλεξες ως βασιλέα του λαού σου, με κατέστησες δικαστὴν μεταξύ των υἱῶν σου και των θυγατέρων σου.
- Σοφ. Σολ. 9,8 εἶπας οικοδομήσαι ναὸν έν ὄρει άγίῳ σου και έν πόλει κατασκηνώσεώς σου θυσιαστήριον, μίμημα σκηνῆς άγίας, ἣν προητοίμασας ἀπ' άρχῆς.
- Σοφ. Σολ. 9,8 Συ είπες να ανοικοδομήσω ναόν στο άγιόν σου ὄρος και θυσιαστήριον εις την πόλιν, όπου έστησες την σκηνήν σου, ὅμοιον προς την άγιον Σκηνήν του Μαρτυρίου σου, την οποίαν απ' αρχῆς συ είχες προετοιμάσει.
- Σοφ. Σολ. 9,9 και μετά σοῦ ἡ σοφία ἡ εἰδυῖα τὰ ἔργα σου και παροῦσα, ὅτε έποίεις τὸν κόσμον, και έπισταμένη τί άρεστόν έν ὀφθαλμοῖς σου και τί εύθὲς έν έντολαῖς σου.
- Σοφ. Σολ. 9,9 Μαζή με σε είναι πάντοτε η σοφία, η οποία εγνώριζεν απολύτως και γνωρίζει όλα τα έργα σου, και η οποία ἦτο παρούσα, όταν συ εκ του μηδενός εδημιουργούσες τον κόσμο, και εγνώριζε τι είναι ευάρεστον ενώπιον των οφθαλμών σου και σύμφωνον με τας άγίας εντολάς σου.
- Σοφ. Σολ. 9,10 έξαπόστειλον αύτήν ἐξ άγιῶν οὐρανῶν και από θρόνου δόξης σου πέμψον αύτήν, ἴνα συμπαροῦσά μοι κοπιάσῃ και γνῶ τί εύάρεστόν έστι παρὰ σοί.
- Σοφ. Σολ. 9,10 Αυτήν, λοιπόν, την θείαν σοφίαν σου στείλει εις εμέ τον δούλον σου από τους άγιους ουρανοὺς και από τον θρόνον της δόξης σου, δια να ευρίσκεται πάντοτε κοντά μου και κοπιάζῃ μαζή μου, ώστε εγώ να γνωρίσω ακριβῶς τι είναι ευάρεστον ενώπιόν σου.
- Σοφ. Σολ. 9,11 οἶδε γάρ εκείνη πάντα και συνίει και ὀδηγήσει με έν ταῖς πράξεσί μου σωφρόνως και φυλάξει με έν τῆ δόξῃ

- αυτήs·
 Σοφ. Σολ. 9,11 Η σοφία σου γνωρίζει τα πάντα και αυτή θα με οδηγήσει συνετώς εις τας πορείας του βίου μου. Θα με περιφρουρήσει και θα με προστατεύσει το φως της ιδικής της δόξης.
- Σοφ. Σολ. 9,12 καὶ ἔσται προσδεκτὰ τὰ ἔργα μου, καὶ διακρινῶ τὸν λαὸν σου δικαίως καὶ ἔσομαι ἄξιος θρόνων πατρὸς μου.
 Σοφ. Σολ. 9,12 Χαρις εις αὐτὴν θα εἶναι ευπρόσδεκτα ἀπὸ σε τὰ ἔργα μου. Καὶ ἐγὼ θα κυβερνῶ καὶ θα δικάζω τὸν λαὸν σου με δικαιοσύνην. Θα ἀναδειχθῶ ἄξιος τῶν θρόνων τοῦ πατρὸς μου Δαβὶδ.
- Σοφ. Σολ. 9,13 τίς γὰρ ἄνθρωπος γνώσεται βουλήν Θεοῦ; ἢ τίς ἐνθυμηθήσεται τί θέλει ὁ Κύριος;
 Σοφ. Σολ. 9,13 Ποιὸς ἄνθρωπος εἶναι εἰς θέσιν ἐξ εαυτοῦ νὰ γνωρίσῃ τὰς βούλας τοῦ Θεοῦ; Ἡ ποιὸς ἠμπορεῖ ἐξ εαυτοῦ νὰ συλλάβῃ καὶ νὰ κατανοήσῃ τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου;
- Σοφ. Σολ. 9,14 λογισμοὶ γὰρ θνητῶν δειλοὶ, καὶ ἐπισηλαεῖς αἱ ἐπίνοιαὶ ἡμῶν.
 Σοφ. Σολ. 9,14 Διότι αἱ σκέψεις τῶν ἀνθρώπων εἶναι ταλαντευόμεναι καὶ ἀσταθεῖς καὶ αἱ ἐπινοήσεις τῆς διανοίας μας ἐσφαλμέναι.
- Σοφ. Σολ. 9,15 φθαρτὸν γὰρ σῶμα βαρύνει ψυχὴν, καὶ βρίθει τὸ γεῶδες σκῆνος νοῦν πολυφρόντιδα.
 Σοφ. Σολ. 9,15 Διότι τὸ φθαρτὸν τοῦτο σῶμα μας βαρύνει τὴν ψυχὴν καὶ ἐπισκοτίζει τὴν κρίσιν τῆς. Ἡ χωματένια αὐτὴ κατοικία τῆς ψυχῆς μας καταπονεῖται με τὰς πολλὰς μερίμνας τοῦ νοῦ.
- Σοφ. Σολ. 9,16 καὶ μόλις εἰκάζομεν τὰ ἐπὶ γῆς καὶ τὰ ἐν χερσὶν εὐρίσκομεν μετὰ πόνου· τὰ δὲ ἐν οὐρανοῖς τίς ἐξιχνίασε;
 Σοφ. Σολ. 9,16 Μόλις δε καὶ μετὰ βίας διατυπώνομεν εἰκασίας καὶ συνάγομεν συμπεράσματα δια τὰ ἐπὶ τῆς γῆς πράγματα καὶ φαινόμενα. Μετὰ κόπου δε καὶ δυσκολίας εὐρίσκομεν αὐτὰ, ποὺ ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὰ χέρια μας. Τὰ ὅσα ὁμῶς ὑπέροχα ὑπάρχουν ἐπάνω στους οὐρανοὺς, ποιὸς ἐκ τῶν ἀνθρώπων εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἐξιχνιάσῃ;
- Σοφ. Σολ. 9,17 βουλήν δὲ σου τίς ἔγων, εἰ μὴ σὺ ἔδωκας σοφίαν καὶ ἔπεμψας τὸ ἅγιόν σου πνεῦμα ἀπὸ ὑψίστων;
 Σοφ. Σολ. 9,17 Ποιὸς ἐγνώρισε τὴν ιδικὴν σου βουλήν, ἐμὴ μόνον ἐκεῖνος, στὸν ὁποῖον σὺ ἔδωκες σοφίαν καὶ ἐπέμψες τὸ Ἅγιόν σου Πνεῦμα ἀπὸ τοὺς ὑψίστους οὐρανοὺς;
- Σοφ. Σολ. 9,18 καὶ οὕτως διωρθώθησαν αἱ τρίβοι τῶν ἐπὶ γῆς, καὶ τὰ ἀρεστὰ σου ἐδιδάχθησαν ἄνθρωποι,
 Σοφ. Σολ. 9,18 Ἐτσι δὲ με τὴν ιδικὴν σου σοφίαν διωρθώθησαν καὶ διορθῶνται αἱ πορεῖαι τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ οἱ ἄνθρωποι δι' αὐτῆς ἔχουν διδαχθῆ καὶ διδάσκονται τὰ εὐάρεστα ἐνώπιόν σου.
- Σοφ. Σολ. 9,19 καὶ τῇ σοφίᾳ ἐσώθησαν.
 Σοφ. Σολ. 9,19 Με τὴν ιδικὴν σου σοφίαν ἐσώθησαν καὶ θα σωθούν.

ΣΟΦΙΑ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ 10

- Σοφ. Σολ. 10,1 Αὕτη πρωτόπλαστον πατέρα κόσμου μόνον κτισθέντα διεφύλαξε καὶ ἐξείλατο αὐτὸν ἐκ παραπτώματος ἰδίου
 Σοφ. Σολ. 10,1 Ἡ θεία σοφία διεφύλαξε τὸν πρωτόπλαστον, τὸν Ἀδάμ, ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς ἐπλασε, δια νὰ εἶναι ὁ πρῶτος μέσα στὸν κόσμον. Τὸν διεφύλαξεν ἀπὸ τὴν πλήρη καταστροφὴν καὶ τὸν ἐβγαλεν ἀπὸ τὴν ιδικὴν του πτώσιν.
- Σοφ. Σολ. 10,2 ἔδωκέ τε αὐτῷ ἰσχὺν κρατῆσαι ἀπάντων.
 Σοφ. Σολ. 10,2 Ἐδωκεν εἰς αὐτὸν τὴν δύναμιν, νὰ κυριαρχῇ καὶ νὰ ἐξουσίαζῃ ἐπὶ ὅλων τῶν δημιουργημάτων τῆς γῆς.
- Σοφ. Σολ. 10,3 ἀποστάς δὲ ἀπ' αὐτῆς ἄδικος ἐν ὀργῇ αὐτοῦ, ἀδελφοκτόνοις συναπώλετο θυμοῖs·
 Σοφ. Σολ. 10,3 Ὄταν δε ὁ ἀμαρτωλὸς, ὁ ἀδελφοκτόνος Καῖν, κυριαρχούμενος ἀπὸ τὴν θανάσιμον αὐτοῦ ὀργὴν, ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τὴν θεῖαν σοφίαν καὶ ἐφόνευσεν τὸν ἀδελφόν του, ἐξ αἰτίας τῆς ἀδελφοκτονίας αὐτῆς ὀργῆς τοῦ κατεστράφη ὁ ἴδιος.
- Σοφ. Σολ. 10,4 δι' ὃν κατακλυζομένην γῆν πάλιν διέσωσε σοφία, δι' εὐτέλοῦς ξύλου τὸν δίκαιον κυβερνήσασα.
 Σοφ. Σολ. 10,4 Ὄταν δε ἐξ αἰτίας αὐτοῦ καὶ τῶν ἀπογόνων του ἡ γῆ κατεκλύσθη ἀπὸ τὰ ὕδατα τοῦ κατακλυσμοῦ, πάλιν ἡ σοφία διέσωσε τὸν ἄνθρωπον. Κατήυθνε, δι' ἐνὸς εὐτελοῦς ξύλου, τὸν δίκαιον Νῶε εἰς σωτηρίαν.
- Σοφ. Σολ. 10,5 αὕτη καὶ ἐν ὁμοιοῖᾳ πονηρίας ἐθνῶν συγχυθέντων ἔγνω τὸν δίκαιον καὶ ἐτήρησεν αὐτὸν ἄμεμπτον Θεῷ καὶ ἐπὶ τέκνου σπλάγγχοις ἰσχυρὸν ἐφύλαξεν.
 Σοφ. Σολ. 10,5 Αὐτὴ, ὅταν ἀπὸ συμφώνου τὰ ἔθνη ἐξέκλιναν εἰς τὰς πονηρίας καὶ ἐπλήθη πλήρης σύγχυσις μεταξύ τῶν, ἐξεχώρισεν καὶ διετήρησεν τὸν δίκαιον, τὸν Ἀβραάμ, ἄμεμπτον ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἔδωκεν ἰσχὺν καρδίας, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ θυσιάσῃ τὸ τέκνον του, τὸν Ἰσαάκ, τὸν καρπὸν τῶν σπλάγγχων του.
- Σοφ. Σολ. 10,6 αὕτη δίκαιον ἐξαπολλυμένων ἀσεβῶν ἐρρύσατο φυγόντα πῦρ καταβάσιον Πενταπόλεως·
 Σοφ. Σολ. 10,6 Αὐτὴ, ὅταν κατεστρέφοντο οἱ ἀσεβεῖς Σοδομίται, διεφύλαξε τὸν δίκαιον Λωτ, ὁ ὁποῖος ἐτσι διέφυγε τὸ πῦρ, ποὺ εἶχε κατεβῆ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἐναντίον τῶν πέντε ἐκείνων ἀμαρτωλῶν πόλεων.
- Σοφ. Σολ. 10,7 ἧς ἔτι μαρτύριον τῆς πονηρίας καπνιζομένη καθέστηκε χέρσος, καὶ ἀτελέσιν ὥραις καρποφοροῦντα φυτὰ, ἀπιστοῦσης ψυχῆς μνημεῖον ἐστηκυῖα στήλη ἀλός.
 Σοφ. Σολ. 10,7 Εἰς παντοτεινὸν δε μαρτύριον τῆς πονηρίας τῶν πέντε ἐκείνων πόλεων, εἶναι ἡ ἔρημος χώρα τῶν, ἡ ὁποία καὶ

καπνίζει ακόμη. Τα θαμνώδη δε αυτής φυτά, μάρτυρες της καταστροφής της, καρποφορούν προώρως εις ακαταλλήλους εποχάς, στήλη άλατος υψώνεται εις ανάμνησιν μιας ψυχής η οποία έδειξεν απιστίαν και ανυπακοήν στον Θεόν.

- Σοφ. Σολ. 10,8 σοφίαν γάρ παροδεύσαντες ού μόνον έβλάβησαν τοῦ μή γνῶναι τὰ καλά, ἀλλά καί τῆς άφροσύνης άπέλιπον τῷ βίῳ μνημόσυνον, ἵνα έν οἷς έσφάλησαν μηδέ λαθεῖν δυνηθῶσι.
- Σοφ. Σολ. 10,8 Διότι όσοι κατεφρόνησαν και παρεμέρισαν την σοφίαν, όχι μόνον ετιμωρήθησαν, ώστε να μη γνωρίσουν τα καλά της, αλλά αφήκαν στους απαγόνους των τέτοιαν ανάμνησιν της αφροσύνης των, ώστε να μη μείνουν άγνωστοι αυτοί και τα σφάλματα, τα οποία διέπραξαν.
- Σοφ. Σολ. 10,9 σοφία δέ τούς θεραπεύσαντας αύτήν έκ πόνων έρρύσατο.
- Σοφ. Σολ. 10,9 Η σοφία έχει απαλλάξει από τους μόχθους και τας ταλαιπωρίας εκείνους, οι οποίοι την εδέχθησαν και την υπηρέτησαν.
- Σοφ. Σολ. 10,10 αύτη φυγάδα όργῆς άδελφοῦ δίκαιον ώδήγησεν έν τρίβοις εύθειαις· έδειξεν αύτῷ βασιλείαν Θεοῦ και έδωκεν αύτῷ γνῶσιν άγιών· εύπόρησεν αύτόν έν μόχθοις και έπλήθυνε τούς πόνους αύτοῦ·
- Σοφ. Σολ. 10,10 Αυτή τον δίκαιον Ιακώβ φεύγοντα εις ξένην χώραν, δια να διαφύγη την οργήν του αδελφού του Ησαύ, τον ωδήγησεν εις ευθείς δρόμους. Του έδειξε την βασιλείου του Θεού, του έδωσε γνώσιν αγίων πραγμάτων. Ευλόγησε με πλούσια αγαθά τους μόχθους του και επλήθυνε τα προϊόντα των κόπων του.
- Σοφ. Σολ. 10,11 έν πλεονεξία κατισχυόντων αύτόν παρέστη και έπλούτισεν αύτόν·
- Σοφ. Σολ. 10,11 Αυτή του παρεστάθη προστάτις και τον επροφύλαξεν από την πλεονεξίαν ισχυρών ανθρωπων, του Λαβαν και των περι αυτόν, και τον κατέστησε πλούσιον.
- Σοφ. Σολ. 10,12 διεφύλαξεν αύτόν από έχθρών, και από ένεδρευόντων ήσφαλίσατο και άγῶνα ισχυρόν έβράβευσεν αύτῷ, ἵνα γνῶ, όπι παντός δυνατωτέρα έστιν εύσέβεια.
- Σοφ. Σολ. 10,12 Τον διεφύλαξεν από τας επιθέσεις των εχθρών του, τον έσωσεν ασφαλή από εκείνους, οι οποίοι του έστησαν παγίδας στον δρόμον του. Και εις κάποιον μεγάλον αγώνα, που ενίκησε, τον εβράβευσε, δια να μάθη, ότι η ευσέβεια είναι ισχυροτέρα από όλα.
- Σοφ. Σολ. 10,13 αύτη πραθέντα δίκαιον ούκ έγκατέλιπεν, ἀλλά έξ άμαρτίας έρρύσατο αύτόν·
- Σοφ. Σολ. 10,13 Η σοφία δεν εγκατέλειψε τον δίκαιον Ιωσήφ, όταν επωλήθη από τους αδελφούς του ως δούλος, αλλά τουναντίον τον εγλύτωσε και από την αμαρτίαν της συζύγου του Πετεφρή.
- Σοφ. Σολ. 10,14 συγκατέβη αύτῷ είς λάκκον και έν δεσμοῖς ούκ άφήκεν αύτόν, έως ήνεγκεν αύτῷ σκήπτρα βασιλείας και έξουσίαν τυραννούντων αύτοῦ· ψευδεῖς τε έδειξε τούς μωμησαμένους αύτόν και έδωκεν αύτῷ δόξαν αίώνιον.
- Σοφ. Σολ. 10,14 Η σοφία κατέβη μαζί του εις την φυλακήν, και εις τα δεσμά αυτά της φυλακής δεν τον εγκατέλειψε· μέχρις ότου έδωσεν εις αυτόν βασιλικά σκήπτρα, εξουσίαν επί εκείνων, οι οποίοι προηγουμένως τον ετυραννούσαν. Η σοφία απέδειξε ψεύστας εκείνους, οι οποίοι τον είχαν κατηγορήσει, και έδωκεν εις αυτόν δόξαν αιωνίαν.
- Σοφ. Σολ. 10,15 αύτη λαόν όσιον και σπέρμα άμμεπτον έρρύσατο έξ έθνους θλιβόντων·
- Σοφ. Σολ. 10,15 Αυτή ένα λαόν όσιον και ακατηγόρητον τον απήλλαξεν από το έθνος των Αιγυπτίων, οι οποίοι τους κατατυραννούσαν.
- Σοφ. Σολ. 10,16 είσήλθεν είς ψυχῆν θεράποντος Κυρίου και άντέστη βασιλεῦσι φοβεροῖς έν τέρασι και σημείοις.
- Σοφ. Σολ. 10,16 Η σοφία εισήλθε και κατώκησεν εις την ψυχήν του Μωϋσέως, του δούλου του Κυρίου, και αυτή αντεστάθη εναντίον του τρομερού Φαραώ με πλήθος φοβερών σημείων και τεράτων.
- Σοφ. Σολ. 10,17 απέδωκεν όσοις μισθόν κόπων αύτῶν, ώδήγησεν αύτούς έν όδῷ θαυμαστῆ και έγένητο αύτοῖς είς σκέπην ήμέρας και είς φλόγα άστρων τήν νύκτα.
- Σοφ. Σολ. 10,17 Έδωκεν στους αγίους, στους Ισραηλίτας, τον μισθόν των κόπων των και τους ωδήγησε θαυματουργικώς καθ' όλην την πορείαν των από την Γεσέμ έως την Χαναάν. Εγινε σκέπη και προφύλαξις δι' αυτούς καθ' όλην την ημέραν από τας φλογεράς ακτίνας του ηλίου, φως δε αστρικόν κατά το διάστημα της νυκτός.
- Σοφ. Σολ. 10,18 διεβίβασεν αύτούς θάλασσαν έρυθράν και διήγαγεν αύτούς δι' ύδατος πολλοῦ·
- Σοφ. Σολ. 10,18 Αυτή τους επέρασε δια μέσου της Ερυθράς Θαλάσσης και τους ωδήγησε δια μέσου πολλών υδάτων.
- Σοφ. Σολ. 10,19 τούς δέ έχθρούς αύτῶν κατέκλυσε και έκ βάθους άβύσσου άνέβρασεν αύτούς.
- Σοφ. Σολ. 10,19 Τους δε εχθρούς των, τους Αιγυπτίους, τους έπνιξε μέσα στον κατακλυσμόν των υδάτων και κατόπιν από τα βάθη των θαλασσών τους εξεβρασε.
- Σοφ. Σολ. 10,20 διὰ τοῦτο δίκαιοι έσκύλευσαν άσεβεῖς και ύμνησαν, Κύριε, τὸ όνομα τὸ άγιόν σου, τήν τε ύπέρμαχόν σου χείρα ήνεσαν όμοθυμαδόν·
- Σοφ. Σολ. 10,20 Χαρις εις την θαυματουργικήν αυτήν απόφασιν της θείας σοφίας, οι δίκαιοι Ισραηλίται ελεηλάτησαν τους ασεβείς εχθρούς των και εδοξολόγησαν, Κυριε, το άγιόν σου Ονομα, και την ακατανίκητον δεξιάν σου υμνολόγησαν όλοι μαζί.
- Σοφ. Σολ. 10,21 ότι ή σοφία ήνοιξε στόμα κωφῶν και γλώσσας νηπιών έθηκε τρανάς.

Σοφ. Σολ. 10,21 Διότι η σοφία ήνοιξε το στόμα και τα αυτιά των κωφαλάλων και κατέστησε ρήτορας τας γλώσσας των νηπίων ανθρώπων.

ΣΟΦΙΑ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ 11

- Σοφ. Σολ. 11,1 Εύώδωσε τὰ ἔργα αὐτῶν ἐν χειρὶ προφήτου ἁγίου.
Σοφ. Σολ. 11,1 Η σοφία του Θεού κατευώδωσε τα έργα των Ισραηλιτν δια του αγίου προφήτου, του Μωϋσέως.
Σοφ. Σολ. 11,2 δῶδουσιν ἔρημον ἀοίκητον καὶ ἐν ἀβάτοις ἔπηξαν σκηνάς·
Σοφ. Σολ. 11,2 Διεπέρασαν χάρις εις αυτήν την ακατοίκητον ἔρημον και ἐστήσαν τας σκηνάς των εις χώρας αδιαβάτους και απροσπελάστους.
Σοφ. Σολ. 11,3 ἀντέστησαν πολεμίους καὶ ἠμύναντο ἐχθρούς,
Σοφ. Σολ. 11,3 Αντεστάθησαν εναντίον πολεμίων και απέκρυσαν τους εχθρούς των.
Σοφ. Σολ. 11,4 ἐδίψησαν καὶ ἐπεκαλέσαντό σε, καὶ ἐδόθη αὐτοῖς ἐκ πέτρας ἀκροτόμου ὕδωρ καὶ ἴαμα δίψης ἐκ λίθου σκληροῦ.
Σοφ. Σολ. 11,4 Εδίψησαν, επεκαλέσθησαν δε την σοφίαν και ἐδόθη εις αυτούς νερό από απότομον βράχον, και ἐτσι ἐσβησαν την δίψαν των με νερό, το οποίον ανέβλυσεν από σκληρόν βράχον.
Σοφ. Σολ. 11,5 δι' ὧν γὰρ ἐκολάσθησαν οἱ ἐχθροὶ αὐτῶν, διὰ τούτων αὐτοὶ ἀποροῦντες εὐεργετήθησαν.
Σοφ. Σολ. 11,5 Δια του ὕδατος, δια του μέσου δηλαδή εκείνου με το οποίον ετιμωρήθησαν οι εχθροὶ των οι Αιγύπτιοι, με το ίδιο οι Ισραηλίται, όταν το εστερήθησαν, ευεργετήθησαν από τον Θεόν.
Σοφ. Σολ. 11,6 ἀντὶ μὲν πηγῆς ἀεννάου ποταμοῦ αἵματι λυθρῶδει παραχθέντος
Σοφ. Σολ. 11,6 Ἐνῶ δηλαδή τα ὕδατα του αστειρέντου ποταμοῦ, του Νείλου, ανετάραξες και ἐγιναν θολὰ από αἷμα ἀκάθαρτον εις τιμωρίαν των Αιγυπτίων
Σοφ. Σολ. 11,7 εἰς ἔλεγχον νηπιοκτόνου διατάγματος, ἔδωκας αὐτοῖς δασιλὲς ὕδωρ ἀνεπίστως,
Σοφ. Σολ. 11,7 δια το νηπιοκτόνον διάταγμα του Φαραῶ, συ ο ἴδιος ἐδωκες στους Ισραηλίτας, παρά πάσαν ἐπίδα, ἀφθονον δροσερόν ὕδωρ.
Σοφ. Σολ. 11,8 δεῖξας διὰ τοῦ τότε δίψους πῶς τοὺς ὑπεναντίους ἐκόλασας,
Σοφ. Σολ. 11,8 Και ἐτσι ἐδείξες εις αυτούς δια της δίψης, με την οποίαν ἐπί ολίγας ὥρας εταλαιπωρήθησαν, πως και πόσον ετιμώρησες τους εχθρούς των, τους Αιγυπτίους.
Σοφ. Σολ. 11,9 ὅτε γὰρ ἐπειράσθησαν, καὶ περ ἐν ἐλέει παιδευόμενοι, ἔγνωσαν πῶς ἐν ὀργῇ κρινόμενοι ἀσεβεῖς ἐβασανίζοντο·
Σοφ. Σολ. 11,9 Διότι όταν οι Ισραηλίται εταλαιπωρήθησαν από την δίψαν, αν και αυτό ἦτο παιδαγωγία δια του θείου ἐλέους, ἐμαθαν πόσον εβασανίζοντο οι ασεβεῖς εκείνοι, όταν ετιμωροῦντο με την οργήν του Θεοῦ δια δίψης.
Σοφ. Σολ. 11,10 τούτους μὲν γὰρ ὡς πατὴρ νουθετῶν ἐδοκίμασας, ἐκείνους δὲ ὡς ἀπότομος βασιλεὺς καταδικάζων ἐξήτασας,
Σοφ. Σολ. 11,10 Διότι τους μεν Ισραηλίτας ὡς πατὴρ παιδαγωγῶν και συμβουλευῶν τους ετιμώρησας εις διόρθωσιν, εκείνους ὁμως, τους Αιγυπτίους, τους ἐκρινες και τους ετιμώρησες ὡς βασιλεὺς δίκαιος και αυστηρός.
Σοφ. Σολ. 11,11 καὶ ἀπόντες δὲ καὶ παρόντες ὁμοίως ἐτρύχοντο·
Σοφ. Σολ. 11,11 Ὅλοι οι Αιγύπτιοι, παρόντες και ἀπόντες, κατὰ τον ἴδιον τρόπον εβασανίζοντο.
Σοφ. Σολ. 11,12 διπλῆ γὰρ αὐτοὺς ἔλαβε λύπη· καὶ στεναγμὸς μνημῶν τῶν παρελθόντων.
Σοφ. Σολ. 11,12 Διότι διπλή λύπη τους εἶχε καταλάβει κατὰ την εποχὴν εκείνην. Ἐστέναζαν ἀφ' ἐνός μεν ενθυμούμενοι τας παρελθούσας θλίψεις,
Σοφ. Σολ. 11,13 ὅτε γὰρ ἤκουσαν διὰ τῶν ἰδίων κολάσεων εὐεργετούμενους αὐτοὺς, ἦσθοντο τοῦ Κυρίου·
Σοφ. Σολ. 11,13 ἀφ' ἐτέρου δὲ, όταν ἤκουαν ὅτι οι Ισραηλίται ευηργετοῦντο, δια των ἰδίων μέσων, δια των οποίων αυτοὶ εβασανίζοντο. Τότε ησθάνθησαν ὅτι ο Κυριος ἦτο βοηθός των Ισραηλιτών, τιμωρός δε αυτών των ἰδίων.
Σοφ. Σολ. 11,14 ὃν γὰρ ἐν ἐκθέσει πάλαι ρίφεντα ἀπέϊπον χλευάζοντες, ἐπὶ τέλει τῶν ἐκβάσεων ἐθαύμασαν, οὐχ ὅμοια δίκαιοις διψήσαντες.
Σοφ. Σολ. 11,14 Εκείνον δε τον Μωϋσῆν, τον οποίον ἄλλοτε οι Αιγύπτιοι εἶχον γελοιοποιήσει και απορρίψει με χλευασμόν, στο τέλος των θαυμασῶν αυτών γεγονότων τον εθαύμασαν, όταν δηλαδή υπέφεραν και αυτοὶ από την δίψαν ἄλλα πολὺ διαφορετικὰ παρ' ὅσον υπέφεραν οι δίκαιοι Ισραηλίται εις την ἔρημον.
Σοφ. Σολ. 11,15 ἀντὶ δὲ λογισμῶν ἀσυνέτων ἀδικίας αὐτῶν, ἐν οἷς πλανηθέντες ἐθρήσκεον ἄλογα ἐρπετὰ καὶ κνώδαλα εὐτελῆ, ἐπαπέστειλας αὐτοῖς πλῆθος ἀλόγων ζῶων εἰς ἐκδίκησιν,
Σοφ. Σολ. 11,15 Εις τιμωρίαν δε των ασυνέτων και αμαρτωλῶν λογισμῶν των, από τους οποίους πλανηθέντες ἐπίστευσαν και ἐλάτρευσαν ὡς θεοὺς ἄλογα, ερπετὰ και ευτελῆ ζῶα, ἐστειλες εναντίον αυτών πλῆθος από ἄλογα ζῶα, βατράχους, σκνίπες και ακρίδες,

- Σοφ. Σολ. 11,16 ἵνα γνῶσιν ὅτι δι' ὧν τις ἀμαρτάνει, διὰ τούτων κολάζεται.
- Σοφ. Σολ. 11,16 δια να μάθουν ὅτι με εκείνα δια των οποίων κανείς αμαρτάνει, με τα ίδια και τιμωρεῖται.
- Σοφ. Σολ. 11,17 οὐ γὰρ ἠπόρει ἡ παντοδύναμός σου χεὶρ καὶ κτίσασα τὸν κόσμον ἔξ ἀμόρφου ὕλης ἐπιπέμψαι αὐτοῖς πλῆθος ἄρκων ἢ θρασεῖς λέοντας
- Σοφ. Σολ. 11,17 Δεν ἦτο βέβαια δύσκολον εἰς τὴν παντοδύναμον δεξιάν σου, ἡ οποία εδημιούργησε καὶ διεμόρφωσε τὸν κόσμον ἀπὸ τὴν ἀμορφον πρωταρχικὴν ὕλην, να στείλῃς ἐναντίον αὐτῶν πλῆθος ἀρκτων ἢ αγρίους λέοντας
- Σοφ. Σολ. 11,18 ἢ νεοκτίστους θυμοῦ πλήρεις θῆρας ἀγνώστους ἦτοι πυρπνόον φυσῶντας Ῥσθημα ἢ βρόμους λικμωμένους καπνοῦ ἢ δεινούς ἀπ' ὀμμάτων σπινθήρας ἀστράπτοντας,
- Σοφ. Σολ. 11,18 ἡ νεοδημιούργητα ἀγνώστα ἕως τότε θηρία, τα οποία να βγάζουν ὡς ἀναπνοὴν φωτιά ἢ να ἐκπνέουν δυσώδη καπνὸν ἢ να ἐκτοξεύουν ἀπὸ τα μάτια των φοβεροὺς ἀπαστράπτοντας σπινθήρας·
- Σοφ. Σολ. 11,19 ὧν οὐ μόνον ἡ βλάβη ἠδύνατο συνεκτρίψαι αὐτούς, ἀλλὰ καὶ ἡ ὄψις ἐκφοβήσασα διολέσαι.
- Σοφ. Σολ. 11,19 φοβερά θηρία, τα οποία θα ἠδύναντο, ὄχι μόνον να καταστρέφουν τοὺς ἀσεβεῖς με φοβερὰν φθοράν καὶ βλάβην, ἀλλὰ καὶ με μονὴν τὴν φοβερὰν ὄψιν των θα ἠδύναντο να τοὺς ἐκφοβίσουν καὶ να τοὺς ἐξολοθρεύσουν.
- Σοφ. Σολ. 11,20 καὶ χωρὶς δὲ τούτων, ἐνὶ πνεύματι πεσεῖν ἐδύναντο ὑπὸ τῆς δίκης διωχθέντες καὶ λικμηθέντες ὑπὸ πνεύματος δυνάμεώς σου· ἀλλὰ πάντα μέτρῳ καὶ ἀριθμῷ καὶ σταθμῷ διετάξας.
- Σοφ. Σολ. 11,20 Ἐκτός ὅμως αὐτῶν θα ἠμπορούσαν ἐκεῖνα τα ζῶα με ἓνα ἀπλοὺν φύσημα να τοὺς ρίξουν κάτω νεκρούς, διότι τοὺς κατεδίωκεν ἡ θεία δίκη. Καὶ εἶχαν λιχισθῆ καὶ διασκορπισθῆ ἀπὸ τὸ φύσημα τῆς παντοδυναμίας σου. Δεν ἔκαμες ὅμως τίποτε ἀπὸ αὐτά, ἀλλὰ ἐκανόνισες τα πάντα με μέτρον, με ρυθμὸν, με ἀκριβὲς ζύγισμα.
- Σοφ. Σολ. 11,21 τὸ γὰρ μεγάλως ἰσχύειν πάρεστί σοι πάντοτε, καὶ κράτει βραχίονός σου τίς ἀντιστήσεται;
- Σοφ. Σολ. 11,21 Διότι ἡ ἀπειρος δυνάμεις σου εὐρίσκεται πάντοτε κοντὰ σου. Εἰς δε τὴν κυριαρχίαν τῆς παντοδυναμίου δεξιάς σου ποιός ἠμπορεῖ να ἀντισταθῆ;
- Σοφ. Σολ. 11,22 ὅτι ὡς ῥοπή ἐκ πλαστίγγων ὅλος ὁ κόσμος ἐναντίον σου καὶ ὡς ῥάνις δρόσου ὀρθρινὴ κατελθοῦσα ἐπὶ γῆν.
- Σοφ. Σολ. 11,22 Διότι ὅλος ὁ κόσμος ἐνώπιόν σου εἶναι σαν μία ἀπλὴ κλίσις πλάστιγγας καὶ σαν σταγὸνα πρωϊνῆς δρόσου, ἡ οποία κατεβαίνει εἰς τὴν γην.
- Σοφ. Σολ. 11,23 ἔλεεῖς δὲ πάντας, ὅτι πάντα δύνασαι, καὶ παρορᾷς ἀμαρτήματα ἀνθρώπων εἰς μετάνοιαν.
- Σοφ. Σολ. 11,23 Σὺ ἐλεεῖς ὅλους, διότι δύνασαι τα πάντα, παραβλέπεις δε τα ἀμαρτήματα των ἀνθρώπων, δια να ὠδηγήσῃς αὐτοὺς εἰς μετάνοιαν.
- Σοφ. Σολ. 11,24 ἀγαπᾷς γὰρ τὰ ὄντα πάντα καὶ οὐδὲν βδελύσσει, ὧν ἐποίησας· οὐδὲ γὰρ ἂν μισῶν τι κατεσκεύασας.
- Σοφ. Σολ. 11,24 Ἀγαπᾷς ὅλα τα δημιουργήματα καὶ κανένα ἀπὸ ἐκεῖνα, τα οποία εδημιούργησες, δεν το ἀποστρέφεται. Διότι οὐδέποτε θα εδημιούργεις κάτι, εἴαν αὐτὸ το ἐμισούσας.
- Σοφ. Σολ. 11,25 πῶς δὲ ἔμεινεν ἂν τι, εἰ μὴ σὺ ἠθέλησας ἢ τὸ μὴ κληθὲν ὑπὸ σοῦ διετηρήθη;
- Σοφ. Σολ. 11,25 Πως δε ἦτο δυνατόν να παραμείνῃ, κάτι ὑπάρχον, αν συ δεν το ἠθέλησας; Ἡ πως θα ἦτο δυνατόν να διατηρηθῆ κάτι, το ὁποῖον συ δεν το ἔφερες εἰς ὑπαρξιν;
- Σοφ. Σολ. 11,26 φείδη δὲ πάντων, ὅτι σὰ ἐστὶ, δέσποτα φιλόψυχε.
- Σοφ. Σολ. 11,26 Σπλαγχνίζεσαι καὶ λυπείσαι τα πάντα, διότι ὅλα εἶναι ἰδικὰ σου, Κυριε· ἀνήκουν εἰς σέ, ὁ ὁποῖος ἀγαπᾷς τας ψυχὰς μας.

ΣΟΦΙΑ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ 12

- Σοφ. Σολ. 12,1 Τὸ γὰρ ἄφθαρτόν σου πνεῦμά ἐστὶν ἐν πᾶσι.
- Σοφ. Σολ. 12,1 Ἀγαπᾷς, Κυριε, τα πάντα, διότι τὸ αἰώνιον ἀφθαρτόν Πνεῦμα σου εὐρίσκεται εἰς ὅλα τα κτίσματα.
- Σοφ. Σολ. 12,2 διὸ τοὺς παραπίπτοντας κατ' ὀλίγον ἐλέγχεις καὶ ἐν οἷς ἀμαρτάνουσιν ὑπομιμνήσκων νοουθετεῖς, ἵνα ἀπαλλαγέντες τῆς κακίας πιστεῦσωσιν ἐπὶ σέ, Κύριε.
- Σοφ. Σολ. 12,2 Δια τοῦτο τοὺς ἀμαρτάνοντας τιμωρεῖς ἐλαφρῶς καὶ με ἐπεικείαν καὶ δι' ἐκείνων, με τα οποία ἀμαρτάνουν, τοὺς υπενθυμίζεις τὸ καθήκον των, τοὺς συμβουλεύεις να ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὴν κακότητα καὶ να πιστεῦσουν εἰς σέ, Κυριε.
- Σοφ. Σολ. 12,3 καὶ γὰρ τοὺς παλαιούς οἰκήτορας τῆς ἀγίας σου γῆς μισήσας
- Σοφ. Σολ. 12,3 Τοὺς παλαιούς κατοίκους τοὺς- εἰδωλολάτρας- τῆς ἀγίας χώρας σου ἐμίσησας, Κυριε,
- Σοφ. Σολ. 12,4 ἐπὶ τῷ ἔχθιστα πράσσειν ἔργα φαρμακειῶν καὶ τελετὰς ἀνοσίους
- Σοφ. Σολ. 12,4 διότι εἶχαν ἐπιδοθῆ να πράττουν τα ἀπαισία ἔργα τῆς μαγείας καὶ τας ἀνιέρους τελετὰς.
- Σοφ. Σολ. 12,5 τέκνων τε φονέας ἀνελεήμονας καὶ σπλαγχνοφάγων ἀνθρωπίνων σαρκῶν θοῖναν καὶ αἵματος, ἐκ μέσου μύστας θιάσου
- Σοφ. Σολ. 12,5 Εἰς τας τελετὰς ἐκεῖνας αὐτοῖ, σκληροὶ καὶ ἀνελεήμονες, ἐφόνευον τα τέκνα των, παρεκάθητο ἀνάμεσα εἰς οπαδοὺς εἰδωλολατρικῶν μυστηριακῶν τελετῶν, εἰς συμπόσια κατὰ τα οποία ἔτρωγαν σπλάγγνα ἀνθρώπων,

- ανθρωπίνας σάρκας και αίμα.
- Σοφ. Σολ. 12,6 καὶ αὐθέντας γονεῖς ψυχῶν ἀβοηθήτων, ἐβουλήθης ἀπολέσαι διὰ χειρῶν πατέρων ἡμῶν,
Σοφ. Σολ. 12,6 Οἱ σκληροὶ αὐτοὶ γονεῖς ἦσαν φονεῖς τῶν ἀνυπεράσπιστων ἀθῶν παιδιῶν τῶν και συ, λοιπὸν, ἀπεφάσισες νὰ ἐξοντώσης αὐτοὺς με τὰ χέρια τῶν προγόνων μας.
- Σοφ. Σολ. 12,7 ἵνα ἀξίαν ἀποικίαν δέξῃται Θεοῦ παιδῶν ἢ παρὰ σοὶ πασῶν τιμιωτάτη γῆ.
Σοφ. Σολ. 12,7 Τοῦτο δέ, ἵνα ἡ τιμιωτάτη ἐνώπιόν σου αὐτὴ χώρα καθαρθῇ ἀπὸ το μόλυσμα τῶν εἰδωλολατρῶν καὶ γίνῃ ἀξία, νὰ δεχθῇ τοὺς ἀνθρώπους σου οἱ ὁποῖοι εἶχαν μεταναστεύσει ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον.
- Σοφ. Σολ. 12,8 ἀλλὰ καὶ τούτων ὡς ἀνθρώπων ἐφείσω ἀπέστειλάς τε προδρόμους τοῦ στρατοπέδου σου σφῆκας, ἵνα αὐτοὺς κατὰ βραχὺ ἐξολοθρεύσωσιν.
Σοφ. Σολ. 12,8 Ἐν τούτοις καὶ αὐτοὺς τοὺς εἰδωλολάτρας τοὺς ἐλυπήθης ὡς ἀνθρώπους καὶ ἐστειλες ὡς προδρόμους τοῦ ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ σφῆκας, δια νὰ τοὺς καταστρέψουν ὀλίγον κατ' ὀλίγον.
- Σοφ. Σολ. 12,9 οὐκ ἀδυνατῶν ἐν παρατάξει ἀσεβεῖς δικαίους ὑποχειρίους δοῦναι ἢ θηρίους δεινοῖς ἢ λόγῳ ἀποτόμῳ ὑφ' ἐν ἐκτρίψαι,
Σοφ. Σολ. 12,9 Τοῦτο δε οχι, διότι ἦτο ἀδύνατον εἰς σε δια πολέμου καὶ μάχης νὰ καταστήσῃς τοὺς ἀσεβεῖς αὐτοὺς υποχειρίους στους δικαίους, ἢ νὰ τοὺς παραδώσῃς εἰς φοβερά θηρία, ἢ νὰ τοὺς καταστρέψῃς με μίαν ὀργίλην διαταγὴν σου·
- Σοφ. Σολ. 12,10 κρίνων δὲ κατὰ βραχὺ ἐδίδους τόπον μετανοίας, οὐκ ἀγνοῶν ὅτι πονηρὰ ἢ γένεσις αὐτῶν καὶ ἔμφυτος ἢ κακία αὐτῶν καὶ ὅτι οὐ μὴ ἀλλαγῇ ὁ λογισμὸς αὐτῶν εἰς τὸν αἰῶνα.
Σοφ. Σολ. 12,10 ἀλλὰ, ἐν τῇ ἀγαθότητι σου, ἐκρίνες καλὸν ὀλίγον κατ' ὀλίγον νὰ τοὺς τιμωρῆς καὶ παρείχῃς ἔτσι καιρὸν καὶ τόπον μετανοίας εἰς αὐτοὺς, ἀν καὶ ἐγνώριζες, ὅτι ἡ γενεὰ τῶν ἦτο πονηρὰ καὶ διεφθαρμένη. Ἐμφυτος υπήρχε μέσα τῶν ἡ κακία καὶ ὅτι δεν ἐπρόκειτο ποτὲ νὰ ἀλλάξῃ ἡ νοοτροπία τῶν.
- Σοφ. Σολ. 12,11 σπέρμα γὰρ ἦν κατηραμένον ἀπ' ἀρχῆς, οὐδὲ εὐλαβούμενός τινα ἐφ' οἷς ἡμάρτανον ἄδειαν ἐδίδους,
Σοφ. Σολ. 12,11 Διότι οἱ Χαναναῖοι ἦσαν γενεὰ κατηραμένη ἐκ ἀρχῆς καὶ κανένα ἐξ αὐτῶν ἀπολύτως δεν ἐφοβείσο, ὥστε υποχωρῶν νὰ δίδῃς εἰς αὐτοὺς τὴν ἄδειαν δι' ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἡμάρταναν.
- Σοφ. Σολ. 12,12 τίς γὰρ ἐρεῖ· τί ἐποίησας; ἢ τίς ἀντιστήσεται τῷ κρίματί σου; τίς δὲ ἐγκαλέσει σοὶ κατὰ ἐθνῶν ἀπολωλότων, ἃ σὺ ἐποίησας; ἢ τίς εἰς κατάστασίν σοι ἐλεύσεται ἔκδικος κατὰ ἀδίκων ἀνθρώπων;
Σοφ. Σολ. 12,12 Διότι, ποιὸς θα πῇ εἰς σέ, τι ἐκάμες; Ἡ ποιὸς θα ἀντισταθῇ καὶ θα φέρῃ ἀντίρρησην εἰς τὴν δικαίαν σου ἀπόφασιν; Ποιὸς δὲ ποτὲ θα σε κατηγορήσῃ δια τὴν καταστροφήν τῶν ἐθνῶν, τὰ ὁποῖα συ ἐδημιούργησες; Ἡ ποιὸς θα ἀντιδικήσῃ ἐνώπιόν σου εἰς υπεράσπισιν τῶν ἀσεβῶν ἀνθρώπων;
- Σοφ. Σολ. 12,13 οὔτε γὰρ Θεὸς ἐστὶ πλην σου, ὃ μέλει περὶ πάντων, ἵνα δείξῃς ὅτι οὐκ ἀδίκως ἐκρίνας,
Σοφ. Σολ. 12,13 Οχι· δεν ὑπάρχει ἄλλος Θεὸς πλην σου, ὁ ὁποῖος νὰ φροντίξῃ περὶ ὅλων τῶν πραγμάτων, δια νὰ δείξῃς εἰς αὐτὸν ὅτι δικαίως καὶ ὀρθῶς ἐκρίνες καὶ ἐδίκασες.
- Σοφ. Σολ. 12,14 οὔτε βασιλεὺς ἢ τύραννος ἀντοφθαλμῆσαι δυνήσεται σοὶ περὶ ὧν ἐκόλασας,
Σοφ. Σολ. 12,14 Οὔτε κανένας βασιλεὺς ἢ ἀρχὼν θα ἠμπορήσῃ ποτὲ, νὰ σε κυττάξῃ κατὰματα καὶ νὰ υποστηρίξῃ ἐκεῖνους, τοὺς ὁποῖους συ ἐτιμώρησες.
- Σοφ. Σολ. 12,15 δίκαιος δὲ ὧν δικαίως τὰ πάντα διέπεις, αὐτὸν τὸν μὴ ὀφείλοντα κολασθῆναι καταδικάσαι ἀλλότριον ἡγούμενος τῆς σῆς δυνάμεως.
Σοφ. Σολ. 12,15 Ἀκριβῶς δέ, διότι εἶσαι ὁ ἀπολύτως δίκαιος, δικαίως τὰ πάντα ἐπιβλέπεις καὶ κυβερνάς. Ἐτσι ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος δεν εἶναι υπεύθυνος τιμωρίας, τὸν θεωρεῖς ἀπῆλλαγμένον τῆς ἰδικῆς σου καταδικαστικῆς δυνάμεως.
- Σοφ. Σολ. 12,16 ἢ γὰρ ἰσχύς σου δικαιοσύνης ἀρχή, καὶ τὸ πάντων σε δεσπόζειν πάντων φείδου ποιεῖ.
Σοφ. Σολ. 12,16 Διότι ἡ δυνάμις σου εἶναι ἀρχὴ καὶ θεμέλιον τῆς δικαιοσύνης. Καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι συ εἶσαι ὁ Κυριὸς τῶν πάντων, σε κάμνει νὰ λυπῆσαι ὅλους.
- Σοφ. Σολ. 12,17 ἰσχὺν γὰρ ἐνδείκνυσαι ἀπιστούμενος ἐπὶ δυνάμεως τελειότητι καὶ ἐν τοῖς εἰδόσι τὸ θράσος ἐξελέγγεις.
Σοφ. Σολ. 12,17 Δεικνύεις ὁμῶς τὴν ἰσχὺν σου εἰς ἐκεῖνους, οἱ ὁποῖοι ἀπιστοῦν εἰς τὴν τελειότητα τῆς δυνάμεώς σου. Τιμωρεῖς δε τὴν θρασύτητα ἐκεῖνων, οἱ ὁποῖοι γνωρίζουν, ἀλλὰ ἀρνοῦνται, τὴν δυνάμιν σου.
- Σοφ. Σολ. 12,18 σὺ δὲ δεσπόζων ἰσχύος ἐν ἐπιεικείᾳ κρίνεις καὶ μετὰ πολλῆς φειδοῦς διοικεῖς ἡμᾶς· πάρεστι γὰρ σοὶ, ὅταν θέλῃς, τὸ δύνασθαι.
Σοφ. Σολ. 12,18 Συ, ὁ ὁποῖος δια τῆς ἀπειρου δυνάμεώς σου κυριαρχεῖς ἐπὶ πάντων, κρίνεις με ἐπιεικείας, καὶ με πολλὴν συμπάθειαν κυβερνάς καὶ κατευθύνεις ὅλους μας. Διότι εἶναι παρούσα πάντοτε εἰς σε ἡ παντοδυναμία, ὥστε, ὅταν θέλῃς, νὰ τὴν χρησιμοποιήσῃς.
- Σοφ. Σολ. 12,19 Ἐδίδαξας δὲ σοὺ τὸν λαὸν διὰ τῶν τοιούτων ἔργων, ὅτι δεῖ τὸν δίκαιον εἶναι φιλάνθρωπον· καὶ εὐέλπιδας ἐποίησας τοὺς υἱοὺς σου ὅτι δίδως ἐπὶ ἁμαρτήμασι μετάνοιαν.
Σοφ. Σολ. 12,19 Δια μέσου δε αὐτῶν τῶν ἔργων σου ἐδίδαξες τὸν λαὸν σου, ὅτι πρέπει ὁ δίκαιος νὰ εἶναι καὶ φιλάνθρωπος. Ἐκάμες τὰ παιδιὰ σου νὰ ἔχουν ἀγαθὰς καὶ εἰς σε στηριγμένας τὰς ἐλπίδας τῶν, διότι συ δίδεις καιρὸν μετανοίας καὶ παρέχεις ἀφεσιν εἰς τὰ ἁμαρτήματα τῶν ἀνθρώπων.
- Σοφ. Σολ. 12,20 εἰ γὰρ ἐχθροὺς παιδῶν σου καὶ ὀφειλομένους θανάτῳ μετὰ τῆς αὐτῆς ἐτιμώρησας προσοχῆς καὶ διέσεως,

- Σοφ. Σολ. 12,20 Διὺτι ἐάν τους εχθρούς των δούλων σου, οι οποίοι ἐξ αιτίας των αμαρτιῶν των ἦσαν ἀξιοὶ θανάτου και ἐξοντώσεως, με τόσην προσοχὴν και ἐπιείκειαν τους ἐτιμώρησες, ἀφοῦ προηγουμένως παρεχώρησες εἰς αὐτοὺς χρόνον και καιρὸν δια να μετανοήσουν και ἀπαλλαγούν ἀπὸ τὰς κακίας,
- Σοφ. Σολ. 12,21 μετὰ πόσης ἀκριβείας ἔκρινας τοὺς υἱοὺς σου, ὧν τοῖς πατράσιν ὄρκους και συνθήκας ἔδωκας ἀγαθῶν ὑποσχέσεων;
- Σοφ. Σολ. 12,21 με πόσην, λοιπὸν, καλωσύνην και ἐπιείκειαν ἔκρινες και θα κρίνης τὰ παιδιὰ σου, με τους προπάτορας των ὁποίων συνήψες συνθήκας και ὑπεσχέθης με ὄρκους πλούσια αγαθά;
- Σοφ. Σολ. 12,22 Ἡμᾶς οὖν παιδεύων τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν ἐν μυριότητι μαστιγοῖς, ἵνα σου τὴν ἀγαθότητα μεριμνῶμεν κρίνοντες, κρινόμενοι δὲ προσδοκῶμεν ἔλεος.
- Σοφ. Σολ. 12,22 Ἐνῶ δε ἡμᾶς μας παιδαγωγῆς δια των ελαφρῶν θλίψεων, μαστιγώνεις πολλαπλασίως τους εχθροὺς μας, δια να σκεπτῶμεθα τὴν καλωσύνην σου, ὅταν ἀφ' ἐνός μεν ἡμεῖς κρίνωμεν τους ἄλλους, ἀφ' ἐτέρου δε πρόκειται να κριθῶμεν αὐτὸ σε και να ἐλπίζωμεν ἔτσι στο ἔλεός σου.
- Σοφ. Σολ. 12,23 ὄθεν και τοὺς ἐν ἀφροσύνη ζωῆς βίωσαντας ἀδίκους διὰ τῶν ἰδίων ἐβασάνισας βδελυγμάτων·
- Σοφ. Σολ. 12,23 Ἰδοὺ, λοιπὸν, διατὶ τους ἀσεβεῖς, οι ὁποῖοι ἐπέρασαν τὴν ζωὴν των μέσα εἰς τὰς ἀφροσύνας τῆς αμαρτίας, τους ἐτιμώρησες με τὰ ἰδικὰ των εἰδωλολατρικὰ βδελύγματα.
- Σοφ. Σολ. 12,24 και γὰρ τῶν πλάνης ὁδῶν μακρότερον ἐπλανήθησαν, θεοὺς ὑπολαμβάνοντες τὰ και ἐν ζώοις τῶν ἐχθρῶν ἄτιμα, νηπιῶν δίκην ἀφρόνων ψευσθέντες.
- Σοφ. Σολ. 12,24 Διότι αὐτοὶ ἐπλανήθησαν βαδίσαντες πολὺ μακρότερον ἀπὸ κάθε ὁδὸν πλάνης, διότι εθεώρουν ὡς θεοὺς τὰ ζῶα τὰ σχαμερὰ και ἀπεχθὴ μεταξύ και αὐτῶν ἀκόμη των ζῶων, και παρεπλανήθησαν ἐτσι σαν μικρὰ ἀνόητα παιδιὰ.
- Σοφ. Σολ. 12,25 διὰ τοῦτο ὡς παισὶν ἀλογίστοις τὴν κρίσιν εἰς ἐμπαιγμὸν ἔπεμψας,
- Σοφ. Σολ. 12,25 Δια τοῦτο, ὡς ἐάν ἐπρόκειτο να κρίνης ἀνόητα παιδιὰ, ἔστειλες εἰς αὐτοὺς μίαν μικρὰν παιδικὴν τιμωρίαν.
- Σοφ. Σολ. 12,26 οἱ δὲ παιγνίοις ἐπιτιμήσεως μὴ νοθετηθέντες ἀξίαν Θεοῦ κρίσιν πειράσουσιν.
- Σοφ. Σολ. 12,26 Ἐπειδὴ ὁμως ἐκεῖνοι δεν ἐσυνετίσθησαν με τὴν μικρὰν και ὡς εἶδος παιγνιδίου τιμωρίαν, που τους ἔστειλες, ἐδοκίμασαν και θα δοκιμάσουν ἀνταξίαν τῆς ἀμελείας των τὴν δικαίαν κρίσιν του Θεοῦ.
- Σοφ. Σολ. 12,27 ἐφ' οἷς γὰρ αὐτοὶ πάσχοντες ἠγανάκτουν, ἐπὶ τούτοις, οὐς ἐδόκουν θεοὺς, ἐν αὐτοῖς κολαζόμενοι, ἰδόντες ὄν πάλοι ἠρνοῦντο εἰδέναι Θεὸν ἐπέγνωσαν ἀληθῆ· διὸ και τὸ τέρμα τῆς καταδίκης ἐπ' αὐτοὺς ἐπῆλθεν.
- Σοφ. Σολ. 12,27 Διότι αὐτοὶ ὑπέφεραν και κατεθλίβοντο ἀπὸ τὰ πράγματα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα εθεωρούσαν ὡς θεοὺς, ἐτιμωροῦντο δε ἐξ αὐτῶν και εἶδαν και ἀνεγνώρισαν ὡς ἀληθινὸν Θεὸν ἐκεῖνον, τον ὁποῖον παλαιότερα εἶχον ἀρνηθῆ. Και ἐπιτέλους ἐπῆλθεν ἐναντίον αὐτῶν ἡ τελικὴ καταδίκη.

ΣΟΦΙΑ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ 13

- Σοφ. Σολ. 13,1 Μάταιοι μὲν γὰρ πάντες ἄνθρωποι φύσει, οἷς παρῆν Θεοῦ ἀγνώσια και ἐκ τῶν ὀρωμένων ἀγαθῶν οὐκ ἴσχυσαν εἰδέναι τὸν ὄντα οὔτε τοῖς ἔργοις προσχόντες ἐπέγνωσαν τὸν τεχνίτην·
- Σοφ. Σολ. 13,1 Ἀνόητοι και ευτελεῖς κατὰ βάθος εἶναι οι ἄνθρωποι, στους ὁποῖους ἐπικρατεῖ ἀγνοία Θεοῦ και οι ὁποῖοι δεν κατάρθωσαν ἀπὸ τὰ δρώμενα ωραῖα δημιουργήματα να γνωρίσουν τον ἕνα και μόνον ὑπάρχοντα Θεόν, και, ἐπειδὴ δεν ἐπρόσεξαν τὰ ἔργα του, δεν ἐπίστευσαν στον καλλιτέχνην τῆς δημιουργίας.
- Σοφ. Σολ. 13,2 ἀλλ' ἢ πῦρ ἢ πνεῦμα ἢ ταχινὸν ἀέρα ἢ κύκλον ἄστρων ἢ βίαιον ὕδωρ ἢ φωστήρας οὐρανοῦ πρυτάνεις κόσμου θεοὺς ἐνόμισαν.
- Σοφ. Σολ. 13,2 Ἀλλὰ εθεώρησαν θεοὺς, κυβερνήτας και ἀρχοντας του κόσμου, το πῦρ ἢ τον ἄνεμον ἢ τον λεπτὸν και ευκίνητον ἀέρα ἢ τους κύκλους των ἀστέρων ἢ το ὀρμητικὸν νερό, ἢ τους φωστήρας του οὐρανοῦ, τον ἥλιον και τὴν σελήνην.
- Σοφ. Σολ. 13,3 ὧν εἰ μὲν τῇ καλλονῇ τερπόμενοι ταῦτα θεοὺς ὑπελάμβανον, γνώτωσαν πόσῳ τούτων ὁ δεσπότης ἐστὶ βελτίων, ὁ γὰρ τοῦ κάλλους γενεσιάρχης ἔκτισεν αὐτὰ·
- Σοφ. Σολ. 13,3 Ἐάν μὲν, λοιπὸν, οι εἰδωλόλατραι τερπόμενοι ἀπὸ τὴν ωραιότητα των δημιουργημάτων αὐτῶν τὰ εθεώρησαν ὡς θεοὺς, ἀς μάθουν πόσον καλύτερος και ἀνώτερος εἶναι ὁ κυρίαρχος και δημιουργὸς αὐτῶν· διότι ἡ πηγὴ και ἡ αἰτία του κάλλους, ὁ Θεός, ἐδημιούργησεν αὐτὰ.
- Σοφ. Σολ. 13,4 εἰ δὲ δύνάμιν και ἐνέργειαν ἐκπλαγέντες νοησάτωσαν ἀπ' αὐτῶν πόσῳ ὁ κατασκευάσας αὐτὰ δυνατώτερός ἐστιν·
- Σοφ. Σολ. 13,4 Ἐάν δε ἡ δύναμις και ἡ δραστηριότης αὐτῶν τους κατέπληξεν, ἀς ἐνοήσουν ἀπὸ τὰ δημιουργήματα αὐτὰ πόσον ἀπείρωσ ἰσχυρότερος εἶναι ἐκεῖνος, που τὰ κατεσκεύασε.
- Σοφ. Σολ. 13,5 ἐκ γὰρ μεγέθους καλλονῆς κτισμάτων ἀναλόγως ὁ γενεσιουργὸς αὐτῶν θεωρεῖται.
- Σοφ. Σολ. 13,5 Διότι ἀπὸ το μεγαλεῖον και τὴν καλλονὴν των δημιουργημάτων ἀνάγεται κανεῖς εἰς τὴν θεώρησιν του Θεοῦ, κατ' ἀναλογίαν.

- Σοφ. Σολ. 13,6 ἀλλ' ὅμως ἐπὶ τούτοις ἔστι μέμψις ὀλίγη, καὶ γὰρ αὐτοὶ τάχα πλανῶνται Θεὸν ζητοῦντες καὶ θέλοντες εὐρεῖν·
- Σοφ. Σολ. 13,6 Ἀλλ' ὅμως ἡ μορφή καὶ ἡ κατηγορία ἐναντίον αὐτῶν τῶν εἰδωλολατρῶν εἶναι μικρά, διότι αὐτοὶ ἀναζητοῦντες καὶ θέλοντες νὰ εὕρουν τὸν Θεὸν πλανῶνται.
- Σοφ. Σολ. 13,7 ἐν γὰρ τοῖς ἔργοις αὐτοῦ ἀναστρεφόμενοι διερευνῶσι καὶ πείθονται τῇ ὄψει, ὅτι καλὰ τὰ βλεπόμενα.
- Σοφ. Σολ. 13,7 Ἐν τούτοις εἶναι ἔνοχοι καὶ ἀσύγγνωστοι, διότι ζῶντες ἀνάμεσα εἰς τὰ θαυμαστά ἔργα τοῦ Θεοῦ τὰ διερευνοῦν καὶ πείθονται μετὰ τὰ ἴδια τῶν τὰ μάτια, ὅτι εἶναι καλὰ καὶ ωραῖα αὐτὰ, ποῦ βλέπουν.
- Σοφ. Σολ. 13,8 πάλιν δὲ οὐδ' αὐτοὶ συγγνωστοί·
- Σοφ. Σολ. 13,8 Ὡστε καὶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι δὲν εἶναι ἀξιοὶ πλήρους συγγνώμης διὰ τὴν ἀπιστίαν τῶν.
- Σοφ. Σολ. 13,9 εἰ γὰρ τοσοῦτον ἴσχυσαν εἰδῆναι, ἵνα δύνωνται στοχάσασθαι τὸν αἰῶνα, τὸν τούτων δεσπότην πῶς τάχιον οὐχ εὔρον;
- Σοφ. Σολ. 13,9 Διότι εἰάν κατῶρθωσαν τόσον πολὺ νὰ προχωρήσουν εἰς γνῶσιν, ὥστε νὰ δύνανται νὰ γνωρίσουν τὸν κόσμον, πόσον ευκολώτερα καὶ ταχύτερα θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχουν εὐρεῖ τὸν Δημιουργόν τοῦ κόσμου;
- Σοφ. Σολ. 13,10 Ταλαίπωροι δὲ καὶ ἐν νεκροῖς αἱ ἐλπίδες αὐτῶν, οἵπινες ἐκάλεσαν θεοῦς ἔργα χειρῶν ἀνθρώπων, χρυσὸν καὶ ἄργυρον τέχνης ἐμμελέτημα καὶ ἀπεικάζματα ζῶων ἢ λίθων ἄχρηστον χειρὸς ἔργον ἀρχαίας.
- Σοφ. Σολ. 13,10 Ταλαίπωροι δὲ εἶναι αὐτοὶ καὶ ἔχουν θέσει τὰς ἐλπίδας τῶν εἰς τὰ νεκρά καὶ ἀψυχα εἰδῶλα. Αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι ὠνόμασαν θεοῦς τῶν ἔργα χειρῶν ἀνθρώπων, καμωμένα ἀπὸ χρυσὸν καὶ ἄργυρον, κατειργασμένα μετὰ τέχνην, διάφορα ὁμοιώματα ζῶων ἢ κάποιον ἀνωφελεῖ λίθον, γλυπτὸν κάποιου ἀρχαίας χειρὸς.
- Σοφ. Σολ. 13,11 εἰ δὲ καὶ τις ὑλοτόμος τέκνων εὐκίνητον φυτὸν ἐκπρίσας περιέξυσεν εὐμαθῶς πάντα τὸν φλοιὸν αὐτοῦ καὶ τεχνησάμενος εὐπρεπῶς κατεσκεύασε χρήσιμον σκεῦος εἰς ὑπηρεσίαν ζωῆς,
- Σοφ. Σολ. 13,11 Ἀς πάρωμεν ἓνα ξυλοκόπον, ἓνα ξυλουργόν. Αὐτὸς ἐπρίονισεν ἓναν κατάλληλον ξύλινον κορμόν. Ἐξῆσεν αὐτὸν ὀλόγυρα καὶ ἀφῆρσε μετὰ τέχνην ὅλον τὸν φλοιόν. Ἐπειτα ἐπεξεργάσθη μετὰ δεξιότητα τὸν κορμόν καὶ κατεσκεύασε κάποιον χρήσιμον σκεῦος διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τῆς καθημερινῆς ζωῆς του.
- Σοφ. Σολ. 13,12 τὰ δὲ ἀποβλήματα τῆς ἐργασίας εἰς ἐτοιμασίαν τροφῆς ἀναλώσας ἐνεπλήσθη·
- Σοφ. Σολ. 13,12 Τὰ ξύλινα δὲ καὶ περιττὰ πλέον ἀποκόμματα ἀπὸ τὴν ἐργασίαν τοῦ αὐτοῦ, τὰ ἐχρησιμοποίησεν εἰς τὸ πυρ, διὰ νὰ παρασκευάσῃ τὴν τροφήν. Ἐφαγε καὶ ἐχόρτασεν.
- Σοφ. Σολ. 13,13 τὸ δὲ ἐξ αὐτῶν ἀπόβλημα εἰς οὐθέν εὐχρηστον, ξύλον σκολιὸν καὶ ὄζοις συμπεφλεκός, λαβὼν ἔγλυψεν ἐν ἐπιμελείᾳ ἀργίας αὐτοῦ καὶ ἐμπειρία συνέσεως ἐτύπωσεν αὐτό, ἀπέικασεν αὐτὸ εἰκόνι ἀνθρώπου
- Σοφ. Σολ. 13,13 Ἐνα ὅμως ἀπὸ τὰ ξύλινα αὐτὰ ἀπορρίματα, ἐντελῶς ἀχρηστον, ξύλον στραβόν καὶ γεμάτον ἀπὸ ῥόζους το ἐπῆρε καὶ κατὰ τὰς ὥρας, ποῦ δὲν εἶχεν ἄλλην ἀπασχόλησιν, το ἐσκάλισε καὶ μετὰ τὴν σοφὴν τοῦ πείραν ἔδωσεν εἰς αὐτὸ ἓνα ὠρισμένον τύπον. Το ἐμορφοποίησε σύμφωνα μετὰ τὴν εἰκόνα τοῦ ἀνθρώπου,
- Σοφ. Σολ. 13,14 ἢ ζῶψιν τινὶ εὐτελεῖ ὁμοίωσεν αὐτό, καταχρίσας μίλτω καὶ φύκει ἐρυθίνης χροῖαν αὐτοῦ, καὶ πᾶσαν κηλῖδα τὴν ἐν αὐτῷ καταχρίσας
- Σοφ. Σολ. 13,14 ἡ τοῦ ἔδωσεν τὴν μορφήν ἐνός εὐτελοῦς ζώου. Το ἤλειψε μετὰ μίλτον (βαφὴν κοκκίνην) καὶ μετὰ κατάλληλα φύκια τοῦ ἔδωκε ἐρυθρὸν χρῶμα εἰς τὴν ἐπιφάνειάν του καὶ ἐσκέπασεν ἔτσι κατὰ κηλῖδα τοῦ.
- Σοφ. Σολ. 13,15 καὶ ποιήσας αὐτῷ αὐτοῦ ἄξιον οἶκημα, ἐν τοίχῳ ἔθηκεν αὐτὸ ἀσφαλισάμενος σιδήρῳ.
- Σοφ. Σολ. 13,15 Ἀφοῦ δὲ ἔκτισε δι' αὐτὸ ἓνα ἀνάξιον οἶκον, ἓνα ναόν, το ἔθεσεν ἐπὶ τὸν τοίχον καὶ το ἐστερέωσεν ἀσφαλῶς μετὰ σίδηρον, διὰ νὰ μὴ πέσῃ κάτω εἰς τὸ ἔδαφος.
- Σοφ. Σολ. 13,16 ἵνα μὲν οὖν μὴ καταπέση, προενόησεν αὐτοῦ εἰδῶς ὅτι ἀδυνατεῖ ἑαυτῷ βοηθῆσαι· καὶ γὰρ ἔστιν εἰκὼν καὶ χρεῖαν ἔχει βοηθείας.
- Σοφ. Σολ. 13,16 Κατὰ αὐτὸν τὸν τρόπον, δηλαδὴ, ἐπρονόησεν, ὥστε αὐτὸ νὰ μὴ πέσῃ κατὰ γῆς γνωρίζων ὅτι δὲν δύναται αὐτὸ νὰ βοηθήσῃ τὸν ἑαυτὸν τοῦ, διότι εἶναι ἀπλῶς κάποιον ἀψυχὸν εἰκὼν καὶ ἔχει ἀνάγκην βοηθείας.
- Σοφ. Σολ. 13,17 περὶ δὲ κτημάτων καὶ γάμων αὐτοῦ καὶ τέκνων προσευχόμενος, οὐκ αἰσχύνεται τῷ ἀψύχῳ προσλαλῶν καὶ περὶ μὲν ὑγιείας τὸ ἀσθενὲς ἐπικαλεῖται,
- Σοφ. Σολ. 13,17 Ἐνῷ λοιπὸν τέτοιο εἶναι τὸ ἀψυχὸν κατασκευάσμα, ἐν τούτοις προσεύχεται πρὸς αὐτὸ καὶ το παρακαλεῖ διὰ τὰ κτήματά του, διὰ τοὺς γάμους τοῦ καὶ διὰ τὰ τέκνα τοῦ. Καὶ δὲν ἐντρέπεται νὰ ὁμιλήσῃ εἰς τὸ ἀψυχὸν αὐτὸ εἰδῶλον καὶ νὰ ἐπικαλεῖται τὸ ἀσθενὲς αὐτὸ κατασκευάσμα τῶν χειρῶν τοῦ περὶ τῆς υγιείας.
- Σοφ. Σολ. 13,18 περὶ δὲ ζωῆς τῶν νεκρῶν ἀξιοῖ, περὶ δὲ ἐπικουρίας τὸ ἀπειρότατον ἰκετεύει, περὶ δὲ ὁδοιπορίας τὸ μὴδὲ βάσει χρῆσθαι δυνάμενον,
- Σοφ. Σολ. 13,18 Νὰ ἀξιῶν καὶ νὰ ἐπιζητῇ ζωὴν ἀπὸ τῶν νεκρῶν· νὰ ἰκετεύῃ τὸ ἐντελῶς ἀνίσχυρον αὐτὸ ξόανον καὶ νὰ ζητῇ βοήθειαν εἰς τὰ ταξίδια τοῦ ἀπὸ αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀνίκανον νὰ χρησιμοποιήσῃ τὰ πόδια τοῦ.
- Σοφ. Σολ. 13,19 περὶ δὲ πορισμοῦ καὶ ἐργασίας καὶ χειρῶν ἐπιτυχίας τὸ ἀδρανέστατον ταῖς χερσὶν εὐδράνειαν αἰτεῖται.
- Σοφ. Σολ. 13,19 Διὰ τὴν ἐπιτυχίαν δὲ τῶν ἐργασιῶν τοῦ καὶ τὴν ἐξασφάλισιν τῶν μέσων τῆς συντηρήσεώς του, ζητεῖ δυνάμιν καὶ δραστηριότητα ἀπὸ ἐκείνου, ποῦ δὲν ἠμπορεῖ οὐδὲ ἐπ' ἐλάχιστον νὰ κινήσῃ τὰ χεῖρα τοῦ.

- Σοφ. Σολ. 14,1 Πλοῦν τις πάλιν στελλόμενος καὶ ἄγρια μέλλων διοδεύειν κύματα, τοῦ φέροντος αὐτὸν πλοίου σαθρότερον ξύλον ἐπιβοᾶται.
- Σοφ. Σολ. 14,1 Ἐάν πάλιν κανεῖς πρόκειται να ἐπιχειρήσῃ θαλασσινὸν ταξίδι καὶ μέλλει να διασχίσῃ ἄγρια κύματα, επικαλεῖται εἰς βοήθειάν του ἓνα ξύλινον εἶδωλον, ἀσυγκρίτως ἀδυνατώτερον ἀπὸ το πλοῖον, ἐπὶ του οποίου αὐτὸς ἐπιβαίνει.
- Σοφ. Σολ. 14,2 ἐκεῖνο μὲν γὰρ ὄρεξις πορισμῶν ἐπενόησε, τεχνίτις δὲ σοφία κατεσκεύασεν·
- Σοφ. Σολ. 14,2 Του μεν πλοίου το σχέδιον καὶ την κατασκευὴν ἐνέπνευσε η ἐπιθυμία του κέρδους, η δε τεχνίτρα σοφία το κατεσκεύασεν.
- Σοφ. Σολ. 14,3 ἡ δὲ σῆ, πάτερ, διακυβερνᾷ πρόνοια, ὅτι ἔδωκας καὶ ἐν θαλάσῃ ὁδὸν καὶ ἐν κύμασι τρίβον ἀσφαλῆ,
- Σοφ. Σολ. 14,3 Ὁμως, Πάτερ, η ἰδική σου πρόνοια κυβερνά καὶ κατευθύνει το πλοῖον τοῦτο, διότι συ εἶσαι ἐκεῖνος, που ἤνοιξες λεωφόρους εἰς την θάλασσαν καὶ ἀσφαλῆ δρόμον ἐπάνω εἰς τα κύματα,
- Σοφ. Σολ. 14,4 δεικνύς ὅτι δύνασαι ἐκ παντὸς σώζειν, ἵνα κἂν ἄνευ τέχνης τις ἐπιβῆ.
- Σοφ. Σολ. 14,4 καὶ ἐτσι δείχνεις ὅτι συ δύνασαι ἀπὸ κάθε κίνδυνον να σώζης τον ἄνθρωπον, ὥστε αὐτὸς, καὶ αν δεν ἔχη ναυτικὴν πείραν καὶ τέχνην, να ἠμπορῆ να ἐπιβιβάζεται στο πλοῖον δια το ταξίδι του.
- Σοφ. Σολ. 14,5 θέλεις δὲ μὴ ἄργά εἶναι τὰ τῆς σοφίας σου ἔργα, διὰ τοῦτο καὶ ἐλαχίστῳ ξύλῳ πιστεύουσιν ἄνθρωποι ψυχὰς καὶ διελθόντες κλύδωνα σχεδία διεσώθησαν.
- Σοφ. Σολ. 14,5 Δεν θέλεις τα ἔργα της ἰδικῆς σου σοφίας να εἶναι ἀκαρπα καὶ ἀσκοπα. Δια τοῦτο καὶ οἱ ἄνθρωποι τολμοῦν, ἐμπιστευόμενοι την ζωὴν των εἰς ἓνα μικρότατον ξύλον, να ἀντικρῦζον με θάρρος καὶ να διασχίζον την τρικυμίαν, ἔστω καὶ ἐπὶ μιας ξυλίνης σχεδίας, καὶ να σώζονται με αὐτήν.
- Σοφ. Σολ. 14,6 καὶ ἀρχῆς γὰρ ἀπολλυμένων ὑπερηφάνων γιγάντων, ἡ ἐλπίς τοῦ κόσμου ἐπὶ σχεδίας καταφυγοῦσα ἀπέλιπεν αἰῶνι σπέρμα γενέσεως τῆ σῆ κυβερνηθεῖσα χειρὶ.
- Σοφ. Σολ. 14,6 Κατὰ τας ἀρχὰς του κόσμου, ὅταν δια του κατακλυσμοῦ κατεστρέφοντο οἱ ὑπερήφανοι καὶ ἀμαρτωλοὶ γίγαντες, ολίγοι ἄνθρωποι, που ἦσαν ἐλπίς του κόσμου, ο Νῶε καὶ οἱ περὶ αὐτὸν, ἀφού κατέφυγαν εἰς την ξυλίνην κιβωτόν, η οποία ἐκυβερνάτο ἀπὸ το ἰδικόν σου χέρι, ἐσώθησαν καὶ ἀφήκαν στον κόσμον σπέρμα μιας νέας γενεάς.
- Σοφ. Σολ. 14,7 εὐλόγηται γὰρ ξύλον, δι' οὗ γίνεται δικαιοσύνη·
- Σοφ. Σολ. 14,7 Διότι εἶναι εὐλογημένον το ξύλον, το οποῖον χρησιμοποιεῖται δι' ἔργον δίκαιον.
- Σοφ. Σολ. 14,8 τὸ χειροποίητον δέ, ἐπικατάρατον αὐτὸν καὶ ὁ ποιήσας αὐτό, ὅτι ὁ μὲν εἰργάζετο, τὸ δὲ φθαρτὸν θεὸς ὠνομάσθη.
- Σοφ. Σολ. 14,8 Το ξύλινον ὅμως εἶδωλον εἶναι ἐπικατάρατον καὶ αὐτὸ καὶ ἐκεῖνος, ο οποῖος το κατεσκεύασε. Κατηραμένος ο ἄνθρωπος, διότι το κατεσκεύασε, κατηραμένος το ξύλινον αὐτὸ εἶδωλον, διότι, αν καὶ φθαρτὸν, ὠνομάσθη Θεός!
- Σοφ. Σολ. 14,9 ἐν ἴσῳ γὰρ μισητὰ Θεῷ καὶ ὁ ἀσεβῶν καὶ ἡ ἀσεβεία αὐτοῦ·
- Σοφ. Σολ. 14,9 Εἶναι ἐξ ἴσου μισητὸς στον Θεόν ο ἀσεβῆς καὶ τα ἀσεβῆ αὐτοῦ ἔργα.
- Σοφ. Σολ. 14,10 καὶ γὰρ τὸ πραχθὲν σὺν τῷ δράσαντι κολασθήσεται.
- Σοφ. Σολ. 14,10 Δια τοῦτο ἀκριβῶς καὶ το κατασκευασθὲν ἀμαρτωλὸν ἔργον θα καταδικασθῆ μαζῆ με τον δημιουργόν του.
- Σοφ. Σολ. 14,11 διὰ τοῦτο καὶ ἐν εἰδώλοις ἐθνῶν ἐπισκοπῆ ἔσται, ὅτι ἐν κτίσματι Θεοῦ εἰς βδέλυγμα ἐγενήθησαν καὶ εἰς σκάνδαλα ψυχῆς ἀνθρώπων καὶ εἰς παγίδα ποσὶν ἀφρόνων.
- Σοφ. Σολ. 14,11 Δια τοῦτο ο Κυριος θα ἐπισκεφθῆ, δια να τιμωρήσῃ τα εἶδωλα των εἰδωλολατρικῶν ἐθνῶν, διότι ἀνάμεσα εἰς τα δημιουργήματα του Θεοῦ εὐρέθησαν καὶ τα βδελυρά αὐτὰ εἶδωλα, σκάνδαλα δια να πίπτουν ψυχὰι ἀνθρώπων καὶ παγὶς ἀπωλείας δια τα πόδια των ἀσυνέτων.
- Σοφ. Σολ. 14,12 Ἀρχὴ γὰρ πορνείας ἐπίνοια εἰδώλων, εὗρεσις δὲ αὐτῶν φθορὰ ζωῆς.
- Σοφ. Σολ. 14,12 Διότι ἀρχὴ καὶ αἰτία της ἀποστασίας ἀπὸ τον Θεόν καὶ γενικῶς της ἀμαρτωλότητος εἶναι η ἐπινόησις των εἰδώλων. Η εφεύρεσις αὐτῶν εἶναι καταστροφή της ζωῆς των ἀνθρώπων.
- Σοφ. Σολ. 14,13 οὔτε γὰρ ἦν ἀπ' ἀρχῆς, οὔτε εἰς τὸν αἰῶνα ἔσται·
- Σοφ. Σολ. 14,13 Τα εἶδωλα αὐτὰ καὶ η εἰδωλολατρεία γενικώτερον οὔτε ἀπ' ἀρχῆς ὑπῆρχαν οὔτε καὶ στον αἰῶνα τον ἅπαντα θα παραμείνουν.
- Σοφ. Σολ. 14,14 κενοδοξία γὰρ ἀνθρώπων εἰσῆλθεν εἰς κόσμον, καὶ διὰ τοῦτο σύντομον αὐτῶν τέλος ἐπενόηθη.
- Σοφ. Σολ. 14,14 Λογῶ του ἐγωϊσμοῦ καὶ της ματαιοδοξίας των ἀνθρώπων εἰσῆλθεν η εἰδωλολατρεία στον κόσμον καὶ δια τοῦτο ἐπιφυλάσσεται στους εἰδωλολάτρας ἓνα σύντομον καὶ ἀπτόμον τέλος.
- Σοφ. Σολ. 14,15 ἄρῳ γὰρ πένθει τρυχόμενος πατήρ, τοῦ ταχέως ἀφαιρεθέντος τέκνου εἰκόνα ποιήσας, τὸν τότε νεκρὸν ἄνθρωπον νῦν ὡς Θεὸν ἐτίμησε καὶ παρέδωκε τοῖς ὑποχειρίοις μυστήρια καὶ τελετάς.
- Σοφ. Σολ. 14,15 Ἰδοὺ πῶς ἤρχισεν η εἰδωλολατρεία· ἓνας πατέρας ταλαιπωρούμενος καὶ βασανιζόμενος ἀπὸ τον πρόωρον θάνατον του παιδιοῦ του κατεσκεύασεν εἰκόνα αὐτοῦ του τέκνου του, το οποῖον λίαν ἐνωρίς ἀνηρπάγη ἐκ μέσου της οικογενείας του. Τον τότε λοιπὸν νεκρὸν ἄνθρωπον τον ἐτίμησε τώρα ὡς θεόν, καὶ θεοσμοθέτησε δια τους

- ανθρώπους, που είχαν υπό την δικαιοδοσίαν του, μυστηριακάς υπέρ εκείνου τελετάς.
- Σοφ. Σολ. 14,16 εἶτα ἐν χρόνῳ κρατυνθέν τὸ ἀσεβὲς ἔθος ὡς νόμος ἐφυλάχθη, καὶ τυράννων ἐπιταγαῖς ἐθρησκευέτο τὰ γλυπτὰ,
- Σοφ. Σολ. 14,16 Κατόπιν δέ, καθὼς ἐπερνούσε ο καιρός, ενισχύθη και επεκράτησεν αυτή η άσεβής συνήθεια, επηρήθη ως νόμος και δια βασιλικῶν διαταγῶν ελατρεύθησαν ἔτσι τα εἰδῶλα.
- Σοφ. Σολ. 14,17 οὐς ἐν ὄψει μὴ δυνάμενοι τιμᾶν ἄνθρωποι διὰ τὸ μακρὰν οἰκεῖν, τὴν πόρρωθεν ὄψιν ἀνατυπωσάμενοι, ἐμφανῆ εἰκόνα τοῦ τιμωμένου βασιλέως ἐποίησαν, ἵνα τὸν ἀπόντα ὡς παρόντα κολακεύωσι διὰ τῆς σπουδῆς.
- Σοφ. Σολ. 14,17 Ἐπειτα οι ἄνθρωποι θέλουν να τιμήσουν μερικούς προσωπικῶς, επειδὴ ὁμως εκείνοι κατοικοῦν μακρὰν και δεν ημποροῦν να τους τιμήσουν, ὅπως θέλουν, απετύπωσαν την μορφήν των, κατεσκευάσαν φανεράν και θεατὴν εις ὅλους την εικόνα του τιμωμένου βασιλέως και ετσι χάρις στον ζῆλον των αὐτὸν εκολάκευαν τον ἀπόντα με τιμητικὴν προσκύνησιν, ως εἰάν ἦτο εκεί παρών.
- Σοφ. Σολ. 14,18 εἰς ἐπίτασιν δὲ θρησκείας καὶ τοὺς ἀγνοοῦντας ἢ τοῦ τεχνίτου προετρέψατο φιλοτιμία·
- Σοφ. Σολ. 14,18 Εἰς ενίσχυσιν δε αὐτῆς της ειδωλοατρικῆς θρησκείας και προς επέκτασίν της στους αγνοοῦντας συνετέλεσε και η φιλοδοξία του καλλιτέχνη των ειδώλων.
- Σοφ. Σολ. 14,19 ὁ μὲν γὰρ τάχα τῷ κρατοῦντι βουλόμενος ἀρέσαι, ἐξεβίασαστο τῇ τέχνῃ τὴν ὁμοίότητα ἐπὶ τὸ κάλλιον·
- Σοφ. Σολ. 14,19 Διότι ο μεν καλλιτέχνης, επιθυμῶν προφανῶς να φανῆ αρεστός στον βασιλέα, διέθεσε και εξεδαπάνησε ὅλην αὐτοῦ την καλλιτεχνικὴν δεξιότητα, δια να κάμη το ἄγαλμα ὅσον το δυνατόν ωραιότερον.
- Σοφ. Σολ. 14,20 τὸ δὲ πλῆθος ἐφέλκόμενον διὰ τὸ εὐχαρι τῆς ἐργασίας, τὸν πρὸ ὀλίγου τιμηθέντα ἄνθρωπον νῦν σέβασμα ἐλογίσαντο.
- Σοφ. Σολ. 14,20 Ο δε λαός ελκυόμενος ἀπὸ το καλλιτεχνικόν αὐτὸ ἔργον του τεχνίτου παρασύρεται, ὥστε να θεωρήσῃ τώρα ως θεόν αὐτόν, που προ ὀλίγου ετίμα ως ἄνθρωπον.
- Σοφ. Σολ. 14,21 καὶ τοῦτο ἐγένετο τῷ βίῳ εἰς ἔνδρον, ὅτι ἢ συμφορᾷ ἢ τυραννίδι δουλεύσαντες ἄνθρωποι τὸ ἀκοινώνητον ὄνομα λίθοις καὶ ξύλοις περιέθεσαν.
- Σοφ. Σολ. 14,21 Αὐτὸ ὁμως το ἄγαλμα εγινε δια την ζωὴν των ἀνθρώπων παγίς και σκάνδαλον. Διότι οι ἄνθρωποι εἴτε επειδὴ περιέπεσαν εις κάποιαν συμφοράν, ἀπὸ την οποῖαν δεν ἐβλεπαν λύτρωσιν, εἴτε διότι εξηναγκάσθησαν ἀπὸ κάποιον τύραννον, ἀπέδωσαν το ἀνεκφραστον ὄνομα του Θεοῦ εις λίθους και εις ξύλα.
- Σοφ. Σολ. 14,22 Εἴτ' οὐκ ἤρκεσε τὸ πλανᾶσθαι περὶ τὴν τοῦ Θεοῦ γνῶσιν, ἀλλὰ καὶ μεγάλῳ ζῶντες ἀγνοίας πολέμῳ τὰ τοσαῦτα κακὰ εἰρήνην προσαγορεύουσιν.
- Σοφ. Σολ. 14,22 Ἐπειτα, ως εἰάν δεν ἦτο αρκετόν δι' αὐτοὺς να πλανῶνται εις την περὶ του ἀληθινοῦ Θεοῦ γνῶσιν, περιέπεσαν και εις ἄλλα κακὰ. Ζῶντες εξ αιτίας της αγνοίας των αὐτῆς εις διαρκὴ πόλεμον με τον εαυτὸν των και με τους ἄλλους, ονομάζουν ειρήνην τας τόσας και τέτοιαις συμφορᾶς των.
- Σοφ. Σολ. 14,23 ἢ γὰρ τεκνοφόνους τελετάς ἢ κρύφια μυστήρια ἢ ἐμμανεῖς ἐξ ἄλλων θεσμῶν κώμους ἄγοντες,
- Σοφ. Σολ. 14,23 Αὐτοί, εκτρεπόμενοι εις αηδεῖς τελετάς, θυσίας των τέκνων των η εις κρυφάς μυστηριώδεις λατρείας η εις ἐξἄλλους οργιαστικὰς ευωχίας ξένων θεοτήτων,
- Σοφ. Σολ. 14,24 οὔτε βίους οὔτε γάμους καθαρὸς ἔτι φυλάσσουσιν, ἕτερος δ' ἕτερον ἢ λοχῶν ἀναιρεῖ ἢ νοθεύων ὀδυνᾷ.
- Σοφ. Σολ. 14,24 οὔτε ζωὴν οὔτε γάμους καθαρὸς κατορθῶνουν να διατηρήσουν, ἀλλὰ επιβουλεύεται ο ενας τον ἄλλον εἴτε φονεῦν αὐτόν κρυφίως εἴτε καταδολιευόμενος τον βυθίζει εις οδύνην.
- Σοφ. Σολ. 14,25 πάντας δ' ἐπιμιξέ ἔχει αἷμα καὶ φόνος, κλοπὴ καὶ δόλος, φθορὰ, ἀπιστία, ταραχὴ, ἐπιορκία, θόρυβος ἀγαθῶν,
- Σοφ. Σολ. 14,25 Παντες δε και πανταχοῦ οι ειδωλολάτραι φύρδην μίγδην εἶναι ἔνοχοι δι' αἵματα και φόνους, δια κλοπὰς και δολιότητας, δια διαφθοράν και δι' ανειλικρίνειαν, δια ταραχὴν και επιορκίαν, δια δημιουργίαν ταραχῶν εις βάρος των δικαίων και φιλησύχων ἀνθρώπων,
- Σοφ. Σολ. 14,26 χάριτος ἀμνησία, ψυχῶν μισμὸς, γενέσεως ἐναλλαγὴ, γάμων ἀταξία, μοιχεία καὶ ἀσελγεία.
- Σοφ. Σολ. 14,26 δια λησμοσύνην ευεργεσιῶν, δια μιάσματα ψυχικὰ και σοδομικὰς αμαρτίας, αταξίας γάμων, μοιχείας και ασελγείας.
- Σοφ. Σολ. 14,27 ἢ γὰρ πῶν ἀωνύμων εἰδώλων θρησκεία παντὸς ἀρχὴ κακοῦ καὶ αἰτία καὶ πέρας ἐστίν·
- Σοφ. Σολ. 14,27 Διότι η θρησκεία των ειδώλων, των οποίων οὔτε τα ονόματα δεν πρέπει να αναφέρῃ κανεῖς, εἶναι η πηγὴ, η αἰτία και η ολοκλήρωσις παντὸς κακοῦ.
- Σοφ. Σολ. 14,28 ἢ γὰρ εὐφραϊνόμενοι μεμῆγασιν ἢ προφητεύουσι ψευδῆ ἢ ζῶσιν ἀδίκως ἢ ἐπιορκοῦσι ταχέως·
- Σοφ. Σολ. 14,28 Διότι οι ειδωλολάτραι η κατὰ τα συμπόσια των περιπίπτουν και καταλήγουν εις μανίαν, η διδάσκουν και προαναγγέλουσιν ψευδολογίας, η ζουν ἀδικούντες ο ενας τον ἄλλον, η καταπατοῦν ἀμέσως τους ὄρκους, που δίδουν.
- Σοφ. Σολ. 14,29 ἀψύχοις γὰρ πεποιθότες εἰδώλοις κακῶς ὁμόσαντες, ἀδικηθῆναι οὐ προσδέχονται.
- Σοφ. Σολ. 14,29 Ακριβῶς διότι πιστεύουν εις τα ἄψυχα εἰδῶλα δεν φοβοῦνται, μήπως τιμωρηθοῦν ἀπὸ αὐτὰ, ὅταν ορκισθοῦν ψευδῶς.

- Σοφ. Σολ. 14,30 ἀμφοτέρα δὲ αὐτοὺς μετελεύσεται τὰ δίκαια, ὅτι κακῶς ἐφρόνησαν περὶ Θεοῦ προσχόντες εἰδώλοις καὶ ἀδίκως ὤμοσαν ἐν δόλῳ καταφρονήσαντες ὀσιότητος·
- Σοφ. Σολ. 14,30 Ἀλα ὀπωσθήποτε θα ἐκσπάσῃ ἐναντίον τῶν τιμωρία δια τα δύο αὐτὰ κακά. Πρῶτον μὲν διότι ψευδὲς φρόνημα περὶ τοῦ Θεοῦ ἐμόρφωσαν καὶ παρεδέχθησαν, δευτέρον δὲ διότι ψευδῶς ὠρκίσθησαν καὶ δια τῆς δολίας αὐτῆς πράξεώς τῶν κατεφρόνησαν τὴν αγιότητα.
- Σοφ. Σολ. 14,31 οὐ γὰρ ἡ τῶν ὀμνυομένων δύναμις, ἀλλ' ἡ τῶν ἀμαρτανόντων δίκη ἐπεξέρχεται ἀεὶ τὴν τῶν ἀδίκων παράβασιν.
- Σοφ. Σολ. 14,31 Διότι δὲν εἶναι ἡ δύναμις τῶν εἰδώλων, ἐπὶ τῶν ὁποίων αὐτοὶ ὠρκίσθησαν που θα τοὺς τιμωρήσῃ, ἀλλὰ ἡ θεία δίκη, ἡ ἐπιφυλασσομένη ἐναντίον τῶν ἀμαρτωλῶν καὶ ἡ ὁποία πάντοτε ἐπέρχεται ἐναντίον τῶν ἀσεβῶν δια τὰς παραβάσεις τῶν.

ΣΟΦΙΑ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ 15

- Σοφ. Σολ. 15,1 Σὺ δὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν χρηστὸς καὶ ἀληθής, μακρόθυμος καὶ ἐν ἐλέει διοικῶν τὰ πάντα.
- Σοφ. Σολ. 15,1 Σὺ ὁμῶς ὁ Θεὸς μας εἶσαι ἀγαθός, ἀληθής, μακρόθυμος, κυβερνᾶς καὶ κατευθύνεις τὰ πάντα μὲ τὴν ἀπειρον εὐσπλαγχνίαν σου.
- Σοφ. Σολ. 15,2 καὶ γὰρ ἐὰν ἀμάρτωμεν, σοὶ ἐσμεν, εἰδότες σου τὸ κράτος· οὐχ ἀμαρτησόμεθα δέ, εἰδότες ὅτι σοὶ λελογίσμεθα.
- Σοφ. Σολ. 15,2 Δια τοῦτο, καὶ ἀν παρασυρθῶμεν εἰς ἀμαρτίας, εἰμεθα ἰδικοί σου, διότι ἀναγνωρίζομεν τὴν παντοδυναμίαν σου, συναισθανόμενοι δὲ καὶ γνωρίζοντες καλὰ ὅτι ἀνήκομεν εἰς σέ, δὲν θα ἀμαρτησώμεν.
- Σοφ. Σολ. 15,3 τὸ γὰρ ἐπίστασθαί σε ὀλόκληρος δικαιοσύνη, καὶ εἰδέναι τὸ κράτος σου ρίζα ἀθανασίας,
- Σοφ. Σολ. 15,3 Διότι το να ἔχη κανεῖς ἐπίγνωσιν σου τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ εἶναι ὅλαι ὁμοῦ αἱ ἀρεταί, ὅπως ἐπίσης καὶ το να ἀναγνωρίζῃ τὴν παντοδύναμον κυριαρχίαν σου εἶναι ἡ ρίζα τῆς ἀθανασίας.
- Σοφ. Σολ. 15,4 οὔτε γὰρ ἐπλάνησεν ἡμᾶς ἀνθρώπων κακότεχνος ἐπίνοια, οὐδὲ σκιαγράφων πόνος ἄκαρπος, εἶδος σπιλωθὲν χρώμασι διηλλαγμένοις,
- Σοφ. Σολ. 15,4 Δὲν μας ἔχει παραπλανήσῃ ἡ ἐπιπόνησις τῆς κακῆς εἰδωλολατρικῆς τέχνης οὔτε ὁ μάταιος κόπος τῶν εἰδωλολατρῶν ζωγράφων, οὔτε κανένα πράγμα μολυσμένον, που ἔχει κατασκευασθῆ με διάφορα χρώματα.
- Σοφ. Σολ. 15,5 ὧν ὄψις ἄφροσιν εἰς ὄνειδος ἔρχεται, ποθεῖ τε νεκρᾶς εἰκόνας εἶδος ἄπνουν.
- Σοφ. Σολ. 15,5 Ἡ μορφή αὐτῶν τῶν ἀντικειμένων ὁδηγεῖ τοὺς ἀσυνέτους εἰς κατασχύνην. Διότι ὁ εἰδωλόλατρης αἰσθάνεται κάποιον χαρὰν δι' ἓνα πράγμα, που εἶναι νεκρὸν, δια μίαν εἰκόνα που δὲν ἔχει πνοήν.
- Σοφ. Σολ. 15,6 κακῶν ἐρασταὶ ἄξιοι τε τοιούτων ἐλπίδων, καὶ οἱ δρῶντες καὶ οἱ ποθοῦντες καὶ οἱ σεβόμενοι.
- Σοφ. Σολ. 15,6 Ἐπιθυμηταὶ κακῶν, ἀξιοὶ τοιούτων μωρῶν ἐλπίδων, εἶναι τόσον ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι κατασκευάζουν τὰ εἰδῶλα, ὅσον ἐπίσης καὶ ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι τὰ ἀγαποῦν καὶ τὰ σέβονται.
- Σοφ. Σολ. 15,7 Καὶ γὰρ κεραμεὺς ἀπαλὴν γῆν θλίβων ἐπίμοχθον πλάσσει πρὸς ὑπηρεσίαν ἡμῶν ἐν ἕκαστον· ἀλλ' ἐκ τοῦ αὐτοῦ πηλοῦ ἀνεπλάσαστο τὰ τε τῶν καθαρῶν ἔργων δοῦλα σκευὴ τὰ τε ἐναντία, πάνθ' ὁμοίως· τούτων δὲ ἐκατέρου τίς ἐκάστω ἐστὶν ἡ χρῆσις, κριτῆς ὁ πηλοουργός·
- Σοφ. Σολ. 15,7 Ὁ κεραμοποιὸς ζυμώνει τὸν μαλακὸν πηλὸν με κόπον καὶ κατασκευάζει κάθε δοχεῖον πρὸς χρῆσιν μας. Ἀπὸ τὸν αὐτὸν πηλὸν κατεσκεύασε κατάλληλα δοχεῖα δια τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν καθαρῶν ἔργων μας, ὅπως καὶ ἀντιθέτως ἄλλα δι' ἀκαθάρτους χρήσεις· ὅλα με τὸν αὐτὸν τρόπον κατεργαζόμενος. Δια τὴν χρῆσιν ὁμῶς τοῦ καθενὸς ἀπὸ αὐτὰ θα κρῖνῃ ὁ κεραμοποιός.
- Σοφ. Σολ. 15,8 καὶ κακόμοχθος θεὸν μάταιον ἐκ τοῦ αὐτοῦ πλάσσει πηλοῦ, ὃς πρὸ μικροῦ γῆς γεννηθεὶς μετ' ὀλίγον πορευέται ἐξ ἧς ἐλήφθη, τὸ τῆς ψυχῆς ἀπαιτηθεὶς χρέος.
- Σοφ. Σολ. 15,8 Ἐτσι καὶ ὁ εἰδωλόλατρης ἀγαματοποιός αὐτός, ὁ ὁποῖος ἐγεννήθη ἀπὸ τὴν γῆν. Ἐπειτα δὲ ἀπὸ ὀλίγον θα ἐπανεῖλθῃ εἰς τὴν γῆν, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἐλήφθη, ὅταν φθάσῃ ἡ στιγμὴ να πληρῶσῃ καὶ αὐτός τὸ κοινὸν χρέος τῆς ζωῆς του· ὁ κακῶς, λοιπὸν, μοχθῶν αὐτός εἰδωλόλατρης, πλάσσει ἀπὸ τὸν ἴδιον πηλὸν ἓνα μάταιον καὶ ἀνύπαρκτον θεόν.
- Σοφ. Σολ. 15,9 ἀλλ' ἔστιν αὐτῷ φροντίς οὐχ ὅτι μέλλει κάμνειν, ἀλλ' ὅτι βραχυτελεῖ βίον ἔχει, ἀλλ' ἀντερεΐδεται μὲν χρυσοουργοῖς καὶ ἀργυροχοῖς, χαλκοπλάστας τε μιμεῖται καὶ δόξαν ἠγεῖται ὅτι κίβδηλα πλάσσει.
- Σοφ. Σολ. 15,9 Δὲν σκέπτεται δὲ αὐτός, ὅτι καταταλαιπωρεῖται ἔτσι ἐργαζόμενος καὶ ὅτι πρόκειται να ἀποθάνῃ, οὔτε ὅτι ὁ βίος του εἶναι βραχύς, ἀλλὰ συναγωνίζεται εἰς κατασκευὴν εἰδώλων τοὺς χρυσοχόους καὶ ἀργυροχόους, μιμεῖται τοὺς χαλκοουργοὺς καὶ θεωρεῖ δόξαν του, ὅτι κατασκευάζει ἀγάλματα ψευδῶν θεῶν.
- Σοφ. Σολ. 15,10 σποδὸς ἡ καρδία αὐτοῦ, καὶ γῆς εὐτελεστέρα ἢ ἐλπίς αὐτοῦ, πηλοῦ τε ἀτιμότερος ὁ βίος αὐτοῦ,
- Σοφ. Σολ. 15,10 Στάκτη εἶναι ἡ καρδία του. Μηδαμινωτέρα ἀπὸ τὸ χῶμα ἡ ἐλπίς του. Ἀθλιωτέρα ἡ ζωὴ του ἀπὸ τὴν λάσπην.
- Σοφ. Σολ. 15,11 ὅτι ἠγγόνησε τὸν πλάσαντα αὐτὸν καὶ τὸν ἐμπνεύσαντα αὐτῷ ψυχὴν ἐνεργοῦσαν καὶ ἐμφυσήσαντα πνεῦμα

ζωτικών·

- Σοφ. Σολ. 15,11 Διότι παρεμέρισε και ηγηνόησε τον πλάστην του και Θεόν, ο οποίος έπνευσεν εις αυτόν ψυχήν δραστηρίαν και ενεφύσησεν εις αυτόν πνεύμα ζωής.
- Σοφ. Σολ. 15,12 ἀλλ' ἐλογίσαντο παίγνιον εἶναι τὴν ζωὴν ἡμῶν καὶ τὸν βίον πανηγυρισμὸν ἐπικερδῆ· δεῖν γάρ φησιν ὄθεν δὴ, κἄν ἐκ κακοῦ, πορίζειν.
- Σοφ. Σολ. 15,12 Ἀλλὰ εθεώρησε σαν ένα παιγνίδι την ζωήν μας, και τον βίον σαν μια επικερδή πανήγυριν. Κατι τέτοιοι λέγουν, ότι πρέπει από οπουδήποτε και με οποιοδήποτε μέσον να κερδίζουν, έστω και δια του κακού.
- Σοφ. Σολ. 15,13 οὔτος γὰρ παρὰ πάντας οἶδεν ὅτι ἁμαρτάνει, ὕλης γεώδους εὐθραυστα σκευὴ καὶ γλυπτὰ δημιουργῶν.
- Σοφ. Σολ. 15,13 Ο πηλουργός αυτός κατασκευαστής των ειδώλων γνωρίζει περισσότερο παντός άλλου ότι αμαρτάνει, διότι κατασκευάζει πρόστυχα, εύθραυστα οικιακά σκευή από την λάσπην και αγάλματα ψευδών θεών.
- Σοφ. Σολ. 15,14 πάντες δ' ἀφρονέστατοι καὶ τάλαντες ὑπὲρ ψυχὴν νηπίου οἱ ἐχθροὶ τοῦ λαοῦ σου καταδυναστεύσαντες αὐτόν,
- Σοφ. Σολ. 15,14 Όλοι αυτοί είναι αφρονέστατοι και αθλιέστεροι και από την ψυχήν νηπίου ακόμη, εχθροί του λαού σου, οι οποίοι καταδυναστεύουν και εκμεταλλεύονται αυτόν.
- Σοφ. Σολ. 15,15 ὅτι καὶ πάντα εἶδωλα τῶν ἐθνῶν ἐλογίσαντο θεοὺς, οἷς οὔτε ὀμμάτων χρῆσις εἰς ὄρασιν οὔτε ῥίνες εἰς συνολκὴν ἀέρος οὔτε ὦτα ἀκούειν οὔτε δάκτυλοι χειρῶν εἰς ψηλάφησιν, καὶ οἱ πόδες αὐτῶν ἄργοι πρὸς ἐπίβασιν.
- Σοφ. Σολ. 15,15 Διότι εθεώρησαν ως θεούς όλα των εθνών τα είδωλα, τα οποία ούτε εφθαλμούς έχουν δια να βλέπουν, ούτε ρίνας δια να αναπνέουν τον αέρα, ούτε αυτιά δια να ακούουν, ούτε δάκτυλα χειρών δια να ψηλαφούν. Οι δε πόδες των είναι ακίνητοι, ανίκανοι να βαδίσουν.
- Σοφ. Σολ. 15,16 ἄθρωπος γὰρ ἐποίησεν αὐτούς, καὶ τὸ πνεῦμα δεδανεισμένος ἔπλασεν αὐτούς· οὐδεὶς γὰρ αὐτῷ ὅμοιον ἄνθρωπος ἰσχύει πλάσαι Θεόν.
- Σοφ. Σολ. 15,16 Διότι άνθρωπος είναι εκείνος, που τα κατασκεύασεν. Άνθρωπος, που έχει λάβει ως δάνειον εκ μέρους του Θεού το πνεύμα, έπλασεν αυτούς τους ειδωλικούς θεούς. Διότι κανείς άνθρωπος δεν είναι ικανός να τεχνουργήση ένα θεόν, ο οποίος να του ομοιάζη.
- Σοφ. Σολ. 15,17 θνητὸς δὲ ὢν νεκρὸν ἐργάζεται χερσὶν ἀνόμοις· κρείττων γὰρ ἐστὶ τῶν σεβασμάτων αὐτοῦ, ὧν αὐτὸς μὲν ἔζησεν, ἐκεῖνα δὲ οὐδέποτε.
- Σοφ. Σολ. 15,17 Θνητός ων ο άνθρωπος νεκρόν είδωλον κατεσκεύασεν, έργον των παρανόμων χειρών του. Αυτός εις την πραγματικότητα είναι ανώτερος από τα είδωλα, τα οποία σέβεται, διότι αυτός έζησε κάποτε, εκείνα όμως ποτέ δεν έζησαν.
- Σοφ. Σολ. 15,18 καὶ τὰ ζῶα δὲ τὰ ἔχθιστα σέβονται· ἀνοία γὰρ συγκρινόμενα τῶν ἄλλων ἐστὶ χείρονα·
- Σοφ. Σολ. 15,18 Οι ειδωλολάτραι Αιγύπτιοι φθάνουν μέχρι του σημείου να σέβονται ως θεούς και μερικά από τα πλέον απαίσια ζώα, τα οποία συγκρινόμενα προς τα άλλα ζώα είναι χειρότερα και ανοητότερα.
- Σοφ. Σολ. 15,19 οὐδ' ὅσον ἐπιποθῆσαι ὡς ἐν ζῶων ὄψει καλὰ τυγχάνει, ἐκπέφευγε δὲ καὶ τὸν τοῦ Θεοῦ ἔπαινον καὶ τὴν εὐλογίαν αὐτοῦ.
- Σοφ. Σολ. 15,19 Αυτά δε είναι τόσοσ αποκρουστικά εις την όψιν, ώστε να μη εμπνέουν κανένα ευάρεστον συναίσθημα, όπως συμβαίνει με άλλα ωραία ζώα. Αυτά δεν έχουν εκ μέρους του Θεού ούτε έπαινον ούτε ευλογίαν.

ΣΟΦΙΑ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ 16

- Σοφ. Σολ. 16,1 Διὰ τοῦτο δ' ὁμοίων ἐκολάσθησαν ἀξίως καὶ διὰ πλήθους κνωδάλων ἐβασανίσθησαν.
- Σοφ. Σολ. 16,1 Δια τούτο ακριβώς κατά λόγον δικαιοσύνης οι ειδωλολάτραι Αιγύπτιοι ετιμωρήθησαν με όμοια προς τα λατρευόμενα από αυτούς ζώα, από πλήθος δηλαδή μικρών και μεγάλων επιβλαβών και σιχαμερών σκωλήκων και ζώων.
- Σοφ. Σολ. 16,2 ἀνθ' ἧς κολάσεως εὐεργετήσας τὸν λαόν σου, εἰς ἐπιθυμίαν ὀρέξεως ξένην γεῦσιν, τροφήν ἠτοιμάσας ὀρτυγομήτραν,
- Σοφ. Σολ. 16,2 Αντιθέτως προς την τιμωρίαν αυτήν των ειδωλολατρών, συ, ευεργετών τον λαόν σου, όταν επείνασαν εις την έρημον τους έδωσες παράδοξον τροφήν, ητοιμάσες τροφήν δι' αυτούς από ορτύκια.
- Σοφ. Σολ. 16,3 ἵνα ἐκεῖνοι μὲν ἐπιθυμοῦντες τροφήν διὰ τὴν εἰδὲ χθειαν τῶν ἐπαπεσταλμένων καὶ τὴν ἀναγκαίαν ὄρεξιν ἀποστρέφονται, αὐτοὶ δὲ ἐπ' ὀλίγον ἐνδεεῖς γενόμενοι καὶ ξένης μετὰσχωσι γεύσεως.
- Σοφ. Σολ. 16,3 Ενῶ εκείνοι οι ειδωλολάτραι, παρά την πείναν και επιθυμίαν τροφής, που είχαν, βλέποντες τα αηδή αυτά ζώα, που απεστάλησαν εις τιμωρίαν εναντίον των, έχαναν και αυτήν ακόμα την όρεξιν προς τροφήν. Εξ αντιθέτου όμως οι Ισραηλίται εστερήθησαν επ' ολίγον διάστημα και επείνασαν, έφαγαν όμως κατόπιν θαυματουργικώς δοθείσαν εις αυτούς τροφήν.

- Σοφ. Σολ. 16,4 ἔδει γὰρ ἐκεῖνοις μὲν ἀπαραίτητον ἔνδειαν ἐπελθεῖν τυραννοῦσι, τούτοις δὲ μόνον δειχθῆναι πῶς οἱ ἐχθροὶ αὐτῶν ἐβασανίζοντο.
- Σοφ. Σολ. 16,4 Ἐπρεπε κατὰ λόγον δικαιοσύνης να ἐπέλθη αὐτὴ ἡ στέρησις ἐναντίον ἐκείνων, που εἶχαν τυραννήσει τον λαόν σου, εἰς δε τους ἰσραηλίτας να καταδειχθῆ δια του γεγονότος αὐτοῦ, πως οἱ ἐχθροὶ των ἐβασανίζοντο.
- Σοφ. Σολ. 16,5 Καὶ γὰρ ὅτε αὐτοῖς δεινὸς ἐπῆλθε θηρίων θυμὸς δῆγμασί τε σκολιῶν διεφθείροντο ὄφρων, οὐ μέχρι τέλους ἔμεινεν ἡ ὀργή σου·
- Σοφ. Σολ. 16,5 Διότι, και ὅταν ἐπῆλθον ἐναντίον των ἐξηρεθισμένα φοβερὰ θηρία, δηλητηριώδη φίδια, και αυτοὶ ἐθανατώνοντο με τα δῆγματα των ἐλισσομένων και συστρεφομένων αὐτῶν ὄφρων, δεν παρέμεινεν ἡ ὀργή σου μέχρι τέλους ἐναντίον αὐτῶν.
- Σοφ. Σολ. 16,6 εἰς νουθεσίαν δὲ πρὸς ὀλίγον ἐταράχθησαν, σύμβουλον ἔχοντες σωτηρίας εἰς ἀνάμνησιν ἐντολῆς νόμου σου·
- Σοφ. Σολ. 16,6 Συνεταράχθησαν οἱ Ἰσραηλίται ἐπὶ ὀλίγον διάστημα, ἀλλὰ πρὸς νουθεσίαν των, διότι ἐτσι ἀπέκτησαν ἓνα σύμβουλον, ἓνα σημεῖον σωτηρίας, δια να ἐνθυμούνται τας ἐντολάς του Νομου σου.
- Σοφ. Σολ. 16,7 ὁ γὰρ ἐπιστραφεὶς οὐ διὰ τὸ θεωρούμενον ἐσώζετο, ἀλλὰ διὰ σὲ τὸν πάντων σωτῆρα.
- Σοφ. Σολ. 16,7 Διότι ἐκεῖνος ο ὁποῖος ἐστρέφετο και ἐβλεπε το σημεῖον τούτο, τον χάλκινον ὄφιν, ἐσώζετο οχι βέβαια κατὰ τρόπον μαγικόν, ἀπὸ αὐτο καθ' αὐτό του σύμβουλον, ἀλλὰ ἀπὸ σέ, ο ὁποῖος εἶσαι ο σωτῆρ ὅλων των ἀνθρώπων.
- Σοφ. Σολ. 16,8 καὶ ἐν τούτῳ δὲ ἔπεισας τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν, ὅτι σὺ εἶ ὁ ῥυόμενος ἐκ παντὸς κακοῦ·
- Σοφ. Σολ. 16,8 Και με το γεγονὸς τούτο, ὅπως και με ὅλα τα προηγούμενα, ἔπεισες τους ἐχθροὺς μας, ὅτι συ εἶσαι ο μόνος, που ἐλευθερώνεις και σώζεις ἀπὸ κάθε κακόν τους ἀνθρώπους.
- Σοφ. Σολ. 16,9 οὓς μὲν γὰρ ἀκρίδων καὶ μυιῶν ἀπέκτεινε δῆγματα, καὶ οὐχ εὐρέθη ἴαμα τῆ ψυχῆ αὐτῶν, ὅτι ἄξιοι ἦσαν ὑπὸ τοιούτων κολασθῆναι·
- Σοφ. Σολ. 16,9 Ἐκείνους, τους ἐχθροὺς μας, τους ἐφόνευον τα δῆγματα των ἀκρίδων και των μυιῶν και δεν εὐρέθη καμμία θεραπεία εἰς περιφρούρησιν της ζωῆς των, διότι ἦσαν ἄξιοι να τιμωρηθῶν ἀπὸ τα σιχαμερὰ και ἐπικίνδυνα ἔντομα.
- Σοφ. Σολ. 16,10 τοὺς δὲ υἱοὺς σου οὐδὲ ἰοβόλων δρακόντων ἐνίκησαν ὀδόντες, τὸ ἔλεος γὰρ σου ἀντιπαρήλαε καὶ ἴασατο αὐτούς.
- Σοφ. Σολ. 16,10 Τα τέκνα σου ὁμως, τους Ἰσραηλίτας, δεν τους κατενίκησαν και δεν τους ἐξωλόθρευσαν οἱ ὀδόντες των φαρμακερῶν ἐκείνων και μεγάλων ὄφρων, διότι το ἔλεός σου τους ἐπεσκέφθη και τους ἐθεράπευσεν.
- Σοφ. Σολ. 16,11 εἰς γὰρ ὑπόμνησιν τῶν λογίων σου ἐνεκεντρίζοντο καὶ ὀξέως διεσώζοντο, ἵνα μὴ εἰς βαθεῖαν ἐμπεσόντες λήθην ἀπερίσπαστοι γένωνται τῆς σῆς εὐεργεσίας.
- Σοφ. Σολ. 16,11 Ἡ αἰτία δε και ο σκοπός, που ἐδαγκώνοντο ἀπὸ τα φίδια και ἀμέσως ἐθεραπεύοντο, ἦτο να ἐνθυμούνται τας ἐντολάς σου και να μη περιπέσουν εἰς λησμοσύνην των λόγων σου και ἀποκλεισθῶν ἐτσι ἀπὸ τας εὐεργεσίας σου.
- Σοφ. Σολ. 16,12 καὶ γὰρ οὔτε βοτάνη οὔτε μάλαγμα ἐθεράπευσεν αὐτούς, ἀλλὰ ὁ σός, Κύριε, λόγος ὁ πάντα ἰώμενος.
- Σοφ. Σολ. 16,12 Οὔτε κανένα θεραπευτικόν χορτάρι οὔτε κανένα κατάπλασμα δεν τους ἐθεράπευσε τότε, ἀλλὰ ο ἰδικός σου παντοδύναμος λόγος, Κυριε, ο ὁποῖος θεραπεύει τα πάντα.
- Σοφ. Σολ. 16,13 σὺ γὰρ ζωῆς καὶ θανάτου ἐξουσίαν ἔχεις καὶ κατάγεις εἰς πύλας ἄδου καὶ ἀνάγεις.
- Σοφ. Σολ. 16,13 Διότι συ, Κυριε, ἔχεις την ἀπόλυτον ἐξουσίαν της ζωῆς και του θανάτου και συ κατεβάζεις εἰς τας πύλας του ἄδου και ἀνεβάζεις ἀπὸ ἐκεῖ τους ἀνθρώπους.
- Σοφ. Σολ. 16,14 ἄνθρωπος δὲ ἀποκτένει μὲν τῆ κακία αὐτοῦ, ἐξελθὸν δὲ πνεῦμα οὐκ ἀναστρέφει οὐδὲ ἀναλύει ψυχὴν παραληφθεῖσαν.
- Σοφ. Σολ. 16,14 Ο ἄνθρωπος ἐν τη κακία αὐτοῦ φονεῦει τον συνάνθρωπόν του. Ἡ ψυχὴ δὲ, που ἐξέρχεται ἀπὸ τον φονευθέντα, δεν ἐπιστρέφει. Ο φονεὺσας δεν ἠμπορεῖ να ἀπελευθερώσῃ την ψυχὴν, την ὁποῖαν παρέλαβε πλέον ο ἄδης.
- Σοφ. Σολ. 16,15 Τὴν δὲ σὴν χεῖρα φυγεῖν ἀδύνατόν ἐστιν·
- Σοφ. Σολ. 16,15 Την ἰδικὴν σου ὁμως παντοδύναμον χεῖρα κανεῖς δεν ἠμπορεῖ να διαφύγῃ.
- Σοφ. Σολ. 16,16 ἀρνούμενοι γὰρ σε εἰδέναι ἀσεβεῖς, ἐν ἰσχύϊ βραχιόνός σου ἐμαστιγώθησαν, ξένοις ὑετοῖς καὶ χαλάζαις καὶ ὄμβροις διωκόμενοι ἀπαραίτητοι καὶ πυρὶ καταναλισκόμενοι.
- Σοφ. Σολ. 16,16 Οἱ ἀσεβεῖς, οἱ ὁποῖοι ἠρνήθησαν να σε γνωρίσουν και σε ἀναγνωρίσουν ὡς Θεόν των, ἐτιμωρήθησαν με την δύναμιν της παντοδυνάμου δεξιᾶς σου καταδιωκόμενοι ἀπὸ παράδοξα και ἀνερμήνευτα νερά, ἀπὸ χαλάζας και βροχάς, γινόμενοι παρανάλωμα και της φωτιάς.
- Σοφ. Σολ. 16,17 τὸ γὰρ παραδοξότατον, ἐν τῷ πάντα σβεννύντι ὕδατι πλεῖον ἐνήργει τὸ πῦρ, ὑπέρμαχος γὰρ ὁ κόσμος ἐστὶ δικαίων·
- Σοφ. Σολ. 16,17 Και το ἐκτάκτως παράδοξον εἶναι, ὅτι μέσα στο νερό, ὅπου τα πάντα σβήνονται, ἡ φωτιὰ ἐπαιρνε ἀκόμη μεγαλυτέραν δραστηριότητα, διότι πράγματι το σύμπαν μάχεται ὑπὲρ των δικαίων.
- Σοφ. Σολ. 16,18 ποτὲ μὲν γὰρ ἡμεροῦτο φλόξ, ἵνα μὴ καταφλέξῃ τὰ ἐπ' ἀσεβεῖς ἀπεσταλμένα ζῶα, ἀλλ' αὐτοὶ βλέποντες ἴδωσιν, ὅτι Θεοῦ κρίσει ἐλαύνονται·

- Σοφ. Σολ. 16,18 Μερικές φορές η φλόγα του πυρός ωλιγόστευε, δια να μη κατακαύση τα ζώα, που εστέλλοντο εις τιμωρίαν των ασεβών, και δια να τους κάμη να εννοήσουν από αυτό το θέαμα ότι η δικαιοσύνη του Θεού ήτο εκείνη, που τους κατεδίωκε και τους ετιμωρούσε.
- Σοφ. Σολ. 16,19 ποτέ δὲ καὶ μεταξὺ ὕδατος ὑπὲρ τὴν πυρὸς δύναμιν φλέγει, ἵνα ἀδίκου γῆς γεννήματα διαφθεῖρη.
Σοφ. Σολ. 16,19 Ἄλλοτε ὁμῶς το πυρ μέσα στο νερό ήναπτε και εδυναμώνεν ακόμη περισσότερον την φλόγα του, δια να καταστρέψη τα προϊόντα της αδικου γης.
- Σοφ. Σολ. 16,20 ἀνθ' ὧν ἀγγέλων τροφήν ἐψώμισας τὸν λαόν σου καὶ ἔτοιμον ἄρτον αὐτοῖς ἀπ' οὐρανοῦ ἔπεμψας ἀκοπιάτως πᾶσαν ἡδονὴν ἰσχύοντα καὶ πρὸς πᾶσαν ἀρμόνιον γεῦσιν·
Σοφ. Σολ. 16,20 Ενῶ, λοιπόν, έτσι συ ο δίκαιος Θεός ετιμωρούσες τους ειδωλολάτρας εχθρούς του λαού σου, εξ αντιθέτου επροστάτευσες και έθρεψες τον λαόν σου με τροφήν αγγέλων, τους έστελες δηλαδή έτοιμον άρτον από τον ουρανόν, χωρίς αυτοί να κοπιάσουν. Αρτον ικανόν να τους δώση κάθε ευχαρίστησιν και κατάλληλον προς κάθε όρεξιν.
- Σοφ. Σολ. 16,21 ἢ μὲν γὰρ ὑπόστασίς σου τὴν σὴν γλυκύτητα πρὸς τέκνα ἐνεφάνισε, τῆ δὲ τοῦ προσφερομένου ἐπιθυμίᾳ ὑπηρετῶν πρὸς ὃ τις ἐβούλετο μετεκινῶτο.
Σοφ. Σολ. 16,21 Η ουσία και η ωραία γεύσις του παρουσίαζε και εμαρτυρούσε την ιδικήν σου γλυκύτητα προς τα τέκνα σου· η δε ικανότης του να προσαρμόζεται και να ανταποκρίνεται προς την όρεξιν εκείνου, ο οποίος τον έτρωγε, τον εκανε να μεταβάλλεται εις ο,τι ο καθένας επιθυμούσε.
- Σοφ. Σολ. 16,22 χίων δὲ καὶ κρύσταλλος ὑπέμεινε πῦρ καὶ οὐκ ἐτήκετο, ἵνα γινῶσιν ὅτι τοὺς τῶν ἐχθρῶν καρπούς κατέφθειρε πῦρ φλεγόμενον ἐν τῇ χαλάζῃ καὶ ἐν τοῖς ὑετοῖς διαστράπτων·
Σοφ. Σολ. 16,22 Αυτό το μάννα, που έμοιαζε ωσαν χιόνι και κρύσταλλον, αντείχε εις την φωτιά και δεν έλυωνε, δια να μάθουν οι Ισραηλίται επάνω εις τα πράγματα, ότι η φωτιά κατέστρεψε μόνον των εχθρών τους καρπούς, έκαιεν ανάμεσα εις την χάλαζαν και απήστραπτεν εν μέσω των βροχών.
- Σοφ. Σολ. 16,23 τοῦτο πάλιν δ' ἵνα τραφῶσι δίκαιοι, καὶ τῆς ἰδίας ἐπιλελῆσθαι δυνάμεως.
Σοφ. Σολ. 16,23 Ως προς δε το μάννα εφαινέτο ότι το πυρ ελησμονούσε και έχανε την καυστικήν του δύναμιν. Τούτο δέ, δια να τραφούν οι δίκαιοι Ισραηλίται.
- Σοφ. Σολ. 16,24 ἢ γὰρ κτίσις σοι τῶ ποιήσαντι ὑπηρετοῦσα ἐπιτείνεται εἰς κόλασιν κατὰ τῶν ἀδίκων καὶ ἀνίεται εἰς εὐεργεσίαν ὑπὲρ τῶν εἰς σέ πεποιθῶτων.
Σοφ. Σολ. 16,24 Διότι η κτίσις, υπηρετούσα πάντοτε σε τον δημιουργόν της, άλλοτε αυξάνει τας δυνάμεις της, δια να τιμωρηθούν οι ασεβεῖς, και άλλοτε τας μειώνει, δια να ευεργετηθούν και ωφεληθούν εκείνοι, οι οποίοι πιστεύουν και υπακούουν εις σέ.
- Σοφ. Σολ. 16,25 διὰ τοῦτο καὶ τότε εἰς πάντα μεταλλευομένη τῆ παντοτρόφῃ σου δωρεᾷ ὑπηρετεῖ πρὸς τὴν τῶν δεομένων θέλησιν,
Σοφ. Σολ. 16,25 Δια τούτο η φύσις μετεβάλλετο τότε και προσηρμόζετο σύμφωνα προς τας διαταγάς, που έδινεν η τους πάντας και τα πάντα διατρέφουσα χάρις σου, ώστε να εξυπηρετῆ αυτούς, που ευρίσκοντο εις διαφόρους ανάγκας,
Σοφ. Σολ. 16,26 ἵνα μάθωσιν οἱ υἱοὶ σου, οὓς ἠγάπησας, Κύριε, ὅτι οὐχ αἱ γενέσεις τῶν καρπῶν τρέφουσιν ἄνθρωπον, ἀλλὰ τὸ ῥῆμά σου τοὺς σοὶ πιστεύοντας διατηρεῖ.
Σοφ. Σολ. 16,26 δια να μάθουν έτσι τα παιδιά σου, οι Ισραηλίται, τους οποίους ηγάπησες, Κυριε, ότι δεν τρέφει τον άνθρωπον η καρποφορία της γης, αλλά ο ιδικός σου λόγος συντηρεῖ εκείνους, που πιστεύουν και υπακούουν εις σέ.
- Σοφ. Σολ. 16,27 τὸ γὰρ ὑπὸ πυρὸς μὴ φθειρόμενον ἀπλῶς ὑπὸ βραχείας ἀκτίνος ἡλίου θερμαινόμενον ἐτήκετο,
Σοφ. Σολ. 16,27 Διότι το μάννα, το οποίον δεν κατεστρέφετο από την φωτιάν, εν τούτοις, όταν εθερμαίνετο μόνον από κάποιον ακτίνα του ηλίου επ' ολίγον χρόνον, διελύετο.
- Σοφ. Σολ. 16,28 ὅπως γνωστὸν ἦ ὅτι δεῖ φθάνειν τὸν ἥλιον ἐπ' εὐχαριστίαν σου καὶ πρὸς ἀνατολὴν φωτὸς ἐντυγχάνειν σοι.
Σοφ. Σολ. 16,28 Τούτο δέ, δια να γνωρίσουν και μάθουν οι Ισραηλίται, να προφθάνουν την ανατολήν του ηλίου με ευχαριστίας των προς σε και να έρχωνται εις συνάντησιν και λατρείαν σου κατὰ την ανατολήν του φωτός.
- Σοφ. Σολ. 16,29 ἀχαρίστου γὰρ ἐλπίς ὡς χειμέριος πάχνη τακῆσεται καὶ ῥυήσεται ὡς ὕδωρ ἄχρηστον.
Σοφ. Σολ. 16,29 Διότι η ελπίς του αχαρίστου λυώνει ωσαν την χειμερινήν πάχνην, που θα την κτυπήση ο ήλιος, και διαρρέει και χάνεται σαν το αχρησιμοποίητον ύδωρ.

ΣΟΦΙΑ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ 17

- Σοφ. Σολ. 17,1 Μεγάλοι γὰρ σου αἱ κρίσεις καὶ δυσδιήγητοι· διὰ τοῦτο ἀπαίδευτοι ψυχαὶ ἐπλανήθησαν.
Σοφ. Σολ. 17,1 Μεγάλοι Οντως και ανεξιχνίαστοι είναι, Κυριε, αι κρίσεις σου. Δια τούτο οι ακαλλιέργητοι κατὰ την ψυχὴν επλανήθησαν σχετικῶς με αυτὰς και με σέ.
Σοφ. Σολ. 17,2 ὑπειληφότες γὰρ καταδυναστεύειν ἔθνος ἅγιον ἄνομοι, δέσμιοι σκότους καὶ μακρᾶς πεδῆται νυκτὸς

κατακλεισθέντες ὀρόφοις, φυγάδες τῆς αἰωνίου προνοίας ἔκειντο.

Σοφ. Σολ. 17,2

Οι παράνομοι δηλαδή ἄνθρωποι, οἱ Αἰγύπτιοι, νομίσαντες ὅτι θα κατορθώσουν να καταδυναστεύσουν ἔθνος αγίων, ἔγιναν οἱ ἴδιοι δέσμοι του σκότους· φυλακισμένοι εἰς μακρὰν νύκτα, κατάκλειστοι κάτω ἀπὸ τὰς στέγας τῶν οἰκῶν τῶν, ἐξόριστοι καὶ ἐστερημένοι ἀπὸ τὴν αἰώνιον σου πρόνοιαν.

Σοφ. Σολ. 17,3

λανθάνειν γὰρ νομίζοντες ἐπὶ κρυφαίοις ἀμαρτήμασιν, ἀφεγγεῖ λήθης παρακαλύμματι ἐσκορπίσθησαν, θαμβούμενοι δεινῶς καὶ ἰνδάλμασιν ἐκταρασσόμενοι·

Σοφ. Σολ. 17,3

Διότι, νομίζοντες ὅτι θα μείνουν ἀγνωστοὶ αὐτοὶ καὶ τὰ ἀπόκρυφα ἀμαρτήματά τῶν κάτω ἀπὸ τὸ σκοτεινὸν σκέπασμα τῆς λήθης, διεσκορπίσθησαν εἰς διάφορα μέρη περιδεεῖς καὶ κατάπληκτοι, τρομοκρατούμενοι ἀπὸ φαντάσματα.

Σοφ. Σολ. 17,4

οὐδὲ γὰρ ὁ κατέχων αὐτοὺς μυχὸς ἀφόβως διεφύλασεν, ἦχοι δὲ καταράσσοντες αὐτοὺς περιεκόμπουν, καὶ φάσματα ἀμειδίητοις κατηφῆ προσώποις ἐνεφανίζετο.

Σοφ. Σολ. 17,4

Οὔτε τὰ πλεον ἀπόκρυφα καὶ ἐσωτερικὰ καταφύγια τῶν δεν τοὺς ἐγλύτωσαν ἀπὸ τὸν φόδον τῶν, διότι ἦχοι τρομακτικοὶ ἀντηχοῦσαν ολόγυρὰ τῶν καὶ σκυθρωπὰ φαντάσματα με βλοσυρὰ πρόσωπα ἐνεφανίζοντο εἰς αὐτοὺς.

Σοφ. Σολ. 17,5

καὶ πυρὸς μὲν οὐδεμία βία κατίσχυε φωτίζειν, οὔτε ἄστρων ἔκλαμπροι φλόγες καταυγάζειν ὑπέμενον τὴν στυγνὴν ἐκείνην νύκτα.

Σοφ. Σολ. 17,5

Καμμία δε δύναμις πυρὸς δεν ἦτο ικανὴ να δώσῃ κάποιο φως στο σκοτάδι ἐκεῖνο, οὔτε αἱ λαμπραὶ ἀκτινοβολαὶ τῶν ἀστέρων εἶχαν τὴν δύναμιν να φωτίσουν τὴν τρομερὰν ἐκείνην νύκτα.

Σοφ. Σολ. 17,6

διεφαίνετο δ' αὐτοῖς μόνον αὐτομάτη πυρὰ φόβου πλήρης, ἐκδειματούμενοι δὲ τῆς μὴ θεωρουμένης ἐκείνης ὄψεως ἠγοῦντο χεῖρω τὰ βλεπόμενα.

Σοφ. Σολ. 17,6

Ἀκαθόριστον δε κάποιο φως διεφαίνετο ἀναμεταξὺ τῶν, τὸ ὁποῖον ἦναπτε μόνον του, γεμάτο ὁμῶς φόβον δι' αὐτοὺς. Καὶ οἱ ἄνθρωποι περιδεεῖς καὶ τρομοκρατημένοι ἐκ του γεγονότος ὅτι δεν ἠδύναντο να βλέπουν καθαρὰ τὰ γύρω τῶν πρόσωπα, ἐξελάμβαναν τὰ διάφορα ἀντικείμενα χειρότερα ἀπὸ ὅ,τι εἰς τὴν πραγματικότητα ἦσαν.

Σοφ. Σολ. 17,7

μαγικῆς δὲ ἐμπαίγματα κατέκειτο τέχνης, καὶ τῆς ἐπὶ φρονήσει ἀλαζονείας ἔλεγχος ἐφύβριστος·

Σοφ. Σολ. 17,7

Αἱ ἀπάται δε τῆς μαγικῆς τέχνης τῶν Αἰγυπτίων μάγων εἶχαν πέσει πλεον κάτω, ἀνίκανοι να ἀποτρέψουν τὸ κακόν. Καὶ ἡ ἀλαζονεία τῶν μάγων δια τὴν σοφίαν τῶν ἀπεδείχθη γελοία.

Σοφ. Σολ. 17,8

οἱ γὰρ ὑπίσχνουμένοι δείματα καὶ παραχὰς ἀπελαύνειν ψυχῆς νοσοῦσης, οὔτοι καταγέλαστον εὐλάβειαν ἐνόσουν.

Σοφ. Σολ. 17,8

Διότι οἱ μάγοι, οἱ ὁποῖοι ἰσχυρίζοντο καὶ ἐδίδαν ὑποσχέσεις, ὅτι εἶναι εἰς θέσιν να διώξουν ἀπὸ τὴν ἀσθενοῦσαν ψυχὴν φόβους καὶ παραχὰς, αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ἦσαν ἀσθενεῖς ψυχικῶς κυριευμένοι ἀπὸ καταγέλαστον φόβον.

Σοφ. Σολ. 17,9

καὶ γὰρ εἰ μηδὲν αὐτοὺς παραχῶδες ἐφόβει, κνωδάλων παρόδοις καὶ ἐρπετῶν συριγμοῖς ἐκσεσοβημένοι, διώλλυντο ἔντρομοι καὶ τὸν μηθαιμόθεν φευκτὸν ἀέρα προσιδεῖν ἀρνούμενοι.

Σοφ. Σολ. 17,9

Διότι καὶ εἰ ἀκόμη κανένα συγκλονιστικὸν φάντασμα δεν ὑπῆρχε, δια να φοβηθῶν, ἦσαν ὁμῶς περιδεεῖς, ἐπερνοῦσαν ἐνώπιόν τῶν σιχαμερὰ ζωῦφια καὶ ἐρπετὰ συρίζοντα καὶ ἀπέθνησκαν ἀπὸ τὸν τρόμον τῶν ἀρνούμενοι ἐνεκα του φόβου τῶν να ἀντικρύσουν καὶ αὐτὸν τὸν σκοτεινὸν ἀέρα τῆς τριήμερου νυκτός, τὴν ὁποίαν κατ' οὐδένα τρόπον ἄλλωστε ἠμποροῦσαν να ἀποφύγουν.

Σοφ. Σολ. 17,10

δειλὸν γὰρ ἰδίως πονηρία μαρτυρεῖ καταδικαζομένη, αἰεὶ δὲ προσεῖληφε τὰ χαλεπὰ συνεχομένη τῇ συνειδήσει·

Σοφ. Σολ. 17,10

Διότι ἡ κακότης καὶ ἡ ἐνοχὴ, ὅταν ἐλεγχθῆ καὶ φανερωθῆ, κάμνει τὸν ἄνθρωπον δειλὸν καὶ περιδεῆ, καταπιεζομένη δε ἀπὸ τοὺς ἐλέγχους τῆς συνειδήσεως κάμνει χειρότερα τὰ ὑπάρχοντα κακὰ.

Σοφ. Σολ. 17,11

οὐθὲν γὰρ ἐστὶ φόβος εἰ μὴ προδοσία τῶν ἀπὸ λογισμοῦ βοηθημάτων.

Σοφ. Σολ. 17,11

Διότι ὁ φόβος δεν εἶναι τίποτε ἄλλο, εἰμὴ μία κατάστασις, κατὰ τὴν ὁποίαν μας ἐγκαταλείπει καὶ αὐτὴ ἡ βοήθεια τῆς διανοίας μας.

Σοφ. Σολ. 17,12

ἔνδοθεν δὲ οὔσα ἤττων ἢ προσδοκία, πλείονα λογίζεται τὴν ἄγνοιαν τῆς παρεχούσης τὴν βάσανον αἰτίας.

Σοφ. Σολ. 17,12

Ὅταν δε μειωθῆ μέσα μας ἡ ἐλπίς, τότε ὁ φόβος ἐξ αἰτίας τῆς ἀγνοίας μας μας κάνει να θεωροῦμεν χειρότερα τὰ κακὰ, παρ' ὅσον εἰς τὴν πραγματικότητα εἶναι.

Σοφ. Σολ. 17,13

οἱ δὲ τὴν ἀδύνατον ὄντως νύκτα καὶ ἐξ ἀδυνάτου ἄδου μυχῶν ἐπελθοῦσαν, τὸν αὐτὸν ὕπνον κοιμώμενοι,

Σοφ. Σολ. 17,13

Οἱ Αἰγύπτιοι δε κατὰ τὴν ἀκατανίκητον καὶ τὰ πάντα καταβαλοῦσαν ἐκείνην τριήμερον νύκτα, ἡ ὁποία ἀπὸ τὰ ἐγκατα του ἀδυσωπήτου ἄδου προήλθεν, περιπεσόντες εἰς ἓνα ὅμοιον με ἐκείνην σκοτεινὸν τεταραγμένον ὕπνον,

Σοφ. Σολ. 17,14

τὰ μὲν τέρασιν ἠλαύνοντο φαντασμάτων, τὰ δὲ τῆς ψυχῆς παρελύοντο προδοσίᾳ· αἰφνίδιος γὰρ αὐτοῖς καὶ ἀπροσδόκητος φόβος ἐπῆλθεν.

Σοφ. Σολ. 17,14

ἄλλοι μεν ἀπὸ αὐτοὺς κατεδιώκοντο ἀπὸ φοβερὰ φαντάσματα, ἐνῶ ἄλλοι εἶχαν παραλύσει ἀπὸ τὴν ἀτονίαν τῆς ψυχῆς τῶν, ἀπὸ ἔλλειψιν ἠθικῶς σθένους. Διότι αἰφνίδιος καὶ ἀπροσδόκητος φόβος ἐπῆλθεν ἐναντίον τῶν καὶ τοὺς κατεκυρίευσε.

Σοφ. Σολ. 17,15

εἴθ' οὕτως, ὃς δὴ ποτ' οὖν ἦν ἐκεῖ καταπίπτων, ἐφρουρεῖτο εἰς τὴν ἀσίδηρον εἰρκτὴν κατακλεισθεῖς·

- Σοφ. Σολ. 17,15 Έτσι εις αυτήν την κατάστασιν των οποιοσδήποτε από αυτούς κατέπιπτεν εκεί εις την γην, ήτο ως εάν είχε κλεισθή εις μίαν φυλακήν χωρίς εξωτερικά σίδηρα. Τον παρέλυε και τον έκαμνεν ακίνητον ο φόβος.
- Σοφ. Σολ. 17,16 Είτε γάρ γεωργός ήν τις ή ποιμήν ή τών κατ' έρη μίαν εργάτης μόχθων, προληφθείς τήν δυσάλυκτον έμμενεν ανάγκην,
- Σοφ. Σολ. 17,16 Εάν κανείς ήτο γεωργός η βοσκός η εργάτης μακράν των πόλεων, μόλις κατελήφθη από το τριήμερον αυτό σκότος, έμενε κατ' ανάγκην εκεί, όπου ευρίσκετο.
- Σοφ. Σολ. 17,17 μιγ' γάρ αλύσει σκότους πάντες έδέθησαν· είτε πνεύμα συρίζον ή περι άμφιλαφείς κλάδους όρνέων ήχος εύμελής ή ρύθμος ύδατος πορευομένου βία ή κτύπος άπηγής καταρρίπτομένων πετρών,
- Σοφ. Σολ. 17,17 Διότι όλοι, όπου και αν είχαν ευρεθή, είχαν δεθή με την ιδίαν αλυσίδα του σκότους. Ο άνεμος, ο οποίος εσύριζε, το αρμονικόν λάλημα των πτηνών στους πλουσίους κλάδους των δένδρων, η βοή του ύδατος που έρρεε με ορμήν, η οι τρομεροί κτύποι των καταρριπτομένων βράχων,
- Σοφ. Σολ. 17,18 ή σκιρτώντων ζώων δρόμος άθεώρητος ή ώρυομένων άπηνεστάτων θηρίων φωνή ή άντανακλωμένη έκ κοιλοτάτων όρέων ήχώ, παρέλυεν αυτούς έκφοβοϋντα.
- Σοφ. Σολ. 17,18 η η άορατος αλλά θορυβώδης πορεία των ζώων που επηδούσαν, η αι φωναί τρομερών και ωρυομένων αγρίων θηρίων η ο αντίλαλος που αντηχούσεν εις τας κοιλάδας των ορέων, όλα αυτά τους ετρομάζαν και τους παρέλυαν.
- Σοφ. Σολ. 17,19 Όλος γάρ ο κόσμος λαμπρῶ καταλάμπετο φωτί και άνεμποδίστοις συνείχετο έργοις·
- Σοφ. Σολ. 17,19 Και ταύτα, όταν όλος ο άλλος κόσμος κατελαμπρύνετο από το λαμπρότατον φως και οι άνθρωποι ησυχολούντο ανεμπόδιστα με τα έργα των.
- Σοφ. Σολ. 17,20 μόνοις δέ εκείνοις έπετέτατο βαρεία νύξ, εικών τοϋ μέλλοντος αυτούς διαδέχεσθαι σκότους, έαυτοίς δέ ήσαν βαρύτεροι σκότους.
- Σοφ. Σολ. 17,20 Μονον δε στους Αιγυπτίους είχαν επικρατήσει και επιταθή βαρεία νύκτα, εικών του σκότους, το οποίον τους επεφυλάσσετο. Αλλά πιο πολύ και από το τριήμερον σκοτάδι είχαν καταβαρυνθή οι Αιγύπτιοι από την εσωτερικήν των ψυχικήν αγωνίαν.

ΣΟΦΙΑ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ 18

- Σοφ. Σολ. 18,1 Τοίς δέ όσίοις σου μέγιστον ήν φῶς· ὧν φωνήν μέν άκούοντες, μορφήν δέ ούχ όρῶντες, ότι μέν ού κάκεινοι έπεπόνθεισαν, έμακάριζον,
- Σοφ. Σολ. 18,1 Ομως στους εκλεκτούς σου, Κυριε, εις τους Ισραηλίτας, υπήρχε πλουσιώτατον το φως. Οι Αιγύπτιοι ήκουαν τας φωνάς των Ισραηλιτών, χωρίς όμως να βλέπουν τα πρόσωπά των, και τους εμακάριζαν, διότι δεν υπέφεραν από τας συμφοράς, από τας οποίας αυτοί έπασχον.
- Σοφ. Σολ. 18,2 ότι δέ ού βλάπτουσι προηδικημένοι, ηύχαριστουν και τοϋ διενεχθήναι χάριν έδέοντο.
- Σοφ. Σολ. 18,2 Κατά βάθος δε οι Αιγύπτιοι τους ευγνωμονούσαν, διότι οι Ισραηλίται, αν και προηγουμένως είχαν αδικηθή, δεν εσκέφθησαν να τους βλάψουν. Τους παρακαλούσαν δε οι Αιγύπτιοι να τους συγχωρήσουν δια την προηγουμένην εχθρικήν συμπεριφοράν απέναντί των.
- Σοφ. Σολ. 18,3 άνθ' ὧν πυριφλεγῆ στυλον, οδηγόν μέν άγνώστου όδοιπορίας, ήλιον δέ άβλαβή φιλοτίμου ξενιτείας παρέσχες.
- Σοφ. Σολ. 18,3 Αντί δέ, Κυριε, του τριμέρου σκότους, που έστειλες κατά των Αιγυπτίων, εδωκες στους Ισραηλίτας ένα στυλον πυρός να τους οδηγή στον άγνωστον δρόμον των και ήλιον καθόλου ενοχλητικόν κατά το διάστημα της ενδόξου δια μέσου αγνώστου ερήμου πορείας των.
- Σοφ. Σολ. 18,4 ἄξιοι μέν γάρ εκείνοι στερηθῆναι φωτός και φυλακισθῆναι έν σκότει, οί κατακλείστους φυλάξαντες τοϋς υίους σου, δι' ὧν ήμελλε τὸ άφθαρτον νόμου φῶς τῶ αιώνι διδοσθαι.
- Σοφ. Σολ. 18,4 Και οι μεν Αιγύπτιοι εκείνοι ήσαν άξιοι να στερηθούν από το φως και να φυλακισθούν μέσα στο σκοτάδι· αυτοί οι οποίοι εκράτησαν κατάκλειστα τα παιδιά σου, δια των οποίων επρόκειτο να μεταδοθή εις όλον τον κόσμον το αιώνιον φως του Νομου σου.
- Σοφ. Σολ. 18,5 Βουλευσαμένους δ' αυτούς τὰ τῶν όσίων άποκτείναι νήπια και ένός έκτεθέντος τέκνου και σωθέντος, εις έλεγchon τὸ αὐτῶν άφείλω πληθος τέκνων και όμοθυμαδόν άπώλεσας έν ύδατι σφοδρῶ.
- Σοφ. Σολ. 18,5 Επειδή δε εκείνοι απεφάσισαν και εφόνευαν τα γεννώμενα άρρενα παιδιά των ευσεβών Ισραηλιτών, ένα δε μόνον από αυτά εξετέθη και εσώθη από τον θάνατον, προς τιμωρίαν των εξησφάλισες πληθος τέκνων των, και όλους αυτούς μαζή κατεπόντισες στους όγκους των υδάτων της Ερυθράς θαλάσσης.
- Σοφ. Σολ. 18,6 εκείνη ή νύξ προεγνώσθη πατράσιν ήμῶν, ίνα άσφαλῶς ειδότες οίς έπίστευσαν ὄρκοις έπευθυμήσωσι.
- Σοφ. Σολ. 18,6 Η τρομερά δε εκείνη νύκτα του θανάτου των Αιγυπτίων πρωτοτόκων προαναγγέλη στους πατέρας μας, δια να έχουν αυτοί θάρρος και ευθυμίαν, γνωρίζοντες καλώς εις ποίας σπουδαιότητας ενόρκους υποσχέσσετου Θεού είχαν πιστεύσει.

- Σοφ. Σολ. 18,7
Σοφ. Σολ. 18,7 προσεδέχθη δὲ ὑπὸ λαοῦ σου σωτηρία μὲν δικαίων, ἐχθρῶν δὲ ἀπώλεια·
Ἐτσι δε κατά την νύκτα εκείνην ἐπερίμενεν ο λαός σου και εἶδε ἀφ' ἐνός μεν την σωτηρίαν των δικαίων, ἀφ' ἐτέρου δε την ἀπώλειαν των ἐχθρῶν σου.
- Σοφ. Σολ. 18,8
Σοφ. Σολ. 18,8 ὦ γὰρ ἐπιμωρήσω τοὺς ὑπεναντίους, τοῦτο ἡμᾶς προσκαλεσάμενος ἐδόξασας,
Δια του μέσου δε εκείνου, του ὕδατος, με το ὁποῖον ἐτιμώρησες τους ἐχθρούς, με το αὐτὸ νερὸ μας ἐκάλεσες κοντὰ σου και μας ἐσκάπασες με δόξαν.
- Σοφ. Σολ. 18,9
Σοφ. Σολ. 18,9 κρυφῆ γὰρ ἐθυσίαζον ὅσοι παῖδες ἀγαθῶν καὶ τὸν τῆς θειότητος νόμον ἐν ὁμοιοῖα διέθεντο τῶν αὐτῶν ὁμοίως καὶ ἀγαθῶν καὶ κινδύνων μεταλήψεσθαι τοὺς ἀγίους, πατέρων ἤδη προαναμέλλοντες αἴνους.
Κρυφίως ἀπὸ τους Αἰγυπτίους οι εὐσεβεῖς, τέκνα εὐσεβῶν γονέων, προσέφεραν εἰς σε θυσίαν τον πασχάλιον ἀμνόν, και με πλήρη ὁμοφωνίαν και συγκατάθεσιν ἐδέχθησαν την θεῖαν ἐντολήν, να μετέχουν ὅλοι οι ἀγιοι αὐτοὶ Ἰσραηλίται στους κοινούς κινδύνους και εἰς τα κοινὰ ἀγαθὰ ψάλλοντες ἐκ των προτέρων, με βεβαιότητα δια την σωτηρίαν των, τους ὕμνους των Πατέρων.
- Σοφ. Σολ. 18,10
Σοφ. Σολ. 18,10 ἀντήχει δ' ἀσύμφωνος ἐχθρῶν βοή, καὶ οἰκτρὰ διεφέρετο θρηγουμένων παίδων·
Και καθ' ὃν χρόνον αὐτοὶ ὑμνολογοῦσαν τον Θεόν, ἀντηχοῦσαν ἐξ ἀντιθέτου αι παράφωνοι κραυγαὶ και η βοή των Αἰγυπτίων, πανάθλιος δε και φρικτός διεχύνετο ο θρήνος δια τα θανατωθέντα πρωτότοκά των.
- Σοφ. Σολ. 18,11
Σοφ. Σολ. 18,11 ὁμοία δὲ δίκη δοῦλος ἄμα δεσπότη κολασθεὶς καὶ δημότης βασιλεῖ τὰ αὐτὰ πάσχων,
Με την αὐτὴν ποινήν ἐτιμωρήθη τότε και ο δούλος και ο κύριος τα ἴδια ἐπάθε και ο ἄνθρωπος του λαοῦ και ο βασιλεὺς.
- Σοφ. Σολ. 18,12
Σοφ. Σολ. 18,12 ὁμοθυμαδὸν δὲ πάντες ἐν ἐνὶ ὀνόματι θανάτου νεκρούς εἶχον ἀναριθμήτους· οὐδὲ γὰρ πρὸς τὸ θάψαι οἱ ζῶντες ἦσαν ἱκανοί, ἐπεὶ πρὸς μίαν ῥοπήν ἢ ἐντιμότερα γένεσις αὐτῶν διέφθαρτο.
Ὅλοι μαζί με το αὐτὸ εἶδος του θανάτου εἶχαν ἀναριθμήτους νεκρούς. Δεν ἐπαρκοῦσαν δε οι ζῶντες να θάψουν τους νεκρούς, διότι εἰς μίαν και μόνην στιγμὴν εἶχε καταστροφή η ἐκλεκτὴ γενεὰ των πρωτοτόκων των.
- Σοφ. Σολ. 18,13
Σοφ. Σολ. 18,13 πάντα γὰρ ἀπιστοῦντες διὰ τὰς φαρμακείας ἐπὶ τῶ τῶν πρωτοτόκων ὀλέθρῳ, ὠμολόγησαν Θεοῦ υἱὸν λαὸν εἶναι.
Οι Αἰγύπτιοι μετὰ τον θάνατον των πρωτοτόκων των, ἀπαρνηθέντες πλέον την πίστιν εἰς τας μαγείας των μάγων ὠμολόγησαν, ὅτι οι Ἰσραηλίται εἶναι υιοὶ του Θεοῦ.
- Σοφ. Σολ. 18,14
Σοφ. Σολ. 18,14 ἡσύχου γὰρ σιγῆς περιεχούσης τὰ πάντα καὶ νυκτὸς ἐν ἰδίῳ τάχει μεσαζούσης,
Ἐνῶ δε ἀπόλυτος σιγὴ ἐσκέπαζε τα πάντα και η νύκτα ἐν τη ταχείᾳ πορείᾳ του χρόνου εὐρίσκετο στο μέσον, στο μεσονύκτιον,
- Σοφ. Σολ. 18,15
Σοφ. Σολ. 18,15 ὁ παντοδύναμός σου λόγος ἀπ' οὐρανῶν ἐκ θρόνων βασιλειῶν ἀπότομος πολεμιστῆς εἰς μέσον τῆς ὀλεθρίας ἤλατο γῆς,
αἰφνης ο παντοδύναμος λόγος σου ἐπήδησεν ἀπὸ τους ουρανοὺς και ἀπὸ τους βασιλικούς σου θρόνους, ὡσάν ἀγριος πολεμιστῆς, στο μέσον της προοριζομένης προς ὀλεθρον χώρας.
- Σοφ. Σολ. 18,16
Σοφ. Σολ. 18,16 ξίφος ὀξύ τῆν ἀνυπόκριτον ἐπιταγὴν σου φέρων, καὶ στὰς ἐπλήρωσε τὰ πάντα θανάτου· καὶ οὐρανοῦ μὲν ἤπτετο, βεβήκει δ' ἐπὶ γῆς.
Κρατῶν δε ὡσάν ἀκονισμένον ὀξύ ξίφος την ἀμετάκλητον διαταγὴν σου, ἐστάθη ὀρθιος και ἐγέμισε τα πάντα με τον θάνατον. Γιγας ἀκατανίκητος ἠγγιζε μεν τον ουρανόν, ἐπατοῦσε δε ἐπάνω εἰς την γην.
- Σοφ. Σολ. 18,17
Σοφ. Σολ. 18,17 τότε παραχρῆμα φαντασίαι μὲν ὄνειρων δεινῶς ἐξετάραξαν αὐτούς, φόβοι δὲ ἐπέστησαν ἀδόκητοι,
Ἐνῶ δε ἐκεῖνοι ἐκοιμῶντο, φαντάσματα ὄνειρων τους ἐτάραξαν κατὰ τρόπον φοβερόν, ἀναπάντεχοι δε φόβοι ἐπεσαν ἐπάνω των και τους ἐκυρίευσαν.
- Σοφ. Σολ. 18,18
Σοφ. Σολ. 18,18 καὶ ἄλλος ἀλλαχῆ ῥίφεις ἡμίθνητος δι' ἣν ἔθνησκεν αἰτίαν ἐνεφάνιζεν·
Ἄλλος δε ἐδὼ και ἄλλος ἐκεῖ ἐπίπτεν ἡμιθνήτης και με την τραγικὴν του κατάστασιν ἐμαρτυροῦσε την αἰτίαν, δια την ὁποῖαν ἀπέθνησκε.
- Σοφ. Σολ. 18,19
Σοφ. Σολ. 18,19 οἱ γὰρ ὄνειροι θορυβήσαντες αὐτούς τοῦτο προεμήνυσαν, ἵνα μὴ ἀγνοοῦντες δι' ὃ κακῶς πάσχουσιν ἀπόλωνται.
Διότι τα τρομερὰ ὄνειρα, που τους εἶχαν καταταράξει, αὐτὰ το ἀνήγγειλαν· την αἰτίαν δηλαδὴ του θανατικοῦ, ὡστε να μη ἀποθάνουν, χωρὶς να γνωρίζουν, δια ποῖαν αἰτίαν εἶχαν κτυπηθῆ τόσοσ σκληρῶς.
- Σοφ. Σολ. 18,20
Σοφ. Σολ. 18,20 Ἦψατο δὲ καὶ δικαίων πείρα θανάτου, καὶ θραῦσις ἐν ἐρήμῳ ἐγένετο πλήθους. ἄλλ' οὐκ ἐπὶ πολὺ ἔμεινεν ἡ ὀργή·
Βεβαίως η πικρὰ δοκιμασία του θανάτου ἠγγισε και τους δικαίους. Θραῦσις πολυαριθμῶν Ἰσραηλιτῶν ἐγένετο ἐκεῖ εἰς την ἐρημον. Ἀλλὰ δεν διήρκεσεν ἐπὶ πολὺ η ὀργὴ η ἰδικὴ σου.
- Σοφ. Σολ. 18,21
Σοφ. Σολ. 18,21 σπεύσας γὰρ ἀνὴρ ἄμεμπτος προεμάχησε τὸ τῆς ἰδίας λειτουργίας ὄπλον, προσευχὴν καὶ θυμιάματος ἐξίλασμον κομίσας, ἀντέστη τῷ θυμῷ καὶ πέρας ἐπέθηκε τῇ συμφορᾷ, δεικνύς ὅτι σὸς ἐστὶ θεράπων.
Διότι ἕνας ἀνὴρ ἀμεμπτος, σπεύδων εἰς σωτηρίαν των Ἰσραηλιτῶν, ἐλάβεν ὄπλον ἀπὸ την ἰδικὴν σου υπηρεσίαν, ἠγωνίσθη ὑπὲρ των Ἰσραηλιτῶν και προσέφερε προς ἐξλέωσίν των προσευχὴν και θυμίαμα. Κατ' αὐτὸν τον

τρόπον αντεστάθη εις την θείαν οργήν και έθεσε τέρμα εις την συμφοράν του λαού. Εδειξε δε ετσι εις όλους, ότι είναι ιδικός σου υπηρέτης.

- Σοφ. Σολ. 18,22 **ένίκησε δὲ τὸν ὄχλον οὐκ ἰσχύϊ τοῦ σώματος, οὐχ ὄπλων ἐνεργεία, ἀλλὰ λόγῳ τὸν κολάζοντα ὑπέταξεν, ὄρκους πατέρων καὶ διαθήκας ὑπομνήσας.**
- Σοφ. Σολ. 18,22 **Αὐτὸς δε κατενίκησε την αναταραχὴν του ὄχλου οχι με την σωματικὴν του δύναμιν οὔτε με την χρῆσιν των ὄπλων· ἀλλὰ με την δύναμιν της προσευχῆς του ἐξημῆνισε τον τιμωρὸν Θεὸν υπενθυμίσας εις αὐτὸν τους ὄρκους και τας διαθήκας, που εἶχε κάμει με τους προγόνους των.**
- Σοφ. Σολ. 18,23 **σωρηδὸν γὰρ ἤδη πεπτωκότων ἐπ' ἀλλήλων νεκρῶν, μεταξύ στάς, ἀνέκοψε τὴν ὄργην καὶ διέσχισε τὴν πρὸς τοὺς ζῶντας ὁδόν.**
- Σοφ. Σολ. 18,23 **Ενῶ δηλαδή οι νεκροὶ ἐπιπταν σωρηδὸν ο ἕνας ἐπάνω στον ἄλλον, παρενετέθη αὐτὸς ὀρθιος και ἐφραξε στον ἐξολοθρευτὴν ἄγγελον τον δρόμον του προς τους ζωντανούς.**
- Σοφ. Σολ. 18,24 **ἐπὶ γὰρ ποδῆρους ἐνδύματος ἦν ὄλος ὁ κόσμος, καὶ πατέρων δόξα ἐπὶ τετραστίχου λίθου γλυφῆς, καὶ μεγαλωσύνη σου ἐπὶ διαδήματος κεφαλῆς αὐτοῦ.**
- Σοφ. Σολ. 18,24 **Επάνω στον ποδῆρη χιτῶνα του υπῆρχεν ὄλος ο στολισμὸς. Τα δε ἐνδοξα ονόματα των Πατέρων ἦσαν χαραγμένα ἐπάνω εις πολυτίμους λίθους, τακτοποιημένους εις τέσσαρας στίχους. Και το μεγαλείον σου ἐλαμπεν ἐπάνω στο διάδημα της κεφαλῆς του.**
- Σοφ. Σολ. 18,25 **τούτοις εἶξεν ὁ ὀλοθρευτῶν, ταῦτα δὲ ἐφοβήθησαν· ἦν γὰρ μόνη ἡ πείρα τῆς ὀργῆς ἰκανή.**
- Σοφ. Σολ. 18,25 **Ἐμπρὸς εις τα ιερά αὐτὰ διάσημα υπεχώρησεν ο ἐξολοθρευτὴς ἄγγελος. Αὐτὰ του ἐνέπνευσαν φόβον. Ἄλλωστε η δοκιμασία, την οποίαν ἐστειλεν η δικαία θεία οργὴ σου, ἦτο πλέον ἀρκετὴ δια τους Ἰσραηλίτας.**

ΣΟΦΙΑ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ 19

- Σοφ. Σολ. 19,1 **Τοῖς δὲ ἀσεβέσι μέχρι τέλους ἀνελεῖμων θυμὸς ἐπέστη· προῆδει γὰρ αὐτῶν καὶ τὰ μέλλοντα,**
- Σοφ. Σολ. 19,1 **Εις τους ἀσεβεῖς ὁμως Αἰγυπτίους εἶχεν ἐπιπέσει ἀνελέητος και ἀνυποχώρητος ο δικαίος θυμὸς του. Διότι ο Κυριος προέβλεπε και τα μέλλοντα κακά, που αὐτοὶ θα διέπραττον.**
- Σοφ. Σολ. 19,2 **ὅτι αὐτοὶ ἐπιτρέψαντες τοῦ ἀπίεναί και μετὰ σπουδῆς προπέμψαντες αὐτούς, διώξουσι μεταμεληθέντες,**
- Σοφ. Σολ. 19,2 **Διότι αὐτοὶ, αν και ἐπέτρεψαν στους Ἰσραηλίτας να ἀναχωρήσουν, και μετὰ σπουδῆς μάλιστα τους προέπεμψαν, εν τούτοις μεταμεληθέντες δια την ἀναχώρησιν αὐτῶν τους κατεδίωξαν.**
- Σοφ. Σολ. 19,3 **ἔτι γὰρ ἐν χερσὶν ἔχοντες τὰ πένθη και προσοδουρόμενοι τάφοις νεκρῶν, ἔτερον ἐπεσπᾶσαντο λογισμὸν ἀνοίας καὶ οὐς ἰκετεύοντες ἐξέβαλον, τούτους ὡς φυγάδες ἐδίωκον.**
- Σοφ. Σολ. 19,3 **Και ἐνῶ ἀκόμη ἦσαν ἐνώπιόν των πρόσφατα τα πένθη δια τον θάνατον των πρωτοτόκων των και ωδύροντο κοντὰ στους τάφους των ιδικῶν των, ἐπενόησαν και ἀπεδέχθησαν μίαν ἀνόητον και τρελλὴν σκέψιν, και ἤρχισαν να καταδιώκουν ὡς δραπετάς ἐκείνους, τους οποίους οι ἴδιοι με ἰκεσίας και παρακλήστους εἶχαν προ ολίγου παρακαλέσει να φύγουν.**
- Σοφ. Σολ. 19,4 **εἶλκε γὰρ αὐτούς ἡ ἀξία ἐπὶ τοῦτο τὸ πέρασ ἀνάγκη και τῶν συμβεβηκότων ἀμνησίαν ἐνέβαλεν, ἵνα τὴν λείπουσιν ταῖς βασάνοις προαναπληρώσωσι κόλασιν,**
- Σοφ. Σολ. 19,4 **Σαν κάποια δικαία και ἀναπόφευκτος ἀπόφασις τους ἔσυρε εις αὐτὴν την ἀκρότητα και τους ἐνέβαλε ἀμνησίαν των παρελθόντων γεγονότων. Τούτο δέ, δια να ολοκληρωθῆ η τιμωρία των και να μη μείνουν ἀτελῆ τα βασανά των.**
- Σοφ. Σολ. 19,5 **καὶ ὁ μὲν λαὸς σου παράδοξον ὁδοιπορίαν περάσῃ, ἐκεῖνοι δὲ ξένον εὖρωσι θάνατον.**
- Σοφ. Σολ. 19,5 **Και καθ' ὃν χρόνον ο λαὸς σου ἐβάδιζε την παράδοξον πορείαν δια μέσου της θαλάσσης, ἐκεῖνοι εὕρισκαν τον φοβερόν ἐκεῖ θάνατον.**
- Σοφ. Σολ. 19,6 **ὅλη γὰρ ἡ κτίσις ἐν ἰδίῳ γένει πάλιν ἄνωθεν διευτυποῦτο ὑπηρετοῦσα ταῖς σαῖς ἐπιταγαῖς. ἵνα οἱ σοὶ παῖδες φυλαχθῶσιν ἀβλαβεῖς.**
- Σοφ. Σολ. 19,6 **Διότι, δια να διαφυλαχθούνη ἀβλαβῆ τα τέκνα σου ἀπὸ κάθε κακόν, ὅλη η κτίσις υπακούουσα και υπηρετούσα τας ιδικὰς σου διαταγὰς ἀνεμορφούτο πάλιν και ἐπανήρχετο εις την ἰδίαν της φύσιν.**
- Σοφ. Σολ. 19,7 **ἡ τὴν παρεμβολὴν σκιάζουσα νεφέλη, ἐκ δὲ προῦφροστώτος ὕδατος ξηρᾶς ἀνάδουσις γῆς ἐθεωρήθη, ἐξ ἐρυθρᾶς θαλάσσης ὁδὸς ἀνεμπόδιστος καὶ χλοηφόρον πεδίον ἐκ κλύδωνος βιαίου·**
- Σοφ. Σολ. 19,7 **Ετσι παρουσιάσθη η νεφέλη, η οποία ἐρριπτε την δροσεράν σκιάν της ἐπὶ των Ἰσραηλιτῶν. Παρουσιάσθη γη στεγνὴ και ξηρὰ ἐκεῖ, οπου προηγουμένως υπῆρχε το ὕδωρ και μέσα εις την Ἐρυθρὰν Θαλασσαν ηνοιχθη ἐλεύθερος δρόμος. Και τα συνταρασσόμενα ἀπὸ τας καταιγίδας κύματα μετεβλήθησαν εις πεδιάδα γεμάτην χλόην.**
- Σοφ. Σολ. 19,8 **δι' οὗ πανεθνὶ διήλθον οἱ τῆ σῆ σκεπαζόμενοι χειρὶ, θεωρήσαντες θαυμαστὰ τέρατα.**
- Σοφ. Σολ. 19,8 **Δια μέσου δε αὐτῆς της διόδου ἐπέρασαν ὅλοι οι Ἰσραηλίται, ὑπὸ την προστασίαν της ιδικῆς σου παντοδυναμῶν**

δεξιάς βλέποντες τα καταπληκτικά αυτά σημεία.

- Σοφ. Σολ. 19,9
Σοφ. Σολ. 19,9
ώς γάρ ἵπποι ἐνεμήθησαν καὶ ὡς ἄμνοι διεσκίρτησαν αἰνοῦντές σε, Κύριε, τὸν ρυόμενον αὐτούς,
Ἐπειτα ἀπὸ τα μεγάλα αὐτὰ θαύματα οἱ Ἰσραηλίται, ὡσάν ἵπποι καὶ πρόβατα που βόσκουν καὶ σκιρτοῦν, ἔτσι ἐσκίρτησαν ἀπὸ τὴν χαρὰν τῶν καὶ ἐδοξολόγησαν σέ, τὸν Κυριὸν τῶν, ο ὁποῖος τοὺς ἐγλύτωσες ἀπὸ τοὺς κινδύνους.
- Σοφ. Σολ. 19,10
Σοφ. Σολ. 19,10
ἐμέμνηντο γὰρ ἔτι τῶν ἐν τῇ παροικίᾳ αὐτῶν, πῶς ἀντὶ μὲν γενέσεως ζῶων ἐξήγαγεν ἡ γῆ σκνίπα, ἀντὶ δὲ ἐνύδρων ἐξηρεύξατο ὁ ποταμὸς πλήθος βατράχων.
Διότι ἐνεθυμούντο ζωηρῶς, τι εἶχε γίνεῖ εἰς τὴν ξένην αὐτὴν χώραν τῶν Αἰγυπτίων, ὅπου ὡς πάροιχοι αὐτοὶ ἔμεναν· ὅτι δηλαδὴ ἀντὶ τῶν ἄλλων ζῶων ἡ γῆ παρήγαγε σκνίπας καὶ ὁ Νεῖλος ποταμὸς ἀντὶ τῶν ἰχθύων ἐξέρασε πρὸς τὴν γῆν πλήθος βατράχων.
- Σοφ. Σολ. 19,11
Σοφ. Σολ. 19,11
ἐφ' ὕστε ῥῶ δὲ εἶδον καὶ νέαν γένεσιν ὀρνέων, ὅτι ἐπιθυμία προαχθέντες ἠτήσαντο ἐδέσματα τρυφῆς·
Βραδύτερον δὲ οἱ Ἰσραηλίται, ὅταν ἐπιέζοντο ἀπὸ τὴν πείναν καὶ ἐζήτησαν καλὴν τροφήν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, εἶδαν ἕνα νέον τρόπον γενέσεως πτηνῶν.
- Σοφ. Σολ. 19,12
Σοφ. Σολ. 19,12
εἰς γὰρ παραμυθίαν ἀνέβη αὐτοῖς ἀπὸ θαλάσσης ὀρτυγομήτρα.
Πρὸς παρηγορίαν καὶ διατροφήν τῶν εἶδαν νὰ ἀναβαίνουν ἀπὸ τὰς νοτίους περιοχὰς ὀρτύκια.
- Σοφ. Σολ. 19,13
Σοφ. Σολ. 19,13
καὶ αἱ τιμωρίαί τοῖς ἁμαρτωλοῖς ἐπῆλθον οὐκ ἄνευ τῶν προγεγονότων τεκμηρίων τῇ βίᾳ τῶν κεραυνῶν·
δικαίως γὰρ ἔπασχον ταῖς ἰδίαις αὐτῶν πονηρίαῖς, καὶ γὰρ χαλεπωτέραν μισοξενίαν ἐπετήδευσαν.
Ἐναντίον δὲ τῶν ἀσεβῶν ἐπῆρχοντο τιμωρίαί, ἀφοῦ προηγούντο ἀπ' αὐτὰς ἐνδεικτικὰ φαινόμενα, δηλαδὴ τρομεραὶ ἀστραπαὶ καὶ κεραυνοί. Δικαίως δὲ αὐτοὶ ἐτιμωροῦντο ἐξ αἰτίας τῶν κακιῶν τῶν, ἀλλὰ καὶ διότι εἶχαν ἐκθρέψει καὶ δεῖξει τὸ πλέον σκληρὸν μῖσος ἐναντίον τῶν ξένων.
- Σοφ. Σολ. 19,14
Σοφ. Σολ. 19,14
οἱ μὲν γὰρ τοὺς ἀγνοοῦντας οὐκ ἐδέχοντο παρόντας, οὔτοι δὲ εὐεργέτας ξένους ἐδουλοῦντο.
Οἱ Σοδομίται δὲν ἐδέχθησαν ἀνθρώπους που δὲν ἐγνώριζαν, ὅταν αὐτοὶ παρουσιάσθησαν ἐνώπιόν τῶν, τοὺς δύο δηλαδὴ ἀγγέλους. Οἱ δὲ Αἰγύπτιοι τοὺς ξένους, δηλαδὴ τοὺς Ἰσραηλίτας, οἱ ὁποῖοι τοὺς εἶχαν εὐεργετήσῃ, τοὺς ἔκαμαν δούλους τῶν.
- Σοφ. Σολ. 19,15
Σοφ. Σολ. 19,15
καὶ οὐ μόνον, ἀλλ' ἢ τις ἐπισκοπὴ ἔσται αὐτῶν, ἐπεὶ ἀπεχθῶς προσεδέχοντο τοὺς ἀλλοτρίους·
Καὶ ὅχι μόνον τοῦτο. Οἱ Σοδομίται ἐτιμωρήθησαν, διότι εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἐφέρθησαν ἀχθρικῶς πρὸς τοὺς ξένους.
- Σοφ. Σολ. 19,16
Σοφ. Σολ. 19,16
οἱ δὲ μετὰ ἐόρτασματῶν εἰσδεξάμενοι τοὺς ἤδη τῶν αὐτῶν μετεσχηκότας δικαίων, δεινοῖς ἐκάκωσαν πόνοις.
Οἱ Αἰγύπτιοι ὁμῶς εἶχαν ὑποδεχθῆ ἀπ' ἀρχῆς τοὺς Ἰσραηλίτας με εορτὰς. Ἐπειτα ὁμῶς, ὅταν οἱ Ἰσραηλίται ἀπελάμβαναν τὰ αὐτὰ δικαιώματα με ἐκείνους, τοὺς ἐβασάνισαν με βαρείας καταθλιπτικὰς ἐργασίας.
- Σοφ. Σολ. 19,17
Σοφ. Σολ. 19,17
ἐπλήγησαν δὲ καὶ ἄορασίᾳ, ὡσπερ ἐκεῖνοι ἐπὶ ταῖς τοῦ δικαίου θύραις, ὅτε ἀχανεῖ περιβληθέντες σκότει,
ἕκαστος τῶν αὐτοῦ θυρῶν τὴν δίοδον ἐζήτει.
Ὅπως δὲ οἱ Σοδομίται ἐκεῖνοι ἐτιμωρήθησαν με τύφλωσιν ἐμπρὸς εἰς τὴν θύραν τοῦ δικαίου Ἄωτ, ἔτσι καὶ οἱ Αἰγύπτιοι ἐτιμωρήθησαν, ὅταν εὐρέθησαν μέσα στο βαθὺ σκοτάδι, καὶ ὁ καθένας ἀπὸ αὐτοῦ ἐζητούσε ψηλαφητὰ νὰ εὐρὴ τὴν εἰσοδὸν τῆς θύρας του.
- Σοφ. Σολ. 19,18
Σοφ. Σολ. 19,18
δι' ἑαυτῶν γὰρ τὰ στοιχεῖα μεθαρμοζόμενα, ὡσπερ ἐν ψαλτηρίῳ φθόγγοι τοῦ ρυθμοῦ τὸ ὄνομα διαλλάσσοις, πάντοτε μένοντα ἤχῳ, ὅπερ ἐστὶν εἰκάσαι ἐκ τῆς τῶν γεγονότων ὄψεως ἀκριβῶς.
Τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως προσαρμόζονται μετὰ τῶν διαφοροτρόπως ὑπὸ τοῦ Θεοῦ. ὅπως ἀπὸ τὸν μουσικὸν οἱ τόνοι τοῦ ψαλτηρίου, ὡστε νὰ μεταβάλλουν τὸν τύπον τῆς μελωδίας, ἐνῶ οἱ ἤχοι καθ' ἑαυτοὺς μένουν ἀμετάβλητοι. Αὐτὸ ἢμπορεῖ ὁ καθένας νὰ το συμπεράνη καὶ νὰ το διαπιστώσῃ ἀκριβῶς ἀπὸ τὴν θεώρησιν τῶν γεγονότων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.
- Σοφ. Σολ. 19,19
Σοφ. Σολ. 19,19
χερσαῖα γὰρ εἰς ἔνυδρα μετεβάλλετο, καὶ νηκτὰ μετέβαιεν ἐπὶ γῆς·
Ζῶα τῆς ξηρᾶς μετεβάλλοντο εἰς ὑδρόβια καὶ ὑδρόβια ἐξήρχοντο εἰς τὴν ξηρὰν γῆν.
- Σοφ. Σολ. 19,20
Σοφ. Σολ. 19,20
πῦρ ἴσχυεν ἐν ὕδατι τῆς ἰδίας δυνάμεως, καὶ ὕδωρ τῆς σβεστικῆς δυνάμεως ἐπελανθάνετο·
Τὸ πῦρ διατηροῦσε τὴν δυνάμιν του μέσα στο νερὸ καὶ τὸ νερὸ ἔχανε τὴν δυνάμιν τῆς κατασβέσεως τοῦ πυρός.
- Σοφ. Σολ. 19,21
Σοφ. Σολ. 19,21
φλόγες ἀνάπαλιν εὐφθάρτων ζῶων οὐκ ἐμάραναν σάρκας ἐμπεριπατούντων, οὐδὲ τηκτὸν κρυσταλλοειδὲς εὔτηκτον γένος ἀμβροσίας τροφῆς.
Ἐξ ἀντιθέτου φλόγες δὲν ἔκαμαν τὰς σάρκας εὐπαθῶν καὶ ἀδυνάτων ζῶων, που εὐρίσκοντο μέσα στο πῦρ, οὔτε καὶ ἔλυοναν τὴν εὐδιάλυτον ἐκείνην κρυσταλλοειδῆ οὐρανίαν τροφήν, τὸ μάννα.
- Σοφ. Σολ. 19,22
Σοφ. Σολ. 19,22
Κατὰ πάντα γὰρ, Κύριε, ἐμεγάλυνας τὸν λαόν σου καὶ ἐδόξασας καὶ οὐχ ὑπερεῖδες ἐν παντὶ καιρῷ καὶ τόπω παριστάμενος.
Διὰ μέσου ὅλων αὐτῶν συ, Κυριε, ἐμεγάλυνες τὸν λαόν σου καὶ τὸν ἐδόξασες. Δὲν τὸν κατεφρόνησες οὔτε ἐμεινες ἀδιάφορος πρὸς αὐτόν. Ἀλλὰ παντοῦ καὶ πάντοτε συμπαρίστασο βοηθὸς καὶ υπερασπιστῆς του.